

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 58 / IV legislatura / Tercer període

Dimecres, 15 de setembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessions plenàries núms. 33 i 34

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 33

La sessió s'obre a les deu del matí.

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt únic de l'ordre del dia.)

El Ple acorda la compatibilitat de les diputades i els diputats Sra. Araceli Vendrell i Gener, Sr. Francesc Iglesias i Sala, Sr. Ignasi Riera i Gassiot, Sra. Pilar Arnalot i Muntó, Sr. Antoni Jordà i Novas i Sr. Daniel Terradellas i Redon (p. 2740).

La sessió s'aixeca a les deu del matí i tretze minuts.

Sessió plenària núm. 34

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts.

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de la Compilació en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges (Reg. 5210) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Justícia (p. 2741).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 1, a la totalitat, amb text alternatiu)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC)* (p. 2743).

Esmena del G. P. Popular (núm. 2, a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2745).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2748).

Posició dels grups: *Sra. Oranich (IC)* (p. 2751) i *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 2753).

Votació de l'esmena núm. 2, de retorn: *rebutjada per 6 vots a favor, 55 en contra i 37 abstencions* (p. 2755).

Votació de l'esmena núm. 1, amb text alternatiu: *rebutjada per 8 vots a favor, 62 en contra i 29 abstencions* (p. 2755).

Article primer

Article 7

Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 3, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2755).

Torn en contra: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2756).

Votació: *aprovada per 51 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció* (p. 2757).

Esmena del G. P. Popular (núm. 4, de modificació)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 2757).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 5, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC)* (p. 2757).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2757).

Votació: *rebutjada per 6 vots a favor, 50 en contra i 18 abstencions* (p. 2757).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 51 vots a favor, 10 en contra i 14 abstencions* (p. 2757).

Article 8

Apartat 1

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 6, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 7 i 8* (p. 2757).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 7, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 6).

Apartat 3

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 8, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 6).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2758).

Addició de nous paràgrafs

Esmenes del G. Socialista (núms. 9 i 10, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb les esmenes núms. 12, 14 i 17* (p. 2758).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2758).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 11, de supressió)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 2759).

Esmena del G. Socialista (núm. 12, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Votació de les esmenes núms. 6 i 7: *rebutjades per 3 vots a favor, 57 en contra i 16 abstencions* (p. 2759).

Votació de l'esmena núm. 8: *rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2759).

Votació de l'esmena núm. 9: *rebutjada per 16 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions* (p. 2759).

Votació de l'esmena núm. 10: *rebutjada per 22 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 2759).

Votació de l'esmena núm. 12: *rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i 5 abstencions* (p. 2759).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 51 vots a favor, 10 en contra i 14 abstencions* (p. 2760).

Article 9

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 13, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2760).

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 15, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC)*, juntament amb les esmenes núms. 16, 18 i 19 (p. 2760).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 16, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 15).

Esmena del G. Socialista (núm. 17, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 9).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 18 i 19, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 15).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2761).

Votació de l'esmena núm. 13: *rebutjada per 34 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 2762).

Votació de l'esmena núm. 14: *rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció* (p. 2762).

Votació de l'esmena núm. 17: *rebutjada per 24 vots a favor, 56 en contra i 11 abstencions* (p. 2762).

Votació de les esmenes núms. 15 i 19: *rebutjades per 31 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions* (p. 2762).

Votació de les esmenes núms. 16 i 18: *rebutjades per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció* (p. 2762).

Text del Dictamen

Votació: aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 2762).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 20, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S)*, juntament amb les esmenes núms. 26 i 27 (p. 2763).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2763).

Article 10

Article 11

Paràgraf primer

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 21, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 23. *Alhora, anuncia la retirada de la núm. 25* (p. 2763).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2764).

Esmena del G. P. Popular (núm. 22, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)*, juntament amb l'esmena núm. 24. *Alhora, anuncia la retirada de la núm. 22* (p. 2764).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2764).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 23, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 21).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 24, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 22).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 25, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 21).

Esmena del G. Socialista (núm. 26, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 27, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 20).

Votació de l'esmena núm. 20: *rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció* (p. 2765).

Votació de l'esmena núm. 26: *rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 2765).

SUMARI (4)

Votació de l'esmena núm. 21: *rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions* (p. 2765).

Votació de l'esmena núm. 23: *rebutjada per 38 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció* (p. 2765).

Votació de l'esmena núm. 24: *rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions* (p. 2765).

Text del Dictamen

Votació de l'article 10: *aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions* (p. 2765).

Votació de l'article 11: *aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions* (p. 2765).

Article 12

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 28, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb l'esmena núm. 29. Alhora, anuncia la retirada de la núm. 31 i el decaïment de la núm. 32* (p. 2765).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. P. Popular (núm. 29, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 28).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC)* (p. 2766).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2766).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 31, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 28).

Apartat 4

Esmena del G. P. Popular (núm. 32, d'addició)

Decaiguda abans (esmena núm. 28).

Votació de l'esmena núm. 27: *rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions* (p. 2766).

Votació de l'esmena núm. 28: *rebutjada per 3 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció* (p. 2766).

Votació de l'esmena núm. 29: *rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 18 abstencions* (p. 2766).

Votació de l'esmena núm. 30: *rebutjada per 21 vots a favor, 58 en contra i 9 abstencions* (p. 2766).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 2766).

Article 13

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 33, de modificació)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC), juntament amb l'esmena núm. 39* (p. 2766).

Esmena del G. Socialista (núm. 34, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb les esmenes núms. 36 i 40* (p. 2767).

Lletra a

Esmena del G. P. Popular (núm. 35, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 37 i 38* (p. 2767).

Esmena del G. Socialista (núm. 36, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 34).

Esmena del G. P. Popular (núm. 37, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 35).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. Popular (núm. 38, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 35).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 39, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 33).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2767).

Votació de les esmenes núms. 33 i 39: *rebutjades per 20 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions* (p. 2768).

Votació de les esmenes núms. 34 i 36: *rebutjades per 22 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions* (p. 2768).

Votació de les esmenes núms. 35, 37 i 38: *rebutjades per 5 vots a favor, 54 en contra i 21 abstencions* (p. 2768).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions* (p. 2768).

Articles 14, 15 i 16

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per unanimitat (p. 2768).*

Article 17

Esmena del G. Socialista (núm. 40, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 34).

Apartat 2

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 41, de modificació)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 2768).

Votació de l'esmena núm. 40: *rebutjada per 25 vots a favor, 50 en contra i 7 abstencions (p. 2768).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 2768).*

Article 18

Apartat 2

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 42, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2768).*

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 43, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 2769).*

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 0000).*

Votació de l'esmena núm. 42: *rebutjada per 5 vots a favor, 58 en contra i 20 abstencions (p. 2769).*

Votació de l'esmena núm. 43: *rebutjada per 30 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció (p. 2769).*

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 2769).*

Article 19

Esmena del G. P. Popular (núm. 44 de supressió)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 2769).

Darrer paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 45, d'addició)

El Sr. Abelló i Alfonso (S) n'anuncia la retirada (p. 2769).

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per unanimitat (p. 2769).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts.

Article 20

Esmenes del G. P. Popular (núms. 46, d'addició, i 47, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2770).*

Torn en contra: *Sr. Cuatrecasas (CiU) (p. 2770).*

Article 21

Paràgraf tercer

Esmena del G. P. Popular (núm. 48, d'addició)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 2770).

Article 22

Esmena del G. Socialista (núm. 49, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb les esmenes núms. 50, 54, 58 i 61 (p. 2770).*

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 50, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 49).

Esmena del G. P. Popular (núm. 51, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P), juntament amb les esmenes núms. 55, 56, 62 i 63 (p. 2770).*

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 52, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC), juntament amb les esmenes núms. 53, 57, 59 i 60 (p. 2771).*

Paràgraf segon

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 53, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. Socialista (núm. 54, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 49).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 55 i 56, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 51).

Addició de nous paràgrafs

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 57, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 52).

Esmena del G. Socialista (núm. 58, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 49).

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 59 i 60, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 52).

Paràgraf tercer

Esmena del G. Socialista (núm. 61, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 49).

Esmena del G. P. Popular (núm. 62, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 51).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. P. Popular (núm. 63, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 51).

Torn en contra conjunt: *Sr. Cuatrecasas (CiU)* (p. 2773).

Votació de les esmenes núms. 46 i 47: *rebutjades per 23 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 2774).

Text del Dictamen

Votació de l'article 20: *aprobat per 57 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions* (p. 2774).

Votació de l'article 21: *aprobat per unanimitat* (p. 2774).

Votació de l'article 22: *aprobat per unanimitat* (p. 2774).

Votació de les esmenes núms. 49, 50, 54, 58 i 61: *rebutjades per 17 vots a favor, 57 en contra i 10 abstencions* (p. 2774).

Votació de les esmenes núms. 51, 55, 62 i 63: *rebutjades per 22 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 2774).

Votació de l'esmena núm. 56: *rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 21 abstencions* (p. 2774).

Votació de les esmenes núms. 53 i 57: *rebutjades per 21 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions* (p. 2775).

Votació de les esmenes núms. 52, 59 i 60: *rebutjades per 30 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 2775).

Text del Dictamen

Votació de l'article 23: *aprobat per 62 vots a favor, 5 en contra i 25 abstencions* (p. 2775).

Votació de l'article 24: *aprobat per unanimitat* (p. 2775).

Article 25

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 64, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC), que anuncia la retirada de l'esmena núm. 67* (p. 2775).

Apartat 4

Paràgraf primer

Esmena del G. P. Popular (núm. 65, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (ERC), juntament amb l'esmena núm. 66* (p. 2775).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 66, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 65).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 67, de modificació)

Retirada abans (esmena núm. 64).

Torn en contra conjunt: *Sr. Cuatrecasas (CiU)* (p. 2775).

Votació de l'esmena núm. 64: *rebutjada per 24 vots a favor, 47 en contra i 5 abstencions* (p. 2775).

Votació de les esmenes núms. 65 i 66: *rebutjades per 23 vots a favor, 50 en contra i 7 abstencions* (p. 2775).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 52 vots a favor, 5 en contra i 24 abstencions* (p. 2775).

Article segon

Article 49

Paràgraf segon

Esmena del G. Socialista (núm. 68, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb l'esmena núm. 70* (p. 2776).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2776).

Votació de l'esmena núm. 68: *rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions* (p. 2776).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 58 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 2777).

Article 50

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 69, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC)* (p. 2777).

Esmena del G. Socialista (núm. 70, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 68).

Paràgraf primer

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 71, de modificació)

La Sra. Oranich (IC) n'anuncia la retirada (p. 2777).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2777).

Votació de l'esmena núm. 69: *rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 2777).

Votació de l'esmena núm. 70: *rebutjada per 20 vots a favor, 58 en contra i 9 abstencions* (p. 2777).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 58 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions* (p. 2777).

Article 51

Paràgraf primer

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 72, d'addició)

El president anuncia que el Sr. Morera (ERC) la dóna per defensada (p. 2777).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 73, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC)* (p. 2777).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 74, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb les esmenes núms. 76, 77, 78 i 79* (p. 2777).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 2777).

Votació de l'esmena núm. 72: *rebutjada per 26 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions* (p. 2778).

Votació de l'esmena núm. 73: *rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions* (p. 2778).

Votació de l'esmena núm. 74: *rebutjada per 18 vots a favor, 57 en contra i 11 abstencions* (p. 2778).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 57 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions* (p. 2778).

Article 52

Esmena del G. P. Popular (núm. 75, de modificació)

El Sr. Pujol i Folcrà (P) n'anuncia la retirada (p. 2778).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. Socialista (núms. 76, 77, 78 i 79, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 74).

Votació: *rebutjades per 22 vots a favor, 58 en contra i 7 abstencions* (p. 2778).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions* (p. 2778).

Article 53

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 80, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 2778).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 2778).

Votació: *rebutjada per 24 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions* (p. 2779).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 84 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 2779).

Article 54

1r

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 81, d'addició)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC) (p. 2779).

Esmena del G. Socialista (núm. 82, d'addició)

Torn a favor: Sr. Abelló i Alfonso (S), *juntament amb les esmenes núms. 83, 88, 89 i 90* (p. 2779).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 2779).

Votació de l'esmena núm. 81: *rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2780).

Votació de l'esmena núm. 82: *rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2780).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 65 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions* (p. 2780).

Article 55

1r

Esmena del G. Socialista (núm. 83, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 82).

Addició de nous apartats

Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 84 i 85, d'addició)

Torn a favor: Sra. Oranich (IC) (p. 2780).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 2780).

Votació de l'esmena núm. 83: *rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions* (p. 2780).

Votació de les esmenes núms. 84 i 85: *rebutjades per 32 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 2780).

Text del Dictamen

Votació de l'article 55: *aprobat per 72 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions* (p. 2780).

Votació de l'article 56: *aprobat per unanimitat* (p. 2780).

Article 57

Apartat 3

Esmena del G. P. Popular (núm. 86, d'addició)

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P), *juntament amb l'esmena núm 88* (p. 2780).

Paràgraf segon

Esmena del G. P. Popular (núm. 87, ds supressió)

Defensada abans (esmena núm. 86).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 2781).

Votació: *rebutjades per 27 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions* (p. 2781).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 87 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 2781).

Article 58

Paràgraf primer

Esmena del G. Socialista (núm. 88, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 82).

Paràgraf segon

Esmena del G. Socialista (núm. 89, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 82).

Votació: *rebutjades per 29 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions* (p. 2781).

Text del Dictamen

Votació de l'article 58: *aprobat per 63 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions* (p. 2781).

Votació de l'article 59: *aprobat per unanimitat* (p. 2781).

Article 60

Apartat 1

Paràgraf segon

Esmena del G. Socialista (núm. 90, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 82).

Votació: *rebutjada per 22 vots a favor, 53 en contra i 12 abstencions (p. 2781).*

Text del Dictamen

Votació de l'article 60: *aprobat per 68 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions (p. 2781).*

Votació dels articles 61 i 62: *aprovats per unanimitat (p. 2781).*

Rúbrica del Capítol XI

Esmena del G. P. Popular (núm. 91, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2781).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 2781).*

Votació: *rebutjada per 5 vots a favor, 58 en contra i 20 abstencions (p. 2782).*

Article tercer

Esmena del G. Socialista (núm. 92, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb les esmenes núms. 93, 95 i 96 (p. 2782).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 2782).*

Addició d'un nou article

Esmena del G. Socialista (núm. 93, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 92).

Addició de disposicions addicionals

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 94, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Oranich (IC), juntament amb l'esmena núm. 101 (p. 2783).*

Esmena del G. Socialista (núm. 95, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 92).

Addició de disposicions transitòries

Esmena del G. Socialista (núm. 96, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 92).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 2783).*

Votació de l'esmena núm. 92: *rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i 10 abstencions (p. 2783).*

Text del Dictamen

Votació de l'article tercer: *aprobat per 57 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions (p. 2783).*

Votació de l'esmena núm. 95: *rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció (p. 2784).*

Votació de les esmenes núms. 93 i 96: *rebutjades per 25 vots a favor, 53 en contra i 3 abstencions (p. 2784).*

Votació de l'esmena núm. 94: *rebutjada per 23 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions (p. 2784).*

Disposició final

Esmenes del G. Socialista (núms. 97 i 98, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 2784).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 2784).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 99, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Morera (ERC) (p. 2784).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 2784).*

Esmena del G. P. Popular (núm. 100, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2785).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 2785).*

El Sr. Pujol i Folcrà (P) anuncia la retirada de l'esmena núm. 100 (p. 2785).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 101, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 94).

Votació de les esmenes núms. 97 i 98: *rebutjades per 21 vots a favor, 58 en contra i 9 abstencions (p. 2785).*

Votació de l'esmena núm. 99: *rebutjada per 9 vots a favor, 59 en contra i 23 abstencions (p. 2785).*

Votació de l'esmena núm. 101: *rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions (p. 2785).*

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 60 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions (p. 2785).*

Exposició de motius

I

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 102, d'addició)

*La Sra. Oranich (IC) la dóna per decaiguda, juntament amb l'esmena núm. 108, i dóna per defensa-
des les esmenes núms. 104 i 106 (p. 2785).*

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 2786).

Addició d'un nou paràgraf

Esmena del G. Socialista (núm. 103, d'addició)

Torn a favor: Sr. Abelló i Alfonso (S), juntament amb les esmenes núms. 105 i 107 (p. 2786).

II

Paràgraf tercer

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 104, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 102).

Esmena del G. Socialista (núm. 105, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 103).

Paràgraf quart

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 106, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 102).

Paràgraf setè

Esmena del G. Socialista (núm. 105, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 103).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 108, de modificació)

Decaiguda abans (esmena núm. 102).

*Votació de les esmenes núms. 104 i 106: rebutjades per 32 vots a favor, 61 en contra i cap absten-
ció (p. 2786).*

*Votació de les esmenes núms. 103, 105 i 107: rebutjades per 31 vots a favor, 61 en contra i 5 abs-
tencions (p. 2786).*

Text del Dictamen

Votació de l'exposició de motius: aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions (p. 2786).

Votació del títol del capítol XI: aprovat per 93 vots a favor, 5 en contra i 5 abstencions (p. 2786).

*Votació del títol de la Llei i de la resta de títols: aprovats per 92 vots a favor, cap en contra i 5 abs-
tencions (p. 2786).*

Explicació de vot: Sra. Oranich (IC) (p. 2786) i Sr. Morera (ERC) (p. 2787).

Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de carreteres (Reg. 7065)

(Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 2787).

Article 1

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

*Torn a favor: Sr. Tomàs i Torrens (S), juntament amb les esmenes núms. 3, 4, 5, 6, 10, 13, 15, 17,
18, 20, 25, 28 i 31. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 22 i 24 (p. 2788).*

Esmena del G. P. Popular (núm. 2, de modificació)

*Torn a favor: Sra. Montserrat (P) juntament amb les esmenes núms. 7, 11, 12, 14, 16, 21, 26, 27, 29
i 32. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 66, 85, 89, 90, 94, 96, 97, 100, 102, 103, 106,
115, 117, 118 i 125 (p. 27930000).*

Article 2

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 3, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Apartat 2

Lletra b)

Esmena del G. Socialista (núm. 4, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 5, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. Popular (núm. 7, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 8, de modificació)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC) juntament amb les esmenes núms. 9, 23, 27 i 129 (p. 2794).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 9, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 8).

Article 3

Esmena del G. Socialista (núm. 10, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Esmenes del G. P. Popular (núms. 11 i 12, de modificació)

Defensades abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. Socialista (núm. 13, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Article 4

Apartat 1

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 14, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Addició de noves lletres

Esmena del G. P. Popular (núm. 15, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 16, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Article 5

Apartat 3

Esmena del G. Socialista (núm. 17, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Article 6

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 18, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 19, de modificació)

Torn a favor: Sr. Farrés (IC) juntament amb l'esmena núm. 30 (p. 2795).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 20, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núm. 21, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Article 7

Esmena del G. Socialista (núm. 22, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 23, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 8).

Esmenes del G. Socialista (núms. 24 i 25, d'addició)

Defensades abans (esmena núm. 1).

Article 8

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 26, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 27, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 8).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 28, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Article 9

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 29, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 30, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 19).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 31, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. P. Popular (núm. 32, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 2).

Torn en contra conjunt: *Sr. Cuatrecasas (CiU), que proposa esmenes transaccionals amb les esmenes núms. 4, 6, 7, 8, 9, 15, 20, 23, 25, 28, 29, 30 i 149* (p. 2796).

Votació de l'esmena núm. 1: *rebutjada per 18 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions* (p. 2799).

Votació de l'esmena núm. 3: *rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2799).

Votació de l'esmena núm. 5: *rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2799).

Votació de l'esmena núm. 2: *rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions* (p. 2799).

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional amb les esmenes núms. 4, 15 i 149 (p. 2799).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 2800).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional amb les esmenes núms. 6, 7, 8 i 9 (p. 2800).

El Sr. Cuatrecasas (CiU) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2800).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 2800).

Votació de l'esmena núm. 10: *rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció* (p. 2800).

Votació de l'esmena núm. 11: *rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions* (p. 2800).

Votació de l'esmena núm. 12: *rebutjada per 17 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions* (p. 2800).

El Sr. Tomàs i Torrens (S) (p. 2800) i el president (p. 2800) intervenen per una qüestió d'ordre.

Votació de l'esmena núm. 16: *rebutjada per 2 vots a favor, 80 en contra i 5 abstencions* (p. 2800).

Votació de l'esmena núm. 17: *rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions* (p. 2800).

Votació de l'esmena núm. 18: *rebutjada per 23 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 2800).

Votació de l'esmena núm. 19: *rebutjada per 23 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions* (p. 2801).

El secretari quart llegeix l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 20 (p. 2801).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 2801).

Votació de l'esmena núm. 21: *rebutjada per 5 vots a favor, 62 en contra i 20 abstencions* (p. 2801).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 23 (p. 2801).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 2801).

El secretari segon llegeix l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 25 (p. 2801).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per 84 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions* (p. 2801).

Votació de l'esmena núm. 26: *rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció* (p. 2801).

Votació de l'esmena núm. 27: *rebutjada per 5 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció* (p. 2801).

La secretària primera llegeix l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 28 (p. 2801).

Votació de l'esmena transaccional: *aprovada per unanimitat* (p. 2801).

Votació de l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 29: *aprovada per unanimitat* (p. 2801).

Votació de l'esmena transaccional amb l'esmena núm. 30: *aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions* (p. 2801).

Votació de l'esmena núm. 31: *rebutjada per 15 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions* (p. 2801).

Votació de l'esmena núm. 32: *rebutjada per 2 vots a favor, 62 en contra i 23 abstencions* (p. 2802).

Text del Dictamen

Votació de l'article 1: *aprobat per 67 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions* (p. 2802).

SUMARI (13)

Votació de l'article 2: *aprobat per unanimitat (p. 2802).*

Votació de l'article 3.a): *aprobat per 62 vots a favor, 18 en contra i 7 abstencions (p. 2802).*

Votació de l'article 3.d), modificat: *aprobat per 82 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions (p. 2802).*

Votació de la resta de l'article 3: *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 2802).*

Votació de l'article 4: *aprobat per unanimitat (p. 2802).*

Votació de l'article 5: *aprobat per unanimitat (p. 2802).*

Votació de l'article 6: *aprobat per 79 vots a favor, 3 en contra i 6 abstencions (p. 2802).*

Votació de l'article 7: *aprobat per unanimitat (p. 2802).*

Votació de l'article 8: *aprobat per 80 vots a favor, 6 en contra i 2 abstencions (p. 2802).*

Votació de l'article 9: *aprobat per 80 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions (p. 2802).*

La sessió se suspèn a les nou del vespre i tres minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 33

La sessió s'obre a les deu del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, de la secretària primera i dels secretaris segon i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Ordre del dia

Punt únic: Debat i votació dels dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament).

El Ple del Parlament, després d'estudiar els Dictàmens de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats, del 30 de juny i del 9 de setembre de 1993, i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, pren l'acord següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per les Sres. i pels Srs. diputats d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de les diputades i els diputats

Sra. Araceli Vendrell i Gener
Sr. Francesc Iglesias i Sala
Sr. Ignasi Riera i Cassiot
Sra. Pilar Arnalot i Muntó
Sr. Antoni Jordà i Novas
Sr. Daniel Terradellas i Redon.»

La sessió s'aixeca a les deu del matí i tretze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 34.1

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers de Cultura i de Justícia.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de la Compilació en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges (Reg. 5210), i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de carreteres (Reg. 7065), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei del patrimoni històricocultural català (Reg. 8237), de les esmenes reservades per a defensar en el Ple (BOPC, 126, 7939), i de les esmenes subsegüents al Dictamen del Consell Consultiu.

4. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de subministrament elèctric a Catalunya.

5. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de finançament del transport de viatgers a Catalunya.

6. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política d'abocadors de residus sòlids.

7. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el sector sanitari privat.

8. Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'estructuració de l'ensenyament universitari.

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el finançament de la xarxa viària de Catalunya.

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el foment de les iniciatives econòmiques endògenes a les comarques de Catalunya.

11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de comerç (Regs. 9124 i 11498).

12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'educació infantil (Reg. 11506).

13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política educativa (Reg. 9384).

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres d'ensenyament concertats (Reg. 8986).

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de la dona dintre del marc del nou Pla d'igualtat (1993-1996) (Reg. 8964).

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'assetjament sexual en el món del treball (Reg. 7542).

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els centres concertats per l'ICS (Reg. 7996).

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de reinserció social (Reg. 8602).

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre els municipis rurals (Reg. 8951).

20. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Abans d'entrar a l'ordre del dia dirigeixo una cordial salutació al nou diputat del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Daniel Terradellas i Redon, que substitueix l'il·lustre senyor Arseni Gibert i Bosch, el qual ha presentat renúncia al càrrec. Li desitgem tota mena d'èxits en la seva funció.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per ésser contestades oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista serà distribuïda en el curs de la sessió a les il·lustres senyores diputades i als

il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega aquesta presidència que se l'eximeixi de la seva lectura.

Moltes gràcies.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 16 hores del dia 16 de setembre.

**Projecte de llei de modificació de
la Compilació en matèria de relacions
patrimonials entre cònjuges**

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei de modificació de la Compilació en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges, i de les esmenes i els vots particulars reservats per a defensar en el Ple.

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable conseller de Justícia, senyor Isac.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Antoni Isac): Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, tinc l'honor de presentar avui per a l'aprovació d'aquesta cambra el Projecte de llei de modificació de la Compilació en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges.

Abans de començar aquest comentari o aquesta breu presentació, m'agradaria fer una precisió que tots vostès saben i coneixen perfectament. Jo només sóc l'hereu d'aquest projecte, hereu fideïcomissari i des del punt de vista jurídic, per tant, gravat amb l'obligació per al natural tràmit parlamentari de fer avui aquesta presentació, encara que per a mi —com he dit fa uns instants— és més un honor sense cap mèrit que no pas una obligació. L'impulsor d'aquest projecte és el meu antecessor, l'ex-conseller de Justícia, l'honorable senyor Agustí Maria Bassols. Ha estat ell qui l'ha treballat, qui ha viscut tots els neguits que comporta elaborar un projecte d'aquesta importància i transcendència i qui ha aconseguit el consens necessari per tal d'arribar a redactar el text definitiu. Per això els demano que tot el mèrit i reconeixement que es derivi d'aquest Projecte de llei l'atribueixin, si us plau, a l'honorable senyor Agustí Maria Bassols, essent el primer reconeixement el meu.

Aquest Projecte de llei modifica el títol tercer del llibre primer de la Compilació del dret civil de Catalunya, articles 7 a 62, i, tot i que respecta els principis bàsics del sistema tradicional de relacions econòmiques entre marit i muller, introdueix algunes modificacions de fons, les més urgents probablement amb l'objecte de començar a vertebrar allò que ha de ser el dret català matrimonial i de família del proper segle.

Com estableix l'article 7 de la Compilació modificada, es referma el principi bàsic de llibertat de pacte entre els

contraents, és a dir, entre marit i muller. El règim econòmic familiar dels cònjuges —diu l'article esmentat— serà el convingut en capítols matrimonials. El legislador, així, rebla el clau que fixa el principi tradicional de llibertat de pacte. En una societat culta, plural i desenvolupada la decisió sobre l'organització de la vida econòmica del matrimoni correspon primàriament als interessats i no pas als poders públics. Convé insistir en el fet que en el fons de les nostres tradicions jurídiques no hi ha tant la idea d'aquest o d'aquell règim legal o d'aquesta o aquella institució com la del principi de la llibertat contractual.

Nosaltres des d'aquí corroborarem la nostra creença que la llibertat i la responsabilitat de les pròpies decisions han de continuar sent la base de la nostra cultura. En aquest mateix sentit, els capítols matrimonials conserven el seu caràcter formal i es regulen al capítol segon del títol tercer de la Compilació reformada, juntament amb les donacions atorgades fora de capítols. I després, al capítol tercer, els negocis jurídics entre cònjuges es regulen de manera conseqüent amb el principi de llibertat de pacte ja esmentat.

El Projecte de llei que ara els presento conté un conjunt de normes que tenen com a finalitat establir un règim matrimonial primari i determinar els efectes patrimonials *inter vivos* i *post mortem* del matrimoni. Com a regles d'aquestes característiques aplicables a qualsevol règim matrimonial, sigui pactat o legalment aplicable, els nous articles 8 i 9 regulen amb caràcter general els efectes patrimonials del matrimoni, i així estableixen respectivament la regulació sobre despeses familiars i la disposició de l'habitatge habitual necessari per a la vida familiar i dels seus mobles d'ús ordinari. Destaca, en primer lloc, la regla de l'apartat segon del paràgraf tercer de l'article 8, la qual reconeix la realitat i importància del treball realitzat per qualsevol dels cònjuges a efectes de considerar-ho com a contribució a les despeses familiars. Estudis internacionals recents han posat repetidament de manifest el fet que als països de la nostra àrea cultural el treball domèstic seria, si s'arribés a comptabilitzar, una part molt significativa de la renda nacional. En aquest Projecte de llei s'ha volgut prendre nota de la seva importància, i amb això es comença a reconèixer un deute històric amb els prestadors, i més especialment amb les prestadores del treball familiar.

En segon terme, la regla de l'article 9.1, sobre necessitat del consentiment del cònjuge no titular o l'autorització del jutge per disposar de l'habitatge conjugal, i la limitació dels seus efectes davant tercers, de l'article 9.2, introdueixen una manifestació concreta amb el principi de protecció de la família de l'article 39 de la Constitució, que tracta de conciliar la tutela de la família i la seguretat del tràfic, en aquest cas el tràfic jurídic i mobiliari. Com a normes estrictament reguladores dels efectes patrimonials *post mortem*, els articles 10 i 11 atribueixen al cònjuge sobrevivent el parament de l'habitatge familiar i l'any de plor. Es concreta així la seva naturalesa d'efecte matrimonial, encara que de contingut patrimonial, i no pas com un benefici de tipus successori.

En defecte de pacte i, per tant, com a règim legal subsidiari, aquest Projecte de llei determina el règim de separació de béns i en fa una regulació més sistemàtica que la que hi havia fins ara. El seu arrelament dins la societat catalana actual, a causa de criteris valoratius, d'actituds o costums socials o de preferències individuals o familiars, el nivell màxim de llibertat, independència i autonomia patrimonial, la senzillesa de la seva regulació i aplicació i l'economia de requisits i tràmits que el fan un règim enormement flexible ha estat la raó d'aquesta determinació.

Nogensmenys, s'ha considerat que s'hi havien d'incloure reformes importants, encara que puntuals, del règim de separació de béns, algunes de les quals conformen el ja comentat règim matrimonial primari, i també que alhora, en qualsevol cas, una modificació de la Compilació no és el lloc adient per alterar una ordenació de les relacions econòmiques entre marit i muller que, decaïgut el règim total, ha conformat llur marc legal a la nostra història recent. Segons el nou article 20, el règim econòmic de separació de béns reconeix a cada cònjuge la propietat, el gaudiment, l'administració i la disposició dels béns propis. I segons l'article 21, en règim de separació de béns són privatis tots els béns propis de cada un dels cònjuges al temps de celebrar-se el matrimoni i els que per qualsevol títol adquireixin després de contret.

La modificació més important de la regulació tradicional del règim de separació i, probablement, una de les innovacions més destacables introduïdes per la reforma és la regla del nou article 23, segons la qual el cònjuge que sense retribució o amb retribució insuficient s'hagi dedicat a la casa o hagi treballat per a l'altre cònjuge tindrà dret a rebre d'aquest, quan s'extingeixi el règim per separació judicial, divorci o nul·litat del matrimoni, una compensació econòmica.

La nova regulació reconeix la rellevança jurídica del fet econòmic del treball domèstic o del treball no prou retribuït a favor de l'altre cònjuge i introdueix així una acció d'enriquiment dintre del marc tradicional del règim de separació de béns. En la redacció del Projecte de llei s'ha optat amb això per incloure dintre del règim econòmic matrimonial regles pròpies del dret general d'obligacions; d'aquesta forma s'ha volgut introduir un correctiu a les rigideses del règim de separació, ja que aquest no tenia en compte el treball no retribuït prestat per un cònjuge en favor de l'altre.

L'acció i els seus requisits es regulen en l'esmentat article 23, que deixa, en tot cas, un ampli marge a la prudència judicial en concretar aquest benefici a la pràctica social en cada moment apreciada.

L'article 24, sobre compres amb pacte de supervivència, recull i millora tècnicament la institució abans regulada a l'article 61 de la Compilació pel que fa a l'especificació del règim jurídic aplicable abans de la mort del cònjuge i a la integració així de l'antiga regulació compilada amb el seu desenvolupament doctrinal.

El Projecte de llei introdueix en la Compilació reformada —articles 49 a 58— el règim econòmic de participació en els

guanys com a règim voluntari. La participació en els guanys constitueix una de les aportacions més destacables del dret matrimonial europeu de la segona meitat del segle XX i tracta d'assolir un punt d'equilibri entre el sistema de separació de béns i els règims tradicionals de comunitat de béns en el marc d'unes societats en les quals encara subsisteix un grau significatiu de desigualtat entre els guanys de marits i mullers com a norma general. La novetat i els costos de gestió i liquidació del règim de participació, els problemes derivats del còmput i valoració de les plusvàlues en els casos d'alienacions gratuïtes i les modificacions ara introduïdes en el règim de separació de béns justifiquen sobrerament la prudència del legislador en aquesta matèria.

El capítol onzè té especial cura d'incloure i desenvolupar institucions tradicionals com l'associació a compres i millores, article 59; l'agermanament, article 60; el pacte de convinença o mitja guanyeria, article 61, i el pacte d'igualtat de béns i guanys, article 62. D'aquesta manera el Projecte de llei ha volgut potenciar la riquesa dels drets locals i oferir alternatives, tant al règim legal com al règim convencional de caràcter general.

L'objecte bàsic d'aquesta reforma de la Compilació mitjançant el Projecte de llei que estic presentant és regular els règims econòmics matrimonials, i vull subratllar la paraula «matrimonials». No hem volgut regular en aquesta seu les qüestions relacionades amb les comunitats no matrimonials. No ho hem volgut fer perquè pensem que ni la regulació de les comunitats no matrimonials ha de ser un mirall del matrimoni, ni molt menys un matrimoni de segona classe, ni que, en resum, el dret econòmic matrimonial ha de ser el model a tenir en compte en aquesta matèria. En primer lloc, moltes relacions afectives de dependència econòmica o d'interdependència econòmica ultrapassen l'estret model de la relació matrimonial; en segon lloc, altres el defugen i, en tercer lloc, la gran alternativa bàsica en aquesta matèria serà decidir si hem d'emprar tècniques de dret patrimonial pur mitjançant l'aplicació de les regles de la comunitat de béns i d'accions contractuals i quasi-contractuals o si, a més, hem de donar algun tipus de rellevança específicament familiar a algunes d'aquestes relacions. En aquest últim cas hem d'analitzar amb molta cura el paper que hi ha de jugar la voluntat de les persones interessades en cada cas. Aquest és un país de llibertat de pacte i pensem que no és funció del legislador prescindir de la voluntat de les persones majors d'edat i capaces d'obrar, i, per tant, perfectament responsables.

Pel que fa a l'article tercer d'aquest Projecte de llei, es presenten unes modificacions de dret intertemporal, o dret transitori de doble sentit, ja que la que ha de ser disposició transitòria setena, d'una banda, dona un sentit de règim subsidiari al règim de participació respecte del règim d'associació a compres i millores, amb la qual cosa s'afavoreix la seva aplicació amb una certa força expansiva dins l'àmbit dels règims voluntàriament pactats, i, d'altra banda, la que ha de ser disposició transitòria novena, l'avui encara vigent disposició transitòria setena, recull el sistema tradicional de

fons del dret català, per la qual cosa les qüestions de dret intertemporal s'han de resoldre amb l'aplicació dels principis que configuren l'ordenament jurídic català, amb preferència a les disposicions transitòries del Codi civil. D'aquesta manera, el Codi civil torna a ocupar el lloc que li pertoca: el de dret supletori de segon grau i, per tant, després del nostre propi dret supletori.

Senyores i senyors diputats, fent una síntesi molt general, durant els tretze darrers últims anys, el desenvolupament del dret civil català ha emprat de vegades la tècnica de les lleis especials; en altres ocasions, com ara la de la modificació de la Compilació, i en una tercera ocasió, concretament en matèria successòria, la tècnica de la codificació. Possiblement, la propera etapa de desenvolupament del dret català de família haurà d'emprar aquesta última tècnica. El Parlament ha aprovat tres lleis especials en matèria de dret de família: la Llei 7 de 1991, de 27 d'abril, de filiacions; la Llei 37/1991, de 30 de desembre, sobre mesures de protecció dels menors desemparats i de l'adopció, i la Llei 39/1991, de 30 de desembre, de la tutela i institucions tutelars. Ara es presenta per a la seva aprovació el Projecte de llei de modificació de la Compilació del dret civil de Catalunya en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges. Les lleis esmentades constitueixen la resposta adequada del nostre legislador a les demandes socials i aquesta que avui es presenta marca l'inici d'un camí en la determinació del marc jurídic regulador de les relacions patrimonials i personals en el dret català de la família del futur.

Aquest Projecte de llei i, amb la seva aprovació, aquesta Llei ens ha de permetre resoldre qüestions urgents relacionades amb la necessària igualtat entre marit i muller i modernitzar antigues institucions i introduir-ne de noves, però, alhora, ens dóna temps per a preparar, amb experiència de la seva aplicació, amb prudència jurídica i política i —molt sincerament ho dic— amb la col·laboració de tots vostès, el codi de la família catalana.

Per totes aquestes raons i per acabar ja, demano l'aprovació d'aquest Projecte de llei amb les modificacions que puguin derivar-se del debat que s'ha d'iniciar tot seguit i de les esmenes que prosperin o es transigeixin, cercant sempre el més ampli consens possible en consideració a la importància i transcendència d'aquest Projecte, que —ho repeteixo— sotmeto a la seva aprovació.

Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Si hi hagués algun diputat comanat per la Comissió per a presentar el Dictamen, ho podria fer ara. (*Pausa.*)

No essent així, passem al debat del Projecte de llei. Hi han reservades dues esmenes a la totalitat. La primera, amb text alternatiu, i la segona esmena és de retorn del Projecte al Govern. L'esmena a la totalitat amb text alternatiu és presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el dret civil català ha estat, és, però sobretot ha de

ser un dels signes d'identitat més característics del nostre país. No cal ara fer un repàs històric de les dificultats i penúries que el nostre dret privat ha tingut de sofrir del Decret de Nova Planta ençà. Tanmateix, permetin-me que faci un petit recordatori de les peripècies del dret català, que ha de servir per recordar l'especial paper que aquest Parlament ha de jugar per restablir la legalitat civil catalana.

Catalunya ha estat de sempre un país amb una gran tradició jurídica. Un exemple d'això, i pel que fa a les relacions patrimonials entre cònjuges, n'és l'obra del gran jurista Joan Pere Fontanella, recollida sota el títol *De pactis nuptialibus sive de capitulis matrimonialibus*, del segle XVII. Però tota la gran producció doctrinal i legislativa quedà estroncada. D'acord que, a diferència de València, el dret civil català seguí vigent, però amb la prohibició de la seva font principal, és a dir, aquest Parlament; per tant, s'abocà el nostre ordenament civil a una mort lenta o, si es vol, a una pràctica fosilització o paràlisi.

Un nou capítol és a partir de l'any 1957, quan a partir de la reestructuració dels anomenats drets forals s'aconsegueix un nou impuls, encara que sigui per la fixació d'una part del nostre dret civil. Sigui com sigui, la Compilació resultant de la censura de les Corts de la dictadura reduïa a 344 articles un ordenament jurídic que en la seva millor època fou considerat un exemple de rigor, de perfecció i de plenitud. Les calamitats dels compiladors catalans són prou conegudes i més darrerament, quan s'han utilitzat per regenerar la imatge pública d'un batlle franquista conegut, entre d'altres facècies, per la seva singular visió de l'urbanisme.

I he fet aquesta breu sinopsi històrica per posar èmfasi en el camí a seguir per aquest Parlament. Per dignitat històrica es fa imprescindible estar a l'alçada dels reptes que ens planteja l'evolució de la societat; per tant, al nostre entendre, se'ns acumulen dues obligacions: legislar per recuperar el temps perdut i legislar per donar solució a les necessitats actuals. Amb les dificultats inherents al sistema autonòmic, del 1982 cap aquí s'han elaborat un seguit d'iniciatives legislatives tendents a reintegrar el paper que li pertoca al nostre dret. De la Llei 1/82, de fundacions privades, fins a la Llei 40/91, del Codi de successions, s'ha començat a dibuixar un nou marc legal, amb la intenció de fugir de l'encotillament de la Compilació per esdevenir un Dret civil català amb majúscules. Però en aquesta evolució de la Compilació a un ordenament jurídic pròpiament català a voltes podem caure en errors.

Pel nostre Grup, el Projecte de llei de modificació de la Compilació en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges, malgrat tot, pateix d'alguns errors. I és perquè, al nostre entendre, manté institucions jurídiques injustes, perquè no contempla fenòmens socials característics del nostre temps i perquè pateix d'una migradesa d'objectius evident. S'ha optat per presentar un text alternatiu que, tot i mantenir gran nombre d'articles del Projecte i de la Compilació, respon a una altra dinàmica, a un altre esperit. En l'àmbit jurídic català, l'Esquerra Republicana s'ha destacat històricament per crear i aplicar una legislació socialment avançada.

da i èticament justa. Tenim els exemples de l'època de la República, com són la Llei de majoria i habilitació d'edat, la Llei sobre la capacitat jurídica de la dona i dels cònjuges, la Llei de contractes de conreu, etcètera.

Vostès comprendran que amb aquesta tradició se'ns faci impossible votar tota la totalitat del Projecte presentat, malgrat reconèixer alguns petits avenços en forma de correctius al règim legal i una millor redacció de la major part de l'articulat.

Presentem, per tant, un text alternatiu que respon bàsicament a tres grans modificacions: seguir i aprofundir la línia de reestructuració apuntada en el Projecte, canviar el règim legal actual per la participació en els guanys i incorporar a títol d'equiparació les parelles de fet. L'exposició de motius del Projecte de llei declara que una de les raons que l'ha motivat ha estat una nova sistematització de les relacions patrimonials entre cònjuges, que engloba normes disperses fins ara a la Compilació i en reestructura la majoria de capítols. El nostre Grup entén que aquesta petita reforma contextual es queda, com tot el Projecte, a mig camí. Nosaltres compartim els criteris seguits fins ara en el desenvolupament del dret civil català a partir de lleis especials per arribar, finalment, al codi del dret civil català, però entenem que precisament seguint aquest procés, totes les noves lleis civils han de respondre a aquest criteri general. És necessari, al nostre entendre, sistematitzar i reordenar tot allò que fa referència a les relacions patrimonials sota una llei amb caràcter i personalitat pròpia. La importància del tema que tractem i el desig de defugir allò que representa una compilació exigeixen un tipus de text com el nostre. La notícia de la preparació del futur codi de família, per la seva incertesa temporal d'aparició i per la seva configuració, que podria incorporar aquest tema però amb una especificitat pronunciada, no ha de ser excusa per minimitzar aquest Projecte.

La segona gran aportació és la substitució de l'actual règim legal de separació absoluta de separació de béns pel règim de separació de béns amb participació en els guanys. I per què ho fem? Doncs perquè, en primer lloc, la separació absoluta de béns no és, com es pensen alguns, una institució jurídica tradicional a Catalunya; i, en segon lloc, perquè el règim actual i que en la proposta del Govern només comptaria amb dues correccions en forma de pedaç és profundament injust. El nostre Grup pensa el mateix. Curiosament, el conseller de Justícia, quan precisament en oportunitat de la sessió informativa a la Comissió precisament de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana del passat 12 de març, i en defensa de la impuresa del sistema del règim legal del Projecte, manifestava: «El règim de separació de béns no és ni tan tradicional ni tan històric com la gent es pensa.» I, efectivament, el conseller té raó. Ho corroboren els civilistes catalans Lluís Puig Ferriol i Encarna Roca Trias quan diuen: «La decadència actual del dot i institucions paradotals ha portat que el règim econòmic matrimonial avui dia corrent a Catalunya sigui el de separació absoluta de béns.»

De la injustícia de l'actual sistema en som tots conscients; i el que passa és que uns opten per mantenir-lo amb

correccions i d'altres, per canviar-lo. La millor crítica a l'actual règim legal s'ha de fer a partir, precisament, de la simple constatació de la realitat. Així tenim que s'ha hagut de recórrer a possibilitats que mitiguin, o que mitiguessin, els abusos del sistema, com són: adquisicions conjunts i per parts indivises iguals durant el matrimoni, compres amb pacte de supervivència o donacions encobertes.

Però per acabar de descriure la totalitat de la qüestió cal recordar l'experiència diària del tema que tractem. A l'hora de la veritat, malgrat el respecte formal a l'autonomia privada que representa l'actual article setè, tenim que una bona part dels matrimonis catalans, la gran majoria, no per un problema de falta de previsió, que en alguns casos sí que existeix, sinó per falta d'assessorament o perquè senzillament no se'l poden pagar, estan abandonats pel legislador català a la possible crueltat del règim de separació de béns.

Per corroborar aquest fet real tenim les mateixes enquestes dels col·legis notariais. Per tant, tenim que, a la realitat —com diu el notari Puig Salellas—, la separació nascuda de la inexistència de pacte capitular és la regla general, i que el plantejament d'aquest article no és exacte: que el principi no és el pacte, sinó la seva mancança. Així, tenim que la regulació del règim legal esdevé, per tant, decisiva. El nostre Grup, conscient de les injustícies que provoca l'actual sistema, i fent cas omís dels qui s'estranyen que sigui precisament Esquerra Republicana qui plantegi la substitució d'una institució jurídica pretesament tradicional per una altra d'aliena al nostre dret històric —que, per cert, no hi és tan aliena, ja que es regula, en el projecte del Govern, si bé de forma subsidiària—, planteja aquesta reforma, que és més justa i millor respecte a la tècnica jurídica.

La tercera gran innovació que presenta el text alternatiu del nostre Grup és l'equiparació de les parelles de fet amb les parelles unides per matrimoni. Compartim els criteris del conseller de la Generalitat, de la Conselleria de Justícia, que la Generalitat no té competències per legislar una llei que reconegui les parelles de fet. Però del que ara per ara es tracta no és de la capacitat de la Generalitat per legislar sobre els efectes civils de les parelles de fet, sinó solament sobre els efectes patrimonials d'aquestes. Nosaltres entenem que sí. El mateix conseller, en unes declaracions d'abans de l'estiu, diu que també, si bé manifesta que això «podria tenir lloc quan es tracti del Codi de successions». I el Consell Consultiu, segons es desprèn del seu dictamen, i que alhora en declara la constitucionalitat, també. En conseqüència, l'equiparació entre parelles de fet i parelles matrimonials no té cap impediment competencial ni constitucional. Per tant, la regulació d'aquestes unions de fet, pel que fa a les relacions patrimonials, només depèn de la voluntat política.

A ningú escapa, però, i per aquí ve el problema, que una legislació d'aquestes característiques, ni que sigui contemplada en aspectes estrictament econòmics, implica unes connotacions polítiques i ideològiques de força transcendència. En uns moments en què es posa més en dubte que mai la polarització entre partits d'esquerra i de dreta, qüestions com la que tractem serveixen per mantenir viva aquesta di-

visió tradicional. No és estrany que els partits polítics d'aquesta Cambra amb més sensibilitat social hagin presentat esmenes a favor de la incorporació de les famílies anomenades «no matrimonials».

Esquerra Republicana, d'acord amb la seva tradició —com ja s'ha dit—, però sobretot pel seu tarannà d'esquerra, ha optat per l'equiparació pura i simple amb les parelles matrimonials. La protecció legal als components d'unions matrimonials ha de ser la mateixa que a les unions de fet. Així ho reconeix el mateix dictamen del Consell Consultiu, que declara que la diferenciació és legítima a efectes del règim civil, però quan es tracta d'efectes econòmics i patrimonials haurà d'existir —o hauria d'existir— plena equiparació d'acord amb els principis d'igualtat i de no-discriminació.

La realitat social actual de Catalunya i de la resta d'Europa ens mostra que és una evidència manifesta i incontrovertible l'existència d'un gran nombre de parelles de fet —bisexuals o homosexuals— estables. És també innegable que, igual com en les parelles matrimonials, s'estableixen unes relacions patrimonials entre els seus components i és també evident que, quan es trenca aquesta convivència per raó de mort o per raó de separació, es produeixen desigualtats i situacions que poden provocar autèntiques injustícies i situacions que poden provocar, com he dit, efectes no desitjats. Si fem l'esforç d'extreure tota connotació ideològica d'aquest tema i ens reduïm a la funció i al deure del Parlament, de tot parlament, de legislar sobre les necessitats socials, és inevitable que també arribem a la conclusió que cal una actuació legislativa activa i no una omissió política que desvirtua el mateix paper del poder legislatiu. És evident que el Govern, en aquest Projecte, i la majoria parlamentària —que rebutjarà previsiblement aquest text d'Esquerra Republicana— han obviat una realitat social existent. El motiu cal cercar-lo en el manteniment, malgrat tot, d'uns prejudicis que uns poden qualificar de «base ideològica» i, d'altres, declarar-los propis d'èpoques històriques ja superades i passades.

Rest a aquests darrers, si més no, el recurs a ordenaments civils d'altres països propers en què el fenomen encara té poc acolliment. És evident que hi ha una manca generalitzada de lleis generals respecte a això, però en canvi sí que trobem disposicions especials, ni que siguin d'ordre administratiu, i avenços —com a l'Estat espanyol— en el terreny de la jurisprudència. Però, retornant a aquest Parlament, és bo recordar que, en ocasió de la tramitació del Codi de successions, va assegurar un representant de la majoria que les mesures a favor de les parelles de fet s'adoptarien quan s'actualitzés el règim econòmic matrimonial i aquest fet no s'ha produït. Arribats a aquest punt, s'ha de destacar el tractament legal que han de tenir les parelles de fet, sobretot per tal de conjugar aquesta regulació amb la voluntat de llibertat que anima els membres d'aquestes unions.

Sense entrar en la descripció dels detalls de la proposta d'Esquerra Republicana, que ja es farà en la defensa de les esmenes puntuals, és interessant citar el que ve a ser comú

en el tractament d'aquestes regulacions que fan la doctrina, la jurisprudència i la legislació existent. Cal remarcar que es requereix una convivència amb la característica d'estable i que el sotmetiment a allò establert legalment —la protecció jurídica— decau si existeix voluntat expressa en contra.

El text verd, d'acord amb les premisses apuntades, dibuixa una protecció jurídica que només s'accionaria en cas d'existir desequilibri econòmic i voluntat de reclamació d'un dels components. Aquesta protecció no tindrà lloc, o no tindria lloc, simplement no exercint la reclamació o signant prèviament una clàusula d'exclusió d'aquest règim, en un document que fins i tot podria admetre's de tipus privat.

Seria recomanable, al mateix temps, endegar una simple iniciativa legislativa davant el parlament competent perquè en un article —en un sol article— s'equiparessin també en el terreny fiscal les unions de fet a les unions matrimonials.

Aquesta és, a grans trets —i amb això acabo—, la legalitat que defensa el nostre Grup i que permetria equiparar, d'acord amb les competències d'aquesta Cambra, les parelles de fet catalanes —amb condició civil de catalans— amb les parelles matrimonials. De ben segur que significaria —si s'aprovés el nostre text— un avenç legislatiu important, fins i tot un reconeixement a un segment significatiu de la nostra societat, ni que sigui de forma mediata. Però, sobretot, significaria —igual com el règim legal proposat per nosaltres— un pas endavant en el prestigi públic intern i extern d'aquesta cambra, que tantes vegades l'ha vist limitat per la realitat política del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Suposo que el torn en contra el faran agrupant totes dues esmenes a la totalitat. (*Pausa.*)

La segona esmena a la totalitat és de retorn, presentada pel Grup Parlamentari Popular: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, ens trobem davant un projecte que, tot i seguir la línia del Codi de successions recentment aprovat per aquesta Cambra, s'orienta clarament a evitar l'heterointegració del dret civil català excloent les possibilitats d'aplicació del Codi civil a Catalunya en aquesta matèria. De les competències que la Constitució ens reconeix com a comunitat autònoma —conservació, actualització i desenvolupament del nostre dret civil—, crec que en aquesta conjuntura estem exercint sobretot les d'actualització i desenvolupament. Això és positiu, ja que no ens faltarien raons per sentir-nos decebuts si ens fos proposat un text que es conformés amb una tasca de mera conservació del nostre antiquat dret civil.

I és precisament perquè avui gaudim de competència per fer quelcom més que conservar que ens decep l'ús que el Consell Executiu està fent de les competències per actualitzar i desenvolupar. L'any 1984, mitjançant la Llei autonòmica del 20 de març, la Compilació de dret civil de Catalunya va ser adaptada als principis constitucionals con-

sagrats per la Constitució espanyola del 1978. Han passat gairebé nou anys i la reforma que se'ns planteja, a les portes del 1993, per cobrir la segona etapa d'actualització del nostre dret civil, no assoleix —malgrat el temps esmerçat en la seva preparació i la major perspectiva històrica de què avui gaudim— l'objectiu fonamental d'acomodar aquest corpus legal a les actuals necessitats socials i a la realitat catalana.

I aquesta afirmació no és gratuïta: és indiscutible que el Projecte presenta innovacions molt positives i millores indubtables; qüestió més delicada és la conveniència o no d'incloure-hi una regulació dels cada dia més nombrosos supòsits de convivència no matrimonial, també denominada «de convivència *more uxorio*».

Una hipotètica normativa sobre parelles extramatrimonials no seria fàcilment incardinable dins l'àmbit de les relacions patrimonials entre cònjuges, objecte d'aquesta reforma parcial de la nostra Compilació, i des del punt de vista de la tècnica legislativa, entenem que això, en tot cas, s'hauria de fer afegint un quart títol als tres que actualment comprèn el llibre primer, dedicat al dret de família, on s'incorporés, amb determinades condicions i limitacions.

Malgrat els aspectes positius del Projecte —que no podem deixar de reconèixer i valorar—, fent un balanç global, hi ha raons fonamentals que fan necessari el retorn d'aquest al Consell Consultiu i que passo a analitzar.

En primer lloc, observem una excessiva parcialització de l'abast mateix de la reforma. El Projecte afecta només els capítols 1 al quart i 10 al dotzè de la Compilació. Deixa, doncs, intactes, els articles 26 al 48, que contenen la regulació del dot i altres institucions paradotals, malgrat la seva absoluta decadència en el marc de la vida urbana i la seva quasi total regressió en el medi rural, fenomen que va íntimament lligat a la mateixa crisi dels capítols matrimonials.

Com ha posat de manifest un estudi publicat el 1989 per la Direcció de Dret i Entitats Jurídiques, del Departament de Justícia de la Generalitat, el nombre de sentències dictades per l'Audiència territorial de Barcelona des de l'entrada en vigor de la Compilació l'any 1961 en matèria de dot i d'institucions paradotals és baixíssim. Fins al 1986 no es troba cap sentència relativa a la tenuta, aixovar, cabalatge, escriu o *tantumdem*, i només dues referents al dot. Això dóna idea del desús en què han caigut actualment institucions que el 1961 els compiladors encara varen creure oportú incloure en la Compilació de dret civil.

Pensem que hauria valgut la pena aprofitar el procés de reforma actualment en curs per plantejar la possibilitat de suprimir una regulació relativament extensa —articles 26 al 48— d'institucions arraconades per la praxi social. Aquesta solució no hauria de ser tan dramàtica com pot semblar d'antuvi, si es té en compte que, en qualsevol cas, sempre quedaria la possibilitat de pactar el dot o les altres institucions afins en capítols lliurement atorgats pels interessats, en els termes que preveu l'article 12 del Projecte.

A tall d'exemple vull fer referència al tractament de règims alternatius a la separació de béns, que el Projecte agrupa en el capítol onzè sota la rúbrica «Els règims econòmics

en el dret local», i que la Compilació regulava fins ara sota l'enunciat «Dels règims de comunitat». És cert que, històricament, aquestes modalitats —l'agermanament, el pacte d'igualtat de béns i guanys, la mitja guanyeria— apareixen com a excepcions locals al sistema de separació vigent al Principat, però és força evident que qualsevol d'aquests règims pot ser pactat en capítols per qualsevol matrimoni català amb independència del veïnatge dels esposos.

Per una altra banda, aquests règims de comunitat només regeixen si es pacten expressament. No tenen en cap cas, tampoc en les contrades d'origen, aplicabilitat *ex lege*. Entenem, doncs, que l'enunciat proposat pel capítol onzè genera confusió. Qüestió de banda és la incidència pràctica d'aquests quatre règims, dits avui «de comunitat». La seva presència en els protocols notariais és molt desigual, però, contràriament a allò que hem dit referent al dot, no considerem que la decadència d'aquestes modalitats locals justifiqui, ara com ara, la seva desaparició del dret compilat.

Però la mancança més greu que trobem en el Projecte de reforma avui a debat és la manca d'una solució satisfactòria al problema més punyent que té plantejada la societat catalana de finals del segle XX en matèria de família, i que, al nostre parer, és la situació en què queda el cònjuge més dèbil en cas de crisi matrimonial.

Col·locats en aquesta tesitura, la problemàtica que deriva de les cada cop més freqüents situacions de crisi matrimonial només pot tenir dues vies de solució: una, modificació de les normes sobre prelació de crèdits i rigoreses mesures procedimentals per garantir l'efectivitat de la pensió compensatòria que preveu l'article 97 del Codi civil, iniciatives que són, en tot cas, competència de les Corts Generals; segon, generalitzar com a legal supletori un règim matrimonial que comporti, en el moment de liquidar-lo, una participació o comunicació dels guanys d'un a l'altre cònjuge, i això sí que podem fer-ho des d'aquesta cambra.

Doncs bé, l'única innovació que aporta la reforma en curs per donar resposta a aquest problema del nostre dret de família és la compensació econòmica de l'article 23, que, com veurem tot seguit, planteja en la formulació del Govern més problemes que no pas en resol. D'antuvi, l'article 23 del Projecte perverteix l'esquema tradicional de la separació de béns, tot i no tractar-se d'una separació pura, sinó atenuada històricament pel dot i institucions paradotals. No obstant, el que ens sembla més greu és que en aquesta nova accepció el principi de separació no resol el problema sinó molt parcialment, ja que perquè sigui efectiva aquesta compensació econòmica l'article 23 exigeix tres requisits: que el cònjuge dèbil hagi treballat de franc per a l'altre o per a la casa, que això hagi provocat desigualtat i que el cònjuge dèbil sigui, precisament, separat o divorciat. Si manca un sol d'aquests requisits, ja no és possible exigir l'esmentada compensació.

Així doncs, tenim que l'article 23 no serà aplicable quan el matrimoni es dissol per mort d'un cònjuge, atès que el nou Codi de successions continua negant al supervivent la condició de legitimari en la successió del premort. Resulta

que en els supòsits de successió testamentària –que, cal no oblidar-ho, són els més freqüents a Catalunya– no participa dels guanys obtinguts pel seu consort premort, ni via liquidació del règim econòmic matrimonial, si, com és usual, és de separació de bens, ni via successió *mortis causa*, llevat que el testador hagi fet alguna disposició expressa en favor seu.

Tampoc no podrà reclamar compensació econòmica el cònjuge dèbil en cas de separació o divorci si no ha treballat pel seu consort i les feines de la casa eren compartides per ambdós. Si treballava per un tercer, encara que la retribució fos igualment insuficient i hagi provocat desigualtats, no tindria dret a compensació. A la injustícia de la seva situació laboral s'afegeix una altra: la privació d'aquesta compensació en el moment de crisi matrimonial.

Finalment, i en el supòsit que es donin els dos requisits anteriors, com acreditar la desigualtat entre els respectius patrimonis? La noció de desigualtat patrimonial no pot ser més ambigua. Com es determina? Comptant només els guanys d'un i d'altre durant el temps que hagi estat vigent el règim? Sembla que així seria. I els increments a títol lucratiu que no són guanys? I fins on s'anivella?

No ens sembla que l'article 23 sigui un precepte massa propici al principi de seguretat jurídica. L'estàndard de la desigualtat serà font d'innombrables plets, com el legislador, traït pel subconscient, presumeix d'alguna manera en el paràgraf segon, en el qual remet *a priori* la fixació d'aquesta indemnització a la decisió del jutge. El discutible article 23 és, en definitiva, una desafortunada importació de l'article 1438 del Codi civil, del qual podem dir, amb la perspectiva que donen els dotze anys transcorreguts des de la reforma de 1981, que no s'ha revelat un instrument gaire vàlid per a compensar la manca d'efectivitat de les pensions que preveu l'article 97 d'aquell cos legal.

Ultra això, ja hem dit que la Llei no reconeix drets de naturalesa successòria, llevat del benefici purament transitori de l'any de plor. Això no era greu quan tot matrimoni anava precedit o seguit dels capítols matrimonials, al si dels quals era usual pactar un ampli usdefruit de viduitat, i tot català assenyat ordenava previsorament la seva successió en testament, on rarament deixava de proveir generosament a les necessitats del vidu o vídua, però la decadència actual dels capítols i la transformació de la societat catalana, conseqüència de les societats urbanes i del procés immigratori del present segle, determinen que la posició tradicional del nostre dret civil, d'inhibir-se i deixar la protecció del cònjuge supervivent a la previsió de cada ciutadà, resulta avui inacceptable.

Atesa la ja esmentada decadència de la institució capitular, una adequada protecció del cònjuge dèbil en el camp del dret de família només es pot avui considerar garantida si és la mateixa llei la que estableix un sistema més o menys ampli de comunitat, com trobem al Codi civil a Navarra, a Aragó o a Biscaia, o bé generalitzar l'anomenat règim de participació directament o per la via d'acomodar el règim de separació, fent-lo funcionar, en la dissolució, de certa manera, com a règim de participació dels guanys.

Puig i Ferriol i Roca Trias reconeixen que el règim de separació, tal com està regulat, no s'adiu massa amb l'organització de les famílies catalanes dels nostres temps. Això no vol dir –afegeixen– que s'hagi de substituir per un règim de comunitat de béns durant el matrimoni perquè una tal organització de l'economia familiar no té cap arrelament a Catalunya, però sí que podria ser convenient –acaben– pensar en la possible correcció del règim de separació per un de participació en els guanys.

Aprovar aquest Projecte en els seus termes actuals és tant com confessar la seva inoportunitat, ajornant la veritable reforma del nostre dret de família, quan a tots ens consta que les lleis civils, a diferència de les administratives, no és convenient que es modifiquin amb massa assiduïtat. En definitiva, el que no entenem és que els redactors del Projecte hagin volgut incorporar una regulació francament innovadora, com és el règim de participació, i no hagin donat el pas lògic d'avançar-lo al de separació, sinó que s'hagin estimat més malapedaçar aquest règim ancestral de Catalunya amb la limitada compensació que preveu l'article 23, en lloc d'equiparar-lo pràcticament al règim de participació.

Els avantatges del règim de participació enfront del de separació són evidents: el règim de participació combina les virtuts dels tradicionals sistemes de separació, ja que mentre dura el matrimoni funciona com aquest, amb la simplicitat i seguretat que això representa per a les relacions entre cònjuges i envers tercers, i, de comunitat, en extingir-se els guanys d'un cònjuge, es comuniquen parcialment a l'altre, i, al mateix temps, exclou els tradicionals inconvenients inherents a un i altre sistema, això és: la desprotecció del cònjuge que no té ingressos ni patrimoni, en el cas de la separació, i l'existència d'un patrimoni tercer o comú, en el cas de la comunitat. Per tant, no es limita la llibertat personal i patrimonial dels cònjuges.

El règim de participació és preferible al sistema de separació adobat, amb la compensació econòmica del malaurat article 23 del Projecte, ja que mentre està vigent respecta la independència patrimonial de cada cònjuge, i, en el moment de liquidar-lo, el càlcul de crèdit de participació és totalment objectiu, contra l'ambigüitat i presumible litigiositat inherent al càlcul de la compensació econòmica, si aquesta s'ha de portar a terme tal com preveu el Projecte.

Contra les reaccions historicistes, voldríem formular quatre objeccions. Primera: consagrar el règim de participació com a legal supletori no voldria dir, en absolut, desterrar de casa nostra la separació de béns, ja que qualsevol matrimoni podria acollir-s'hi, en ús de la llibertat d'elecció de capítols que garanteix l'article setè del Projecte. Dos: d'altra banda, és inexacte afirmar que el règim de separació ha estat històricament l'arquetipus de l'organització de l'economia familiar a Catalunya, ja que el règim normalment pactat ha estat durant segles el règim dotal, per no alludir a la presència de diverses formes de comunitat en l'anomenat «dret local». A aquest intent de desmitificació històrica podríem també afegir que, segons demostren els estudiosos del nostre dret ci-

vil, el règim de participació ha tingut una clara presència, no sota aquest nom però sí en el seu esperit, en la nostra tradició jurídica. En aquest sentit, considero suficient citar Puig i Ferriol, qui considera l'associació a compres i millores pròpia de Tarragona i la convinença o mitja guanyeria de la Vall d'Aran com dues formes embrionàries de l'esquema de la participació indegudament assimilades al sistema de comunitat de guanys per la praxi judicial i la doctrina. En tercer lloc, l'argument que no és prudent trastocar un sistema jurídic que regula des de fa segles la vida privada dels catalans cau pel seu propi pes si fem l'exercici elemental de recordar per quina raó no s'ha pogut modificar el nostre dret civil des del segle XVIII. Quart: finalment, creure que l'essència del dret civil català rau en determinades institucions de vigència històrica més o menys dilatada, com si fossin signes d'identitat necessàriament vàlids en qualsevol temps i circumstància, això és no haver entès l'autèntica dimensió del nostre patrimoni jurídic. L'essència del nostre dret civil no rau ni en la separació de béns, ni en els censals, ni en el dot, ni en l'heretament, ni en la quarta falcídia, ni en la rescissió per lesió *ultra dimidium*, ni en qualsevol altra concreció històrica, sinó en un únic principi general irrenunciable: el de llibertat civil. I així ho ha entès en altres ocasions el mateix Parlament. Recordem, per exemple, la recent Llei que aprova el Codi de successions, bo i suprimint institucions tan tradicionals com el fideïcomís pur o el testament sacramental, o la Llei de 20 de març de 1984, que aixeca la tradicionalíssima prohibició de donacions entre cònjuges, i aquesta no va ser pas una modificació exigida pel text de la Constitució, sinó perquè de ja feia molt de temps la societat catalana rebutjava el principi prohibitiu d'aquestes donacions, principi tan romà i tradicional com es vulgui, però, evidentment, inadequat a la nostra realitat social.

Cal, doncs, reconèixer que la tradició no pot convertir-se en factor d'immobilitat, sobretot si tenim en compte que, en certa mesura, és fruit d'una impossibilitat política de reformar el nostre dret durant segles. No hi ha dubte que, de no haver existit mai els decrets de Nova Planta, avui el nostre dret civil no seria el que amb feines i treballs vàrem poder compilar l'any 1960.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, eh?, senyor diputat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, ja estic, senyor president.

I cal reconèixer igualment que l'aportació veritablement essencial del dret romà a la nostra tradició jurídica és el principi de llibertat civil. És aquest un ideal que el mateix Justinià va formular en les seves *Instituta* com la facultat natural de fer la seva voluntat sempre que no ho impedeixin la força o el dret. Aquest principi de llibertat civil, que constitueix l'única tradició autènticament irrenunciable, vol que les lleis siguin supletòries de l'autonomia privada i es transformin constantment per adequar-se a les necessitats socials en cada època històrica.

Per aquestes raons creiem que aquest Projecte no és fidel amb la veritable essència de la tradició jurídica catalana, ni és la legislació que necessita avui la nostra societat, en el context històric, social i cultural de la Catalunya dels noran-

ta. Demanem el retorn del Projecte al Govern i, en aquest sentit, el vot favorable de la cambra.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Per al torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és bo —i ho hem fet gairebé sempre—, per economia processal, agrupar les esmenes de totalitat, fins i tot quan, aparentment, són de naturalesa molt diferent, com en aquest cas, perquè hi ha una esmena a la totalitat amb text alternatiu —la d'Esquerra Republicana— i una esmena a la totalitat de retorn —el cas del Grup Popular—, perquè, normalment, en aquestes circumstàncies, els plantejaments que fan els grups presentadors són molt diferents. Hi ha hagut un moment que semblava que la cosa anava per aquí: el senyor Morera ens parlava molt de la identitat nacional, el senyor Pujol ens parlava que s'ha de respectar per damunt de tot el Codi civil i no mirar d'eliminar la seva presència a casa nostra; el senyor Morera parlava d'alcaldes de Barcelona, el senyor Pujol parlava dels drets locals...

Bé, però si vostès —com suposo, i com jo mateix— han estat seguint atentament les expressions, les explicacions que ens han donat ambdós diputats, veuran que, malgrat presentacions molt diferents i tècniques expositives molt diferenciades, han coincidit molt més del que no pas sembla a primera mà, com intentaré veure. Perquè, és clar, moltes vegades, en els casos d'un debat de totalitat, el que es fa des del Grup de la majoria, doncs, és explicar quin és el propòsit del text presentat pel Govern, cantar les seves excel·lències, explicar, justificar les variacions que introdueixi i, des d'aquesta base, dir: «Bé, per tant, tot el que ens diuen els altres no ens convenç», i en paus. Això, no ho faré —seria també una desatenció als senyors diputats, que han expressat la seva opinió—, sinó també..., vostès recordaran —perquè l'honorable conseller ho ha explicat fil per randa— el contingut i el perquè de les modificacions i la justificació ben plena d'aquestes modificacions. Per tant, aquesta feina, doncs, ja està feta i no la repetirem.

Bé, deia que hi havia més coses en comú, perquè el senyor Morera, potser amb una explicació més internament estructurada de..., moltes coses ha dit, evidentment, però ell mateix ha explicat que fonamentalment hi havia tres motius de discrepància —i hi estic d'acord— entre el que és el text que tenim l'honor de debatre avui i el que també tenim l'honor de debatre, aquest text alternatiu. El senyor Morera ens parlava del règim de separació de béns, en el qual Esquerra Republicana, després de dir —com explicava—, cantar que el dret és el signe d'identitat del país, el primer que fa, doncs, és canviar els signes d'identitat del país en aquest terreny; perquè, malgrat tot el que s'ha dit, crec que és universal creença que el règim de separació de béns a casa nostra, amb totes les modificacions que es vulgui, totes les matisacions a nivell local que existeixen, doncs, és realment el moll de l'os, el règim del sistema d'aquesta institució, del tractament econòmic del matrimoni a casa nostra, i no de segles, sinó d'antiguitat mil·lenària.

Ens ha dit després el senyor Morera que hi ha alguna sèrie d'institucions, també de contingut econòmic, que giren a l'entorn del matrimoni, que el Projecte de Llei del Govern no contempla –i és cert– i que, en canvi, es contempla al text d'Esquerra Republicana. I, finalment, ha fet molta incidència en un altre aspecte –i que és cert–, que és un dels aspectes fonamentals del text alternatiu d'Esquerra Republicana i que no apareix –en contra del que semblava que deia el senyor Pujol– en el Projecte de Llei del Govern, que és altres formes de convivència marital que no sigui la regular matrimonial reconeguda fins avui per la legislació. I en aquests tres punts, doncs, ell ha anat explicant els seus punts de vista.

El senyor Pujol, com dic, aparentment parlava de moltes altres coses, però també fonamentalment la seva intervenció ha consistit en una crítica important, matisada a vegades, però important, contra el manteniment del sistema de separació de béns. Per tant, doncs, hi ha més coincidències del que sembla.

És veritat que el senyor Pujol, doncs, d'una banda ens deia: «Un dels motius de retorn és que el Govern ha utilitzat poc la facultat normativa que té ara de modernitzar el dret català. Ha estat molt conservador.» Al cap d'una estona ens deia: «Home, hi ha renovacions, hi ha modificacions innovadores.» I sobretot el senyor Simó Pujol..., i, en això, hi entraré poc, perquè forma part, en certa manera, la seva explicació, en aquest canvi, aquesta no-volença del règim de separació de béns, el més clar, al meu entendre, de la seva intervenció, ha estat en la part final de la seva exposició, fent una crítica fonamentada a l'entorn de l'article 23. Fins i tot ens ha arribat a dir, com a element molt important, que hi hauria uns aldarulls, uns problemes, unes dificultats en la seva aplicació. El que no ens ha dit..., i això ho accepto com a crítica, des d'un punt de vista contrari a la separació de béns, però és que el senyor Pujol el que no ens ha dit és que després tindrà una esmena –si és que reeixim en l'oposició a l'acceptació d'aquestes esmenes, sigui la de totalitat, de retorn, sigui la del text alternatiu–, té una esmena, la número 51 del Dictamen, que, precisament, això que critica ho amplia a tots els matrimonis.

Per tant, observem una certa incoherència, però bé –hi insisteixo–, com que hi ha esmenes d'aquest Grup i d'altres grups –el Grup Socialista, per exemple– amb aquesta qüestió de l'article 23, tindrem –espero– ocasió de parlar-ne més endavant.

Hi ha una cosa que el senyor Simó Pujol ha explicat cap al final, i hi estic absolutament d'acord, que ha fet una distinció potser no molt exacta, però molt entenedora, i que hi estem d'acord, que aquesta legislació que estem fent ara i aquesta Llei que estem fent ara és una llei com moltes altres que ell també ha explicat, de modificació i modernització al llarg d'aquests dotze, tretze anys de funcionament de la Compilació i del dret civil català, que és que és un tipus de legislació que la fem al Parlament, però que –i ell deia la paraula– no és administrativa. Fa una distinció; no és ben bé exacta, però hi estem d'acord. Perquè realment aquí no es

tracta, quan es regula el dret civil, no es tracta de fer una normativa més o menys correcta a nivell tècnic, a nivell polític, de les forces polítiques del moment, que atenent a les dificultats, als problemes que sorgeixen, volen fer una regulació per a avui i que dins d'uns pocs anys es canviarà. El dret civil és un tipus de legislació –i sobretot a Catalunya, amb el gran paper històric que ha tingut el costum–, és una legislació que té un pòsit de segles, que es va acumulant, perquè no és una cosa que canvia avui per demà.

Les institucions de dret civil són aquelles que afecten fonamentalment la persona, i això explica que malgrat tot el que s'ha dit i tots els atacs evidentíssims i totes les ferotges lluites que hi ha hagut en contra de la personalitat catalana, l'única branca, pràcticament, del dret que ningú, ni en els moments més foscos de la mentalitat anticatalana, tant en el passat com en el present, o com el present de no fa gaire temps, allò que sempre ningú no s'ha atrevit directament, si més no, a anorrear és precisament el dret civil, perquè es considera que té una motivació vinculada intimíssimament a la persona. I, per tant, les modificacions del dret civil no es poden fer alegrement. Jo sóc testimoni, com molts altres, que precisament no totes, i totes les altres també, però aquesta concreta, aquesta modificació que avui arriba a la cambra ha estat una modernització, una posada al dia cautelosa, prudent, justa, i que ha estat tractada, comentada, consensuada, discutida amb totes les forces que intervenen en aquest camp, i especialment els estaments jurídics. Perquè, és clar, quan s'ha fet la crítica de l'article 23, en la qual es deia: «És que en certa manera això no és ja la separació de béns.» I evidentment és així. És una escletxa petita, i vostè, curiosament, la vol ampliar.

Jo recordo que en aquestes sessions de treball amb els representants de tots els estaments jurídics, a tots els nivells, l'única crítica que almenys jo vaig sentir a la totalitat d'aquest Projecte de Llei, a tots els aspectes de les innovacions i modernitzacions que fa el Govern, era precisament des d'una visió molt incomprensible, molt conservadora, molt cautelar, de dir: «Escolti, és que aquí ja és un principi de trencar aquesta cosa que tots els presents estàvem d'acord que era inatacable, que era el principi de separació de béns.»

Per tant, doncs, senyor Morera, comprendrà vostè que en passar de sobte i amb una decisió que se'ns ha justificat ara amb uns arguments de l'interès social, però sense una base –al meu entendre– sòlida, passar fonamentalment com a règim bàsic del sistema de separació de béns a un sistema de participació en els guanys, que –hi insisteixo– al nostre entendre i al de la majoria de la societat catalana, crec, és aliè a la nostra personalitat, al nostre esperit, a la nostra consciència civil, jurídica, ens sembla que no és adequat. Només per això ja no hi estaríem d'acord.

Ara, hi ha un altre tema que ha sortit –hi insisteixo– en els dos, el tema d'altres institucions, que potser és un tema menor, però que també té la seva transcendència, i tots dos n'hem parlat, i després hi ha esmenes..., jo recordo que hi ha una esmena del Grup d'Iniciativa, que vol donar una sortida

al tema del poc ús –i això s'ha dit i és cert– que es fa avui dia d'institucions com el dot, la tenuta, l'aixovar, l'esponsalici, el *tantumdem*, que, dit sigui entre parèntesis, molts de..., no ja els ciutadans que han de viure i han d'aplicar i han de fer-se seva aquesta Llei, sinó aquesta cambra, si fóssim sincers, m'agradaria saber quants seran –ja no dic serem– els diputats que podrien avui sortir aquí a discutir amb fonament de causa totes aquestes institucions, moltes vegades provectes.

Jo que sóc ja dels de més senectut, més «senectes» d'aquesta cambra, doncs, encara he viscut de petit quan la gent gran –per tant, ja anem molt enllà–, quan volien ponderar la bellesa d'una noia deien: «Aquesta noia, la casarem sense dot.» Avui dia això s'explica i ningú sap què vol dir, perquè –almenys això s'ha dit a les zones urbanes i cada vegada més a les rurals– el dot pràcticament és inexistent. Ara, és una institució, i és una institució respectable i venerable, que té la seva justificació i que són institucions voluntàries. (*Remor de veus.*)

S'ha parlat, i el conseller n'ha parlat, i no sé si el senyor Pujol, i el senyor Morera també ha fet un cant que l'essència del dret català és la de la llibertat, la llibertat dels catalans, la llibertat dels ciutadans... Per tant, doncs, ens sembla que també en aquella línia que no es pot deixar trencar violentament, sense unes causes molt fonamentades i sense un període d'adequació, aquestes institucions respectables i poc utilitzades, per això hauran vist vostès..., i aquest és un dels motius –el senyor Morera hi ha insistit– de diferència entre el text alternatiu amb relació al del Govern és precisament que, d'aquest títol tercer de la Compilació, el Govern fonamentalment regula alguns capítols, però no aquests que vostès hi posen.

I nosaltres, per aquesta raó, entenem que si un tema, que és el fonamental, per altra banda –crec que tots hi estarem d'acord–, el sistema, el règim de separació, comunitat, «ganancials», participació en els guanys, és el fonamental, aquestes qüestions ens ha semblat –i ha semblat al Consell Executiu– que no era potser encara el moment de tocar-les, perquè fins i tot algunes coses es podrien arribar a trencar. Val a dir que algun tema com el dot, si no ho recordo malament, en algunes de les reformes, una de les modificacions parcials..., perquè aquest és un altre tema important, el tema del dret civil s'ha de tocar a poc a poc i amb moderació i amb calma, perquè –hi insisteixo– és tota la comunitat d'un poble que s'hi sent representada... Ens sembla recordar que l'any 84, en una de les normatives que ja vam començar a posar de modernització del dret civil català, el tema del dot es va enfocar.

Finalment, senyores i senyors diputats, senyor president, hi ha un tema que, evidentment, el senyor Pujol no ha plantejat. L'ha plantejat –deia– com a crítica al Govern, el *more uxore* o no sé com ho ha fet anar, però que el senyor Morera, amb força, s'hi ha estès, perquè realment, senyor Morera, estem d'acord que és un dels temes que diferencien de forma cabdal el text de vostès i el text del Govern. I que, a més, és un tema que, si tenim ocasió de reeixir en l'oposició

d'aquestes esmenes a la totalitat, tindrem ocasió al llarg del debat d'anar parlant, i espero que ara per part nostra ja n'haguem de parlar poc, perquè ara centrarem, fonamentalment, quina és la nostra opinió sobre aquest tema, el tema que se n'ha dit, o que se'n diu la parella de fet.

Aquesta és una qüestió que, com apuntava el senyor Morera, ha sortit en diverses ocasions. Aleshores, aquí podríem dir moltes coses i coses que, fins i tot, no són anècdotes, perquè tenen més contingut del que sembla. Allò que es diu: «Bé, escolti, si la parella de fet, l'essència, és que és al marge de la llei, des del moment que la regulem d'alguna manera ja hem mort la institució, perquè deixa de ser parella de fet.» Hi insisteixo, això pot semblar una anècdota, però pròpiament no ho és.

Hi ha temes..., és clar, aquí una equiparació que en certa manera..., és clar que estem parlant només de les conseqüències econòmiques del matrimoni, però estem equiparant el que se'n diu la parella de fet, que també ho hem de discutir, amb la parella matrimonial. Aleshores, és clar, hi ha moltes qüestions que aquí no es tracten, que estan regulades en altres normatives del dret civil català o en el Codi civil general, que, doncs, hi ha unes regulacions, hi ha unes prohibicions, hi ha unes limitacions de les relacions de contraure el vincle matrimonial. Aleshores, en aquest terreny d'igualtat seria una contradicció que la parella de fet, sense cap limitació, es pogués equiparar al matrimoni.

S'ha parlat –potser se'n parlarà més– del progressisme o no-progressisme de la parella de fet. Bé, quan jo era jove els progressistes no demanaven la parella de fet; els progressistes demanaven la promiscuïtat i l'amor lliure. Per tant, és una mica relatiu, això. L'extinta Unió Soviètica, que recordaran que existia i que per a molts –suposo que això ha canviat– era l'arquetipus del progressisme, doncs sí, per frenar una primera tendència cap a l'amor lliure, doncs, es va acceptar la parella de fet i és preconitzava la parella de fet. Ara, davant els problemes humans, fins i tot administratius, l'any 1944 es va deixar de regular la parella de fet des de la normativa.

Hi ha uns altres sectors... Perquè és clar, progressisme, què és? El socialisme o l'anarquisme? Perquè és clar, des del punt de vista ferotgement individualista –també hi ha qui diu que això és el progressisme– el tema també es complica, perquè tenim un altre país, i aquest sí que existeix i sembla que durarà bastant de temps, que és Estats Units de Nord-amèrica, que aquest era l'arquetipus i continua essent l'arquetipus de la parella de fet. Perquè el que els anglosaxons en diuen *el common law marriage*, que és viure maritalment sense, ni administrativament ni religiosament, tenir una oficialització d'aquestes relacions; hi ha molts estats..., he llegit un escrit que diu que una tercera part, aproximadament, dels estats dels Estats Units avui dia mantenen aquest criteri. És clar, ells ho feien per raons, primer, d'aquest individualisme, que això és el que voldria acabar, que a mi em sembla que és l'essència del perquè, almenys jo, no estic d'acord que ho regulem en peu d'igualtat amb el matrimoni, com si fos un altre tipus de matrimoni o un matrimoni de se-

gonia categoria, que s'ha dit per aquí. La parella de fet..., doncs, Estats Units, és clar, ferotgement individualista, amb una construcció del país en què els pioners al mig i al llunyà oest, doncs, estaven a milers de quilòmetres —diguem-ne— de la civilització, de tota organització social, doncs, és lògic que existís una relació matrimonial que no estigués acceptada i reconeguda per cap autoritat administrativa ni religiosa. Perquè per a mi aquesta és l'essència del tema.

La dificultat de fons, filosòfica, és què entenem que és el matrimoni. Si el matrimoni té un vessant personal evident o si també té un vessant social. Qui cregui, des d'un punt de vista radical, no diré d'esquerres, diguem-ne anarquista, doncs, considera que la parella, considera que ningú de la societat no n'ha de fer res, dels seus sentiments i de les seves relacions, que l'únic que importa és el seu mutu amor, relació, vida matrimonial, és lògic que acceptin, que reconitzin aquest tema. Ara, i això em sembla que si vostès repassen la història de tots els països de totes les èpoques, la societat sempre ha cregut que el matrimoni, a més a més, té un vessant social. I en tota societat, des del punt de vista civil o religiós o simbòlic o el que sigui, sempre s'ha considerat que el matrimoni genera la institució fonamental de la societat, la família o com li vulguem dir. I, per tant, tota societat, del color que sigui o de la tendència que sigui, ha cregut que havia d'intervenir, i, per tant, un matrimoni és aquella relació lliure i voluntària de la parella, però que té l'acceptació i el reconeixement de la societat. Una altra cosa serà un altre tipus de cosa, però no és el matrimoni com nosaltres l'entendem.

I acabo aquí, senyor president, perquè, és clar, podríem entrar en un terreny més relliscós, el senyor Morera l'ha apuntat una mica. La definició que en el text d'Esquerra Republicana o en alguna esmena que hi ha d'altres grups sobre la qüestió de la parella de fet, doncs, podríem acceptar-la com un cert matrimoni, perquè es parla de la parella de fet heterosexual, de gent que es poden casar i per decisió política, filosòfica, el que sigui, pròpia, no es casa. Però el senyor Morera ha apuntat la parella homosexual; podríem, és clar, aplicar la parella que fa vida matrimonial no perquè tingui un concepte filosòfic que no vol que la societat hi intervengui, que és un tema particular, personal seu, sinó que és perquè ell o el seu company o companya ja ha contret matrimoni en un altre cas. Com regularíem la qüestió econòmica si en el moment d'aplicar, si s'acceptessin —per part nostra farem els possibles perquè no s'acceptin— aquells textos, que hi ha hagut una col·lisió d'interessos entre un company o companya de parella de fet i un vidu o vídua de dret anterior en un cas de bigàmia o adulteri, que sigui aquesta la situació?

Bé, en definitiva, senyores i senyors diputats, no he fet, com poden veure, l'elogi que podríem fer i que caldria fer, perquè creiem, el nostre Grup, que és una millora, un canvi, una modernització important, adequada a les necessitats del temps, però al mateix temps conservant tot allò que fonamentalment és bo que es conservi en el nostre dret, i, per tant, doncs, per aquests motius que més o menys he espigo-

lat, nosaltres ens oposarem en el moment de les sengles votacions, tant a acceptar que el text del Govern sigui substituït en el debat futur pel text d'Esquerra Republicana com que acabéssim aquí el nostre debat tornant al Govern aquest text i ser substituït per un altre amb aquests criteris més o menys vaporosos que ens ha explicat el senyor Simó Pujol.

Per aquests motius, doncs, anunciem el vot negatiu a aquests dos textos.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Ara els altres grups parlamentaris poden fixar la seva posició. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Senyor president, gràcies. Em posicionaré en nom del Grup d'Iniciativa; ho faré des de l'escó i «sentada», donades les meves condicions físiques precàries...

El Sr. PRESIDENT: Asseguda.

La Sra. ORANICH: Asseguda. Ja m'ho va corregir l'altre dia, senyor president, quan li ho vaig dir, i avui he tornat a caure en el mateix error.

Bé, jo voldria dir que parlo des d'aquí, malgrat que per la solemnitat d'un projecte de llei potser s'escauria de parlar dret i sortint de l'escó, però m'ho impossibilita, en aquests moments, fer-ho, com coneixen la majoria de companys del Parlament, i aprofito per agrair l'interès i la solidaritat que tots els grups parlamentaris han demostrat per l'accident que vaig tenir. Demano també, per això, una certa comprensió si les condicions físiques no són de les més adients: el fet de no poder escriure i prendre nota de tot el que han dit els altres companys, de vegades en voler-ho rebatre no serà una manera de rebatre-ho gaire exacta. De totes maneres, em posiciono, intento tirar el debat endavant sense que això suposi cap problema.

En primer lloc, volem posicionar-nos de manera clara: el nostre Grup ens abstindrem en tots dos, tant en el retorn del Projecte al Govern com en el text alternatiu d'Esquerra Republicana. No faré jo, com ha dit el mateix senyor Escudé que no faria, un elogi del text del Govern. Si no l'ha fet ell, menys el faré jo, que li trobo greus mancances. Però, cert és que, després d'una llarga reflexió i un llarg estudi d'aquest text, el nostre Grup va creure que amb esmenes era millorable i, per tant, acceptable, que no calia ni un retorn al Govern ni calia un text alternatiu, text alternatiu d'Esquerra Republicana que és molt valuós, que té tècniques jurídiques importants, però que nosaltres hi podríem discrepar en algun dels punts que allà planteja. No discrepar en el fons de la qüestió, que hi estem totalment d'acord, però hi ha un punt fonamental que tots els altres diputats dels altres grups n'hem parlat, que és el tema de si canviem o no el nostre règim tradicional, bé que ja sé que no és tan tradicional com pot semblar, de separació de béns.

Nosaltres, i després també d'una gran reflexió, hem pensat que no cal en aquests moments canviar el règim de separació de béns, però sí corregir-lo en tot allò que suposa una

injustícia per a la part més dèbil del matrimoni, i, per tant, entenem que això, el text d'alguna manera ho intenta fer, no de manera clara, no de manera contundent, i nosaltres hem pensat que amb les nostres esmenes, com també amb les del Grup Socialista que van en la mateixa línia, es podria acceptar aquest text i així ho fem. És a dir, nosaltres no vam plantejar ni text alternatiu ni de retorn al Govern perquè creïem que aquest text, corregit, era acceptable. Altra cosa és que no s'ha corregit ni s'han acceptat esmenes de grups de l'oposició que creiem que era fonamental que s'acceptessin. Algunes, de tècnica jurídica important i altres, de raó de fons. Perquè ha dit el senyor Pujol –i hi estic molt d'acord– i ha tornat a insistir-hi el senyor Escudé –i també hi estic molt d'acord, i ho subscriu el meu Grup i ho subscriu aquesta diputada– que temes de dret civil, cal anar molt amb compte a canviar-los. No podem estar canviant el nostre dret civil cada any; per tant, cal fer-ho amb molta cura i és un dret –i el senyor Escudé ho ha explicat molt bé– que no s'han atrevit mai a tocar-lo. Bé, sí que han pensat que és el nostre dret que s'aniria morint, cert és que quan fa un segle van codificar el Codi civil espanyol, si llegim quins van ser els arguments que ens van deixar al que ells anomenen el nostre dret foral, era perquè van pensar que a poc a poc s'aniria morint; però el nostre dret no s'ha mort, hi ha hagut tota mena d'inconvenients perquè seguís viu, fins i tot en l'època actual, a l'època democràtica, amb els recursos que per part del Govern central s'han plantejat justament perquè aquesta cambra intentava modernitzar, posar al dia, en una societat actual, el nostre dret i, per tant, crec que hem d'anar amb molta cura a defensar-lo i amb molta cura a modificar-lo.

I això jo, per tant, després d'un llarg estudi i una llarga reflexió, perquè vull dir que ni el nostre Grup ni aquesta diputada n'és contrària, al règim de participació en guanys, sí que creiem que amb una correcció en el nostre dret civil..., que crec també que la societat estima la separació de béns, considera que és el nostre dret tradicional i, per tant, no cal canviar-lo, però sí corregir-lo quan suposa injustícia. Injustícia que esperem que en una futura societat més moderna ja no ho sigui tant, d'injustícia; per què ho és avui també, d'injust, per què? Perquè, en general, una part del matrimoni, la dona, fins ara treballava menys fora de casa, no treballava, de vegades, i si treballa té uns sous més baixos, i això produeix que fent la mateixa feina o feines diferents algú tingui..., econòmicament pugui comprar-se béns, immobles, etcètera, i l'altra part no té una tasca econòmicament productiva i, per tant, queda en una situació econòmica més desfavorable. Però nosaltres creiem, i podríem potser equivocar-nos, és a dir que el futur potser pot no donar-nos la raó, que aquesta correcció en el dret civil potser en el futur no caldrà i que la llibertat que suposa la separació de béns serà una llibertat fonamental, que no caldrà ja en el futur tanta correcció.

Han tractat també –i és un dels punts fonamentals que el senyor Escudé resumia dels tres punts que, d'alguna manera o altra, els ponents anteriors n'han anat parlant– de diferents

institucions del nostre dret. Cert és –i ho ha dit també el senyor Escudé– que aquest projecte no els tracta i, per tant, nosaltres hem cregut que no calia tractar-los; estem d'acord, en aquest cas també, amb el Govern perquè caldria tractar-los amb molta cura, perquè el Grup d'Esquerra Republicana ha cregut que calia tractar aquestes institucions i nosaltres creiem que cal fer-ho amb més calma perquè algunes d'elles creiem de manera clara que caldria suprimir-les i, per tant, no volem tractar-les; és un dels punts fonamentals de desacord amb el text alternatiu d'Esquerra Republicana. Deia el senyor conseller en el plantejament de llei que «volem que aquesta sigui una llei per al futur segle», i, sincerament, en el futur segle, parlar del dot ens sembla que no procedeix. Ho ha dit tothom, que el tema del règim dotal, que entenc jo que pràcticament és una vexació per a la dona, el tema, parlar de dot..., ja el meu Grup en altres legislatures hi va votar en contra –com també ho va fer el Grup Socialista– de mantenir el dot. A més, és una cosa absolutament inexistent i que no es practica. I, per altra part, el senyor Pujol ha dit, de manera molt entenedora, i hi estic d'acord, que si es vol parlar de dot ja es podrà fer en capitulacions matrimonials, és a dir que és una institució que no sé què hi fem aquí, per què se n'ha de parlar. Per tant, no les volem regular, perquè quan les tractem, aquestes institucions, moltes d'elles caldrà corregir-les i canviar-les, perquè són institucions, d'acord, molt tradicionals, però jo puc assegurar que, quan anem a congressos internacionals de dret civil algunes de les nostres institucions, és que fa vergonya defensar-les, perquè allò de l'any de plor, que nosaltres també en algunes de les esmenes intentem, si més no, canviar-li el nom, són paraules i coses que tornem... Llavors, hi ha un cert record del nostre dret, del dret foral català, d'una cosa antiga, d'una cosa que no té transcendència moderna. Com que volem, justament, que el dret civil sigui per al proper segle, entenem que això s'ha de fer amb molta cura i, evidentment, suprimir aquest tema, aquestes institucions.

Bé, hi han dos punts fonamentals que jo crec que aquesta Llei intenta presentar. Aquest Projecte de llei que avui dia ens posa a la nostra consideració el Govern de la Generalitat ha nascut fonamentalment per dues qüestions, dos punts: el primer i el segon del Pla d'igualtat de la dona que preconitzaven el canvi d'aquestes dues qüestions. Una d'elles, la protecció de la llar familiar i l'altra és el tema de la correcció, de la justícia que suposa la separació de béns en alguns casos. És un projecte que es va fer –jo crec– massa tard, perquè el Pla de protecció de la dona era 89-92, i això ens va venir amb els darrers..., de pressa i corrent a les acaballes de l'any 92, però que de totes maneres el fet que vingui bàsicament per aquests dos punts..., perquè, a més, crec que són les dues innovacions fonamentals, perquè té aquest Projecte de llei un altre aspecte en què el nostre Grup hi està molt d'acord –i en aquest cas no coincidiríem amb el Grup Popular–, de també regular el règim de participació en guanys. És a dir, es va discutir molt si això era possible fer-ho o no fer-ho i nosaltres estem d'acord, en aquest cas, amb el Govern que el nostre dret civil ha d'anar tractant tots i ca-

da un dels aspectes, que no pot ser que el nostre dret civil es remeti contínuament al Codi civil espanyol, perquè ni és manera de tractar-ho, ni un país pot tenir un dret civil familiar realment complet si no està tot ell compilat.

Per tant, en tot aquest aspecte, quan regula el tema de la participació en guanys, també hi estaríem d'acord.

Hem de dir, però, els dos punts fonamentals. Un altre tercer punt fonamental que han tractat tots els ponents i que el senyor Escudé n'ha fet una història i unes referències divertides, sobretot del passat, i jo hi estic d'acord, amb els aspectes legals que ell ha tractat, però jo voldria anar cap al futur, que és el tema de la parella de fet. Evidentment, el nostre Grup, com també ho ha fet el Grup Socialista, planteja els drets de la parella de fet. No és aquesta una llei en què plantegem el gran reconeixement de la parella de fet, perquè no procedeix aquí, però sí que nosaltres només demanem, de manera normal, que alguns dels drets que tenen, per exemple, les famílies al domicili conjugal, el tinguin tant si estan casats com si no estan casats, la parella. Això és el que nosaltres demanem. I nosaltres varem creure que sense fer un text alternatiu això era possible.

El senyor Escudé ha parlat de l'època bolxevic, ha parlat que és clar..., vostè ja sap, senyor Escudé, que justament qui va suprimir tots els drets de la parella de fet va ser..., en l'època de l'Stalin, o sigui que no sempre... Aquesta diputada té molt clar que la Unió Soviètica no va ser, per a mi, el gran progressisme, això ho tinc claríssim. És evident que en molts d'aquests temes no va ser el gran progressisme. Però jo no voldria parlar ara de què hi va dir la Unió Soviètica o què hi diuen els Estats Units —que vostè ho ha explicat molt bé—, els estats que reconeixen la parella de fet i quins no, i per quins motius, que era a l'oest i al *far west* i no hi arribaven..., sinó que jo voldria anar a l'època actual i moderna. Miri, a nivell europeu, Comunitat Europea o països que almenys aquesta diputada considera més progressistes en tot el tema de la parella de fet, són les qüestions dels països nòrdics. Els països nòrdics reconeixen tots ells la parella de fet. A Itàlia s'està evolucionant i s'està legislant en el tema de la parella de fet. També a Llatino-amèrica, en molts països, fins i tot la mateixa constitució reconeix la parella de fet.

Ara bé —intentaré acabar ràpidament—, nosaltres no plantegem aquí un reconeixement de la parella de fet, sincerament, però en aquest sentit vull dir que he estat molt decebuda que per part del Grup de la majoria no s'accepti cap esmena, perquè ha succeït a nivell legal quelcom molt important: des que es va presentar aquest Projecte de llei i va arribar al Parlament, el Tribunal Constitucional es va pronunciar sobre aquest tema, exactament l'11 del XII de 1992 —i no creguin que «fardo» de dades de memòria, és que és exactament el dia del meu aniversari i per això ho recordo bé—, aquest dia es va pronunciar el Tribunal Constitucional dient que la família que ha de protegir i protegeix la Constitució en l'article 39 no és només una família de papers sinó que és un nucli de convivència humana, i aquest nucli de convivència humana existeix tant si estan casats com si no.

I jo em pregunto: el tema de la protecció de la llar familiar, que és un tema fonamental i els que exercim dia a dia el dret sabem que queden famílies absolutament desprotegides, amb quina cara se'ls dirà a criatures, i dones en el seu cas, però també a criatures que s'han venut el pis i que s'ha pogut vendre, que no passa res, perquè els seus pares no estaven casats. Entenem que això no entra en consideració, que es legislarà des d'aquest Parlament de manera molt més retrògrada que es legislarà en el Parlament espanyol. Perquè, parlant com estic parlant del domicili conjugal, la llei que ja es va discutir en el Parlament espanyol, però que pel fet de dissoldre les cambres no va arribar més endavant, que era la LAU, la Llei d'arrendament urbans, ja el mateix Govern —i no hi havia cap oposició, que jo sàpiga, per part del Grup català en el Parlament espanyol— ja tenia en compte la parella de fet a efectes de desnonament, a efectes de subrogació a la parella que feia més de tres anys que vivia. És a dir que això a la legislació moderna, no al *far west*, ni a la Unió Soviètica, a la legislació moderna, actual, europea, del Mercat Comú, de la Comunitat Europea, s'està tenint en compte, perquè no és una militància antimatrimoni sinó que és un fet normal i corrent que la gent conviu i poden sorgir els problemes, perquè els problemes sorgeixen sempre quan algú no se'ls espera. I nosaltres què hem de fer? Reconèixer-ho? Jo crec que en aquesta llei no, però sí donar uns drets i protegir a qui en aquests moments queda absolutament desvalgut per aquesta qüestió. És a dir, aquest ha sigut un dels temes fonamentals que han tractat els altres ponents. Nosaltres, malgrat tot, entenem que les nostres esmenes el mateix Consell Consultiu diu que són correctes, que són constitucionals i que, per tant, es podrien tractar aquí; per tant, és un problema de voluntat política si es tracten o no es tracten. Nosaltres creiem —i després, a poc a poc, quan parlem de la resta d'esmenes...— que amb una correcció, que potser encara esperem per part del Grup de la majoria, aquest text podria ser acceptable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup voldria començar aquesta intervenció dient que des del començament vam estar d'acord que era necessari un projecte de llei que regulés les relacions patrimonials, i, de fet, si vostès ho recorden, els membres de la Comissió de Justícia, ja fa un any nosaltres vam presentar una proposició no de llei que anava en aquesta direcció de reclamar al Govern un projecte de llei.

Jo crec que és un bon moment en la discussió de les esmenes a la totalitat de fer una mica d'història, perquè aquest és un projecte que ve de molt lluny. Ja l'any 89 hi havia un primer avantprojecte, que curiosament tenia el mateix nom que el projecte alternatiu que presenta Esquerra Republicana, «El règim econòmic conjugal de separació de béns amb participació en els guanys» —és evident que Esquerra Republicana continua amb una altra definició de parelles de fet—,

i que va rebre en el seu moment moltes crítiques, crítiques per escrit de col·legis d'advocats i també de col·legis de notaris, i que va ser reformat en aquesta primera etapa encara d'avantprojecte, i els que van estar en unes jornades sobre dret de família, en concret, l'any 90, a Caldes, recordaran que hi va haver un debat molt intens al voltant d'aquestes qüestions. Finalment, l'any passat, l'any 92, amb l'antic conseller de Justícia entra el Projecte del Govern en aquest Parlament, continua el Projecte amb el nou conseller, com no podia ser d'una altra manera, i es constitueix la Ponència. Jo crec que aquí ho hem de dir: en aquest Parlament, la major part de diputats que vénen de l'anterior legislatura recordaran que al final de la legislatura vam acabar amb unes sessions maratòniques en què vam reformar i modernitzar una part molt important de la Compilació i, en alguns casos, evidentment, per la via de lleis especials, aspectes molt importants del dret civil. I ho vam fer al voltant de tres idees que van presidir sempre aquelles ponències: la de consens, la de rigorositat i d'un treball legislatiu que tots els grups érem conscients que havia de ser vist amb una perspectiva de molts anys.

El dret civil, i evidentment el dret civil català, ha de fer reformes que tinguin una perspectiva de molts anys; no poden ser lleis conjunturals, que obeeixen en un moment determinat a un fet puntual. Jo crec que això es va donar; nosaltres tenim de dir que en aquest cas no s'ha donat, en aquesta Ponència, s'han fet només dues sessions molt ràpides i, per tant, arribem a la discussió en aquest plenari d'aquesta Llei on no ha estat possible consensuar una part important de les esmenes que teníem els diferents grups; arribem en aquest plenari al voltant de cent esmenes.

La voluntat del Grup Socialista quan es va plantejar aquesta Llei era la d'arribar a acords; per tant, nosaltres no vam presentar una esmena a la totalitat; nosaltres estàvem convençuts que en el treball en ponència era possible avançar posicions i que acabaríem fent una llei útil, que crec que era l'objectiu i continua essent l'objectiu per a una part important de la societat catalana. Les lleis que fem en aquest Parlament, i més en aquest cas, han de tindre aquest objectiu. I, després, per una altra qüestió: nosaltres considerem que el règim de separació de béns és un règim útil, no ja per una qüestió de tradició —les tradicions comencen i acaben—, sinó perquè és un règim útil per a la societat catalana.

Aquest règim és evident que necessita correccions, i, per tant, en aquest sentit, la modernització que implica aquesta Llei i altres que ha fet aquest Parlament del dret de família va en aquesta direcció. Nosaltres estem convençuts que la modernització és un aspecte essencial del dret de família, perquè el nostre dret de família evidentment estava fet amb unes condicions que venien de necessitats d'una societat estrictament agrària, o bàsicament agrària, i les profundes transformacions que en aquests darrers quaranta o cinquanta anys hi ha hagut a Catalunya a la nostra societat, al nostre país, fan que hi hagi d'haver un nou plantejament en les relacions entre parella.

Si vostès ho recorden, fa uns anys, la concepció social que es tenia de la parella era una mitificació estricta del matrimoni, fent-lo indissoluble. Aquest fet ha canviat absolutament i hem passat a una situació contrària. Per tant, vol dir que en aquest punt ens hem de plantejar la problemàtica de la parella estable. Jo crec que avui dia ningú pot considerar, com es va considerar en el seu moment, la parella estable com un fet gairebé patològic; jo crec que no es pot considerar, almenys no és seriós. Més enllà de raons ideològiques o de diferències entre dreta i esquerra, hi ha una realitat social, i, per tant, el que s'ha de legislar sempre és sobre les realitats socials.

Aquesta Llei planteja algunes qüestions que tindrem després oportunitat de discutir en el debat, però no hi ha dubte que el nostre dret de família, i en concret en la Llei que veiem aquí, ha sofert una gran modificació per la seva pràctica. Fins fa cinquanta, seixanta anys, les capitulacions matrimonials, amb una població que segurament devia ser la meitat o menys de la meitat de la que en aquests moments té Catalunya..., s'atorgaven, per exemple, al voltant de les tres mil capitulacions matrimonials. Dades que tenim de l'any 87, 88, 89, amb una població que s'ha doblat o triplicat a Catalunya..., ens trobem que no arriben ni a les cinc-centes. Per tant, vol dir que hi ha hagut una transformació de totes les institucions que configuren aquestes relacions patrimonials.

Jo crec que en aquest torn de les esmenes que hi ha hagut a la totalitat segurament no hauríem d'entrar a fons en les esmenes, però sí que a nosaltres ens agradaria plantejar les dues o tres discrepàncies fonamentals que hi ha amb aquest Projecte de llei. La primera, al voltant de l'article 23: nosaltres estem d'acord amb la compensació econòmica; creiem que corregeix situacions de desigualtat patrimonial, d'injustícia, però nosaltres, com després discutirem, voldríem que s'ampliés, no només en els casos de crisi matrimonial, sinó en tot un conjunt d'altres casos, evidentment en el cas de mort d'un dels cònjuges i en altres qüestions, perquè creiem que en aquest cas, precisament, les situacions de crisi matrimonial no poden ser considerades, per dir-ho d'alguna manera, en millor situació que la situació de normalitat matrimonial.

L'altra gran qüestió que s'ha plantejat és la que fa referència al voltant de parelles de fet. Jo crec que no es tracta de negar una evidència que en el debat que hi ha hagut a aquestes esmenes a la totalitat ja s'ha plantejat; jo crec que ha quedat molt clar quina és la posició del Grup de la majoria —fins i tot m'ha semblat veure contradiccions entre l'exposició que havia fet el conseller i després la intervenció del portaveu. De totes maneres, aquesta no és la qüestió. Nosaltres creiem que en aquesta Llei que discutim avui, com ja s'havia fet en el debat del Codi de successions i amb alguna altra llei, és bo començar a introduir drets per a les parelles estables. Jo crec que les esmenes que s'han plantejat i que després veurem són esmenes molt moderades, que van a uns canvis que no plantegen ni la regulació de les parelles de fet, perquè en última instància no es tracta de crear un nou

tipus de matrimoni, perquè precisament estaria en contradicció amb el que és una parella de fet... Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem convençuts que aquesta Llei podia permetre introduir alguns drets respecte a l'habitatge familiar, al parament de l'habitatge, a un conjunt de circumstàncies que ens permetrien avançar en aquesta qüestió, que nosaltres creiem que avui dia forma part de la realitat social i que és reivindicada per col·lectius molt amplis, que no es mouen –i en això estic totalment d'acord– en el camp estricte del que és la dreta i l'esquerra.

Hi ha hagut dos grups d'aquesta cambra que han presentat esmenes a la totalitat. Nosaltres, donat que no la vam presentar, no estem d'acord, evidentment, amb la devolució del Projecte al Govern; hem presentat, per tant, esmenes parcials. I respecte a l'esmena amb text alternatiu del Grup d'Esquerra Republicana, jo crec que la de la portaveu i companya diputada Magda Oranich ha plantejat alguna de les qüestions que també per part del nostre Grup no creiem que s'havien d'introduir. En el projecte d'Esquerra s'introdueix les parelles de fet, però al mateix temps, curiosament, quan el Projecte del Govern no ho havia introduït, introdueix tot un conjunt d'institucions que, des del nostre punt de vista, s'hauran, en algun cas, de regular i en algun cas de suprimir. Per tant, des d'aquest punt de vista, són institucions que nosaltres considerem que estan fora de la realitat social i d'aplicació concreta del dret d'aquest país.

Per tant, per tots aquests arguments, per no haver presentat en el seu moment una esmena a la totalitat i per les raons exposades, el nostre Grup s'abstindrà en les dues esmenes, tant l'esmena amb text alternatiu com la de devolució del Projecte al Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló.

Seguidament es posa a votació el retorn del Projecte al Govern.

Vots a favor... (El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.) Sí, digui, el senyor Pujol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Farem les votacions per separat, senyor president, si li sembla bé.

El Sr. PRESIDENT: La del text alternatiu? (Pausa.) Primer farem la de retorn.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Ah!

El Sr. PRESIDENT: Vots a favor de la devolució al Govern del text, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 6 vots a favor, 55 en contra i 37 abstencions.

Ara s'ha demanat votació separada per al text alternatiu, i la presidència ho fa així.

Vots a favor, text alternatiu?

En contra?

Abstencions?

El text alternatiu ha quedat rebutjat per 8 vots a favor, 62 en contra i 29 abstencions.

Passem ara al debat de la part dispositiva. La primera esmena, que és a l'article 7 de la Compilació, és presentada

pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. És un vot particular de supressió. Té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Vaig a fer ara, senyores i senyors diputats, una intervenció que el nostre Grup no acostuma a fer perquè, doncs, nosaltres defensem fonamentalment el text del Projecte de Llei i quan ens deixem convèncer, perquè creiem que està fonamentada la seva argumentació per una esmena d'un altre grup, l'acceptem i aquí acaba la nostra actuació en el tema, ja que el text aprovat s'incorpora en el Dictamen. I ara –hi insisteixo: em sembla que és la segona o tercera vegada que ho fem, des de l'existència del Parlament– nosaltres hem presentat un vot particular.

El senyor Abelló deia abans que s'ha consensuat poc, que s'ha treballat poc; també era una època, en el moment de la preparació del Dictamen, que hi havia campanyes pre-electorals en marxa i això també dificultava els temes, però, bé, els números canten: el Projecte de Llei va rebre cent cinquanta-una esmenes i n'arriben al Ple cent vuit; vol dir que una quarantena llarga es va acceptar. una de les que es va acceptar és precisament una esmena del Grup Popular que pretenia –i ho vam acceptar, hi insisteixo– que aquest article 7, quan parla que el règim familiar dels cònjuges es pot convenir en capítols matrimonials, que també es pogués convenir en l'acta de matrimoni. «La nostra consideració» –va dir– «és un fet important, tant una cosa com l'altra, ja que és més flexible, és més oberta; doncs ho acceptem.» I així va ser, i amb tota conformitat i plenitud vam donar-hi suport, i per això el text actual del Dictamen és aquest que contempla la dualitat de fixació del règim matrimonial, tant en l'acta de matrimoni com en capítols matrimonials.

Ara, una segona anàlisi del tema ens ha fet veure que anàvem a cometre, al nostre entendre, un error. Intentaré explicar-me ràpidament: jo crec que hi ha una dificultat conceptual i una altra d'ordre pràctic. La conceptual, on és? No ens vam adonar que en posar aquest text el que fèiem és posar en peu d'igualtat coses que són molt diferents, perquè els capítols matrimonials, la seva essència i el seu contingut és, precisament, exclusivament, regular el règim de les relacions econòmiques del matrimoni, mentre que l'acta de matrimoni és una cosa totalment diferent i, fonamentalment, és de reflectir la coincidència de voluntats acceptada per la societat, que és el matrimoni. Però no sols és això, sinó que amb el text resultant, sense adonar-nos-en, alteràvem substancialment la filosofia del nostre text, perquè, quina és la filosofia –com s'ha explicat en el transcurs del debat de totalitat? El manteniment, en principi, del règim de separació de béns, si no és que es pacta en capítols qualsevol altra cosa.

En canvi, amb el text actual, es pot llegir perfectament –i ens temem que és la lectura que seria correcta– que s'ha d'establir; o sigui, no hi ha un règim prioritari, i en l'acta de matrimoni i en els capítols matrimonials s'ha d'establir el règim econòmic. En els capítols no hi ha problema, perquè aquesta és la finalitat voluntària, volguda, que exclusiva-

ment els contraents van a establir quines són les seves relacions econòmiques, mentre que —hi insisteixo— el matrimoni és tota una altra cosa, o que la fonamental, evidentment, no seria això. Per tant, doncs, posem en peu d'igualtat els sistemes i, necessàriament, hi ha la llibertat que han d'exercir forçosament els integrants de la parella que es casa sobre el tema matrimonial. I, per tant, doncs, en adonar-nos que això xocava, no diré frontalment, però de forma important, amb la filosofia de la llei, per això volem rectificar.

He dit també que al marge del tema conceptual hi ha el tema d'oportunitat, perquè en començar a pensar, a imaginar, a fer l'escenari de com s'aplicaria això, és clar, potser en els matrimonis civils la dificultat seria petita o menor, perquè en principi cal suposar que tota la gent de l'Administració que intervé en un matrimoni civil coneix..., també estaria per veure si coneix també el dret català, però, bé, coneix i té mentalitat jurídica. Ara imaginem-nos —i és el que ens vam imaginar nosaltres— el cas del matrimoni religiós, que ara com ara encara és majoritari a casa nostra, en què, amb tots els respectes per tota la clerecia del país, els seus coneixements jurídics són molt relatius. Imaginem-nos que a la sagristia o al peu de l'altar els nuvis, inquiets, neguitosos pel viatge de nuvis i la seva relació i això, que hagin allà de definir-se sobre quin és el seu règim econòmic, quan no en tenen, probablement, no ja desig, sinó el més petit coneixement, d'això. Més, si encara fos una opció blanc-negre, que diguéssim: «Doncs, miri, vostè que està angoixat per la seva nova relació que inicia avui, que té els convidats a la porta a punt de tirar arròs, digui'ns, vostè què vol: separació de béns o comunitat de guanys?» Encara tindria, potser per loteria, a l'atzar, de dir blanc o negre. Però, és clar, és que —s'ha vist aquí i s'anirà veient— hi ha moltes altres modalitats; al text d'Esquerra Republicana hi ha altres coses, i el text del Govern també contempla la possibilitat d'establir un règim de participació dels guanys que té moltes facetes i molts matisos. S'hauria d'especificar molt més.

I, per tant, doncs, ens semblaria —i ens ho ha semblat definitivament— que aquella acceptació sincera que vam fer d'una flexibilitat portaria més problemes que avantatges, i per tant, doncs, rectifiquem —ho confesso— i tornem al text originari, i per això hem presentat aquest vot particular, de supressió dels afegitons que vam fer-hi, per equiparar l'acta de matrimoni al capítol matrimonial com a font originària de l'establiment d'un dret o un règim de regulació econòmica matrimonial.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) El senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, he volgut fer el torn en contra del vot particular de Convergència i Unió, o el torn a favor del Dictamen de la Comissió en aquest punt, perquè el que es pretén ara és tornar enrere en l'acceptació de l'esmena del meu Grup Parlamentari i així suprimir del text del Projecte de

lleí les incorporacions acordades tant en Ponència com en Comissió.

El Reglament de la cambra impedeix d'aquesta manera la situació d'indefensió d'un Grup Parlamentari que no reserva una esmena al Ple perquè s'ha acceptat en Comissió. Es tractava, amb la nova esmena, d'introduir en l'article setè dues qüestions: per una banda, la consideració que el règim econòmic que es regula té caràcter de familiar, entesa la família no només integrada pels cònjuges, sinó com aquella unitat social formada per un grup d'individus lligats entre ells per relacions de matrimoni —els cònjuges—, per raons de filiació —els fills, per naturalesa i per adopció—, i altres persones per raons d'afinitat o dependència. I així mateix ho considera el Projecte que ens ha tramès el Govern, ja que en l'article vuitè es recull que s'entendrà que la família és integrada pels cònjuges, els fills comuns i els fills de qualsevol dels cònjuges que convisin amb ells, i afegeix que, en el seu cas, la unitat familiar podrà incloure també altres parents dels cònjuges, sempre que hi hagi convivència.

Per una altra banda, i davant el desús en què ha caigut la celebració de capítols matrimonials, com diu Puig i Ferriol, avui dia la immensa majoria dels pocs capítols matrimonials que es fan s'atorguen per tal de legalitzar o donar sortida a matrimonis que més o menys viuen malament. Això, unit al fet de no haver quallat entre la població immigrada aquesta institució, fa necessari oferir un instrument fàcil per tal que els cònjuges puguin pactar el règim econòmic matrimonial que desitgin en l'acta de matrimoni, trencant la inèrcia de deixar que entri en funcionament el règim legal supletori, del qual en no poques ocasions es desconeix completament l'abast de les seves conseqüències, ja que els matrimonis celebrats entre cònjuges amb patrimonis diguem-ne importants s'articulen en règims de societat, i és precisament la gent més senzilla la que desconeix la possibilitat d'adoptar una regulació que es correspongui millor amb els seus interessos.

A més a més, tal com es deriva del Dictamen del Consell Consultiu, la introducció de l'acta matrimonial com a instrument per permetre pactar el règim patrimonial, a més a més d'una escriptura pública en la mateixa acta, és plenament constitucional, sense envair competències estatals ni en matèria de bases de les obligacions contractuals ni en l'ordenació dels instruments públics, ja que només es tracta de fer ús d'un instrument públic ja regulat perquè, mitjançant aquest instrument i exercint la competència autonòmica, se solemnitzin els pactes nupcials, ni tampoc no envaeix competències en matèria d'ordenació de registres públics.

Finalment, cal dir que aquesta possibilitat havia estat ja recollida en l'antic article 1324 del Codi Civil. Per aquest motiu, demanem a la cambra que en aquest punt voti favorablement el Dictamen de la Comissió.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol.

Passem a la votació d'aquesta esmena.

Els senyors diputats i les senyores diputades que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

L'esmena ha quedat acceptada per 51 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció.

Esmena número 4, del Grup Popular, també a l'article setè. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL: La retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; queda retirada. La número 5, d'Esquerra Republicana de Catalunya, també a l'article 7: el senyor Morera vol pronunciar-se?

El Sr. MORERA: Gràcies, senyor president. Esquerra Republicana, d'acord amb allò que ja he explicat jo mateix en la defensa del text alternatiu, pel que fa a aquest article setè, presentem dues propostes que són bàsiques, al nostre entendre.

Una és el canvi del règim legal, que ja s'ha debatut a bastament aquí. Nosaltres apostem per la modificació, és a dir, per la introducció de la participació en els guanys. I l'altra gran modificació que presenta Esquerra Republicana és la incorporació i, per tant, l'equiparació a efectes patrimonials de les anomenades parelles de fet. Nosaltres, per procedir a la regulació d'aquestes parelles presentem quatre apartats que, com ja he dit també en la meua exposició general, són comuns i normals i, en tot cas, ja són a bastament contemplats en diversa jurisprudència i legislació d'altres països, i, fent una ràpida relació d'aquests temes, dir, en tot cas, que s'exigeix una convivència, que nosaltres vam creure necessari posar de cinc anys, però en qualsevol cas pensem que una durada inferior tampoc no seria dolenta; però, en tot cas, sí que és important destacar aquesta convivència. També demanem que hi hagi una certa consideració social d'unió estable i, evidentment, també, que aquestes persones siguin solteres o divorciades o que estiguin casades en situació de separació judicial.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies. També breument, senyor president, perquè, com bé ha dit el senyor Morera, aquí, tant a l'apartat primer com al nou apartat segon que crea l'esmena, el que es fa és recollir dos d'aquests grans principis que separen Esquerra Republicana i el Grup de la majoria quant al règim de participació en els guanys i quant al règim de la parella de fet. Podem subratllar, com ja també explicava abans en parlar de la parella de fet, que realment –i això el senyor Morera ho ha esmentat– és una visió molt restrictiva de la parella de fet i, per tant, seria més acceptable que altres propostes, però des dels principis filosòfics que hem dit, doncs, no és acceptable. I només aprofitar per dir que, recordant que el primer apartat o la primera condició d'aquesta parella de fet que proposa Esquerra Republicana és un tema que no hem comentat però que també té la seva transcendència, i és lògic, que diu que tots dos components tinguin la condició civil de catalans, perquè, és clar, posats a ser una parella de fet, podria ser una parella de fet d'una

persona o de totes dues persones que estiguin regulades pel règim general espanyol o per un règim d'algun estat estranger, i aleshores, és clar, amb el principi aquest que si acceptéssim la parella de fet tot compta, aleshores això no tindria sentit. I, en canvi, sí que té sentit el que diu el senyor Morera, que com a mínim hi ha d'haver una sèrie de requisits, i entre ells aquest.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, com deia, nosaltres, òbviament, per coherència amb el que hem manifestat en el debat de totalitat, hi votarem en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Posem a votació aquesta esmena del Grup d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'esmena ha quedat rebutjada per 6 vots a favor, 50 en contra i 18 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article setè, segons el text del Dictamen.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article setè ha quedat aprovat per 51 vots a favor, 10 en contra i 14 abstencions.

Passem al debat de l'article vuitè. El Grup Popular té tres esmenes a aquest article: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, a l'article vuitè del Projecte, que regula les despeses familiars i l'aixecament de les càrregues del matrimoni, hem presentat en primer lloc una esmena al paràgraf primer per tal de regular de forma més minuciosa el deure d'aliments entre parents, especialment pel que fa a la relació jurídica en virtut de la qual sorgeix l'obligació de prestar als fills alimentació, educació i formació en el si de la família.

Per una altra banda, en l'esmena al segon paràgraf, es tracta d'eliminar la injustícia que representarien aquelles situacions en què s'hagi de portar a terme la defensa d'un bé privatiu justament quan la situació litigiosa s'hagi produït en dedicar l'esmentat bé a l'aixecament de les càrregues familiars, ja que en el text del projecte es regula, al nostre entendre, amb una formulació massa oberta, que s'estén a qualsevol càrrega i a qualsevol que en sigui l'origen.

Finalment, s'introdueix, amb la nostra esmena al paràgraf primer de l'apartat 3, un element que garanteixi que no es produirà cap distinció ni avantatge a favor d'un dels contraents en establir la nul·litat dels pactes que eximeixin de contribuir un dels cònjuges, ja que amb l'actual redacció del projecte es poden originar desequilibris en el contracte matrimonial mitjançant la captació de la voluntat d'un dels cònjuges per l'altre; que una de les parts influeixi en la voluntat de l'altra de tal manera que l'alliberi de contribuir, la qual cosa és contrària al principi d'igualtat que, conjunta-

ment amb el de llibertat, constitueix la columna vertebral del Projecte.

D'aquesta manera he fet la defensa de les esmenes 6, 7 i 8 a l'article 8.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra: té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 6, el que pretén el Grup Popular és detallar el concepte d'aliments. Tots els elements que s'hi pretén incloure formen part, òbviament, necessàriament, del concepte jurídic d'aliments, que no és purament la ingestió de substàncies alimentàries vitals per a la continuïtat de la vida, sinó aquests altres elements d'educació, formació dels fills, etcètera. Per tant, entenem que és innecessària aquesta especificació.

Quant a l'esmena 7, fan referència, les modificacions que pretén introduir el Grup Popular, a l'aixecament de càrregues familiars en substitució de l'expressió que utilitza el text. No veiem la relació, però, en tot cas, no crec que millorés res el fet de parlar de connexió directa, perquè «connexió directa» almenys nosaltres creiem que és un concepte molt imprecís i molt indeterminat i, per tant, no afegiria res al que ja regula el text.

Finalment, l'esmena número 8, doncs, sembla ignorar que el mateix text –l'apartat tercer d'aquest article 8 que estem discutint– diu: «Els cònjuges estan obligats a contribuir al sosteniment de les despeses familiars». I aquest és un precepte de dret necessari i, per tant, no hi afegeix res i és innecessari especificar que no es pot fer el contrari.

Per tant, doncs, per aquests motius que, si ho volen, són menors, però que ens sembla que seria modificar innecessàriament l'article 8, si acceptéssim aquestes tres esmenes, per això, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

El Grup Socialista manté tres esmenes a aquest article, les números 9, 10 i 12. El senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. Defensaríem conjuntament la 9, la 10, la 12, la 14 i la 17.

La primera esmena fa referència a una qüestió que hem discutit ja en l'esmena a la totalitat. En aquest article es parla de les despeses familiars. Hi ha, d'alguna manera, un concepte de família, i també la contribució a les despeses familiars.

Després, a l'article 23, ja discutirem segurament una altra vegada aquesta qüestió, però en primer lloc hi ha una qüestió metodològica: nosaltres voldríem que la compensació econòmica que fixa l'article 23 estigués en aquest article. I ho voldríem perquè estem parlant dels efectes del matrimoni en general i, per tant, l'article 23 només fa referència al cas concret de la separació de béns.

Nosaltres ja hem dit que estem d'acord amb la compensació econòmica. Les diferències estan fonamentalment en dues qüestions: el Projecte de llei ho preveu per als casos de crisi matrimonial; nosaltres volem que no solament sigui per als casos de crisi matrimonial, sinó que també faci referèn-

cia a aquells casos en què hi hagi extinció del règim matrimonial –per la via, evidentment, de la mort d'un dels cònjuges– i, per tant, des d'aquest punt de vista, a nosaltres ens resulta una mica incomprensible que només sigui en els casos de crisi matrimonial. Sembla que només, d'alguna manera, es vulgui dir que es mereix més protecció en aquells casos que hi hagi separació o divorci que en els casos en què tota la vida s'ha mantingut aquesta relació de convivència.

En segon lloc, nosaltres fixem uns límits a la compensació econòmica, que la llei ho deixa estrictament a mans del jutge. Nosaltres fixem que no serà superior a la meitat del valor dels guanys obtinguts per l'altre cònjuge i, després, també fixem –quant a la prescripció de l'acció per reclamar la compensació– la data d'un any.

L'esmena número 10 fa referència a l'addició d'un nou paràgraf. En aquest cas parlem que en els casos d'incompliment dels cònjuges de les seves obligacions de contribuir al sosteniment de les despeses familiars, diem que en aquest cas ha de ser el jutge, a instància de l'altre, qui acordarà les mesures cautelars per tal d'assegurar el seu compliment.

En l'esmena número 12, que és de modificació, creiem que expressem millor, o que estaríem en una part d'acord amb el que fixa el Projecte de llei i, per tant, des d'aquest punt de vista creiem que podria ser una esmena acceptable, i l'esmena número 14 és una esmena de modificació, en la qual parlem de l'adquirent de bona fe.

Nosaltres veiem que aquest article, d'alguna manera, pot significar la reintroducció en el dret vigent a Catalunya dels articles 91.1 i el 144.5 del Reglament hipotecari, que almenys hi havia un acord que a partir del Reial decret del 1981 s'havia interpretat que aquests no eren vigents a Catalunya. Nosaltres creiem que, a partir d'aquest article, això segurament serà més discutible.

I, finalment, l'esmena número 17 també és una esmena d'addició que, fonamentalment, millora el text que havia presentat el Govern.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Abelló. Pot fer el torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies. Senyor president, si m'ho permetés, faria primer –ara, en aquest moment– el torn en contra de les esmenes del Grup Socialista que fan referència a l'article 8, perquè les dues últimes esmenes que ha defensat el senyor Abelló fan referència a l'article 9, que hi ha altres grups que també hi tenen, i ara, en nom de la brevetat de la meua intervenció, preferiria, si és possible, acumular-ho després.

El Sr. PRESIDENT: És possible.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 9, realment és una esmena que jo hi dono molta més transcendència, fins i tot, de la que hi ha donat el senyor Abelló, perquè en certa manera va molt més enllà de l'article 23. Almenys aquesta és la lectura que hi faig jo, perquè l'article 23, que és un tema conflictiu –i després el meu company senyor Cuatrecasas donarà les raons del nos-

tre Grup—, allà, el supòsit és quan hi ha una insuficiència de recursos monetaris obtinguts durant el matrimoni; en canvi, aquí —que és una cosa una mica paral·lela, però és diferent—, permet una institució similar quan hi hagi desequilibri en la contribució a les càrregues familiars. Vol dir que és un tema encara molt més complicat i molt més difícil.

Evidentment, almenys a nosaltres així ens ho sembla, és entrar una mica per la porta falsa un sistema de comunitat i, a més a més, amb una regulació molt exhaustiva, perquè si vostès, senyores i senyors diputats, repassen el segon paràgraf de la modificació, doncs, explica exactament els percentatges i les proporcions. Per tant, doncs, dintre d'aquesta filosofia nostra general de mantenir fonamentalíssimament el règim de separació de béns i només fer algunes petites modificacions, justificades per les necessitats socials del moment, de cara a un tipus de col·lectius —perquè, com apuntava, ho recordo ara, la senyora Oranich, no és el mateix tema, en cas de ruptura matrimonial, de la dona catalana jove, que té ja una certa tradició de treball propi remunerat, que l'altra situació, encara pesant a casa nostra, de la dona catalana, diguem-ne eufemísticament, de mitjana edat, que tradicionalment ha estat a casa, a la cura dels fills i de la família, i per tant, doncs, també és un tema que esperem que es resolrà en el transcurs del temps.

Bé, en definitiva, doncs, per aquest motiu, per via indirecta, però d'oposició al règim fonamental, nosaltres no acceptaríem aquesta esmena.

En canvi, l'esmena número 10, el senyor Abelló em sembla que s'hi ha referit molt poc, perquè entenem que és una figura una mica estranya. Perquè, en definitiva —al meu entendre—, el que fa és establir unes mesures provisionals a unes posteriors mesures provisionals que s'adoptaran; per tant, són mesures pre-pre-provisionals. I això ens sembla que no és gaire raonable i per això també hi votarem en contra.

Finalment, pel que fa a l'esmena número 12, si repassem els apartats que es pretén modificar o introduir en aquest apartat quart, a nosaltres ens sembla que el que fa referència al tema inicial, al primer apartat, ja està establert en el text del Projecte; que, quant al segon apartat, els deures d'informació són, lògicament, els propis d'un sistema de separació; que l'apartat tercer ens sembla que no és bo introduir una solidaritat per llei en comunitats de béns que, per altra banda, no tenen personalitat jurídica i, és clar, si no estem d'acord amb aquest apartat tercer, tampoc —òbviament— podem estar d'acord amb el quart, que és purament d'ordre processal, d'interpretació i de tramitació.

Per aquests motius, senyor president, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquestes tres esmenes 9, 10 i 12, del Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Restava només una esmena no defensada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, la número 11.

La Sra. ORANICH: La retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada.

Doncs, procedirem ara a la votació de les esmenes del Grup Popular 6, 7 i 8.

Vots a favor?

El Sr. MORERA: Senyor president, demanaríem votació separada, si us plau, de la 8.

El Sr. PRESIDENT: De la 8; molt bé.

Doncs, 6 i 7, en primer lloc.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 57 en contra i 16 abstencions.

Es vota a continuació l'esmena número 8, del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes socialistes...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Votació separada?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Votació separada de la 9 i la 10.

El Sr. PRESIDENT: 9 i 10, separades. I, la 12, la podem agrupar en algun lloc? *(Pausa.)* Amb la 9? Hi coincideix, vostè, senyor Morera?

El Sr. MORERA: No, senyor president. Jo demanaria votació separada de la 9 i conjunta, si pogués ser, de les 10 i 12, però em sembla que hauré de votar cada article.

El Sr. PRESIDENT: Les hem de votar separatament.

En primer lloc, la número 9.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 16 vots a favor, 60 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 10, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació se sotmet a votació l'esmena número 12, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 54 en contra i 5 abstencions.

Passem al debat de l'article novè. El Grup Socialista ja ha defensat les seves esmenes. Abans hem de votar l'article segons el dictamen, l'article vuitè.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article vuitè ha quedat aprovat per 60 vots a favor, 5 en contra i 17 abstencions.

Com deia a l'article 9, les esmenes socialistes han estat defensades ja. El Grup Popular manté l'esmena número 13; per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la regulació de l'article novè de l'habitatge familiar és de caràcter general i, així doncs, aplicable a tots els règims econòmics, i fixa la necessitat d'actuació conjunta per tal de poder disposar de l'habitatge habitual necessari per a la vida familiar i dels seus mobles d'ús ordinari que pertanyin a un dels cònjuges. Es tracta d'una norma limitativa de la capacitat de disposar i, per tant, limitativa del principi de llibertat.

Evidentment, tota llibertat té limitacions excepte la llibertat de no exercir cap llibertat, i en aquest article es contempla com a límit especial a la disponibilitat dels béns i drets que integren l'habitatge familiar per tal de protegir la família. Introduïm, amb la nostra esmena a aquest article que protegeix l'habitatge familiar, el *dolus* negatiu o *dolus* per omissió per tal de protegir l'adquirent. No creiem que limitar l'abast de l'actuació dolosa del transmetent ajudi a preservar els interessos de la part feble ja que, en definitiva, qui juga a la major juga a la menor. I, per una altra banda, aquest és també el criteri que se segueix en el dret comú.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra, senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, si no tingués inconvenient ja que hi ha unes esmenes d'Iniciativa per Catalunya també a aquest article, voldria acumular el torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs ara correspon a la senyora Oranich defensar les quatre esmenes del Grup d'Iniciativa a aquest article 9. Té la paraula.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Nosaltres entenem que l'article 9 és dels articles més fonamentals d'aquesta Llei, perquè és el que dóna el dret a l'habitatge familiar, sobretot el que preveu..., d'alguna manera és el que més protegeix la família. Hem presentat nombroses esmenes a aquest article; totes elles van per la mateixa finalitat, que és el fet de protegir la família, sigui la família matrimonial o la família no matrimonial. Entenem que aquest és un article que millora la situació actual. Això, evidentment, ho hem de dir. Catalunya és, a nivell d'Europa, només el segon país que té règim de separació de béns i l'únic que no protegia fins ara el domicili familiar. Anem endarrerits en aquest tema. Només Anglaterra té un règim similar al nostre i allà està protegit el domicili. A Andorra, quelcom semblant, però amb la nova Constitució suposo que també ho protegiran.

Per tant, aquí la família s'ha trobat absolutament desprotegida en aquest tema que es planteja. El que no em sembla bé és que es copiï pràcticament igual el Codi civil espanyol, d'una llei feta ja fa molt temps, i no es donin més garanties a aquesta protecció. Perquè sembla ser, aquí, que diuen –ja hi estem d'acord, amb el Govern– que no es podrà vendre ni

hipotecar, etcètera, el domicili familiar. Però, d'alguna manera, el text que malauradament s'aprovarà en aquesta cambra ve a dir: «i si es fa, mala sort, doncs que quedin al carrer». I nosaltres demanem garanties: primer, perquè això no es pugui fer, garantia registral; és a dir, com a molts altres països d'Europa, de l'Europa comunitària mateix, està previst que es pugui registrar aquest domicili familiar, que quan es demana una hipoteca –que és el cas, per exemple, més corrent que ens trobem a la pràctica habitual– i després no es paga, és a dir que la família quedi al carrer, que sàpiga el banc, la caixa que allò és domicili familiar, que algun dels dos no hi viu. Els registres poden inscriure moltes qüestions que no tenen tanta transcendència per a la protecció de la família com aquesta. Entenem, i molt sovint ho hem discutit, i ho hem discutit amb membres de la majoria, que ens diuen que això seria d'alguna manera anar contra el principi de llibertat, i entenem que no.

De fet, ja, quan comença el procés de separació matrimonial, es pot inscriure, i es pot inscriure, fins i tot, que allò ha sigut sol·licitat que sigui domicili familiar. Per tant, quan hi ha un tercer comprador o una hipoteca demanada ja es veu.

Nosaltres aquí el que demanem és la protecció per a aquesta gent que no ho sap, o no ha acudit encara als tribunals, que té problemes greus i que després es troba al carrer.

Dues qüestions: jo voldria defensar les esmenes amb tres temes diferents. Per una banda, demanem que això no es produeixi. En segon lloc que, si això s'ha produït, hi hagi almenys alguna penalitat per a qui ho ha fet, alguna penalitat no de tipus, ja, criminal, sinó que hagi de donar un nou domicili a la família. En aquest sentit voldria dir, senyor president, que a l'esmena 17 hi ha un error mecanogràfic, a l'esmena nostra; com que tampoc crec que s'aprovi no crec que tingui més transcendència, però on diem «l'acte no serà nul» ha de dir «l'acte serà nul». Nosaltres diem: «molt bé, si s'ha venut a un tercer de bona fe, l'acte serà nul, però el cònjuge no titular perjudicat podrà demanar l'atribució de l'ús d'habitatge o mobles equivalents als disposats o els seus valors en diners a l'acció». És a dir que, d'alguna manera, demanem que si això ja s'ha fet, si la família ha quedat sense «vivenda» familiar, que se la protegeixi d'alguna manera.

També diem..., i aquí cal dir que quan demanem aquesta protecció, bé inicial o posterior, no fem més que complir les normes de dret europeu, de dret comunitari i de dret internacional. Darrerament, el mateix Consell d'Europa –no «darrerament» perquè ja fa dotze anys–, el Comitè de Ministres del Consell d'Europa recomanava que la legislació familiar es pogués registrar, recomana a tots els estats membres de la Comunitat que es pugui enregistrar el dret a ocupació del domicili familiar, dóna una sèrie de normes que aquí no es compleixen i el que lamento, i lamentem el nostre Grup, és que ara, a 1993, copiïem pràcticament l'article del Codi civil espanyol quan aquest article, que no és que sigui dolent en si, ha donat molts casos en què realment la família ha quedat al carrer i no hi hem tingut res a fer. Això ha sigut així.

Per tant, sabent per la pràctica habitual que això passa, per què no hi posem alguna garantia? No ho entenc, per què no. S'ha discutit en congressos de dret de família, s'ha discutit, discutint aquesta llei, al Col·legi d'Advocats de Barcelona i, per unanimitat, tots els advocats demanaven certa protecció, perquè ens trobem que, quan una família ens ve que ja s'ha venut el domicili familiar o s'ha hipotecat i no es paga, no podem en justícia, avui dia, donar-li absolutament cap garantia ni res. Per tant, demanàvem que avui dia, donat que hi ha hagut aquest problema, si més no, es pogués posar en consideració un nou tipus de legislació i que a Catalunya tinguéssim una legislació que, evidentment, tractés els problemes habituals de les persones. Perquè aquest és un problema –i els ho diré– relativament habitual, i els que tractem dret de família veiem que és relativament habitual i són casos tan angoixants i tan greus que voldríem resoldre'ls. I aquí donem garanties de com es poden resoldre. I hem d'estudiar tota la qüestió del dret comparat, el Codi civil belga, el Codi civil de Portugal, a tots ells posen aquestes garanties. Per què no l'hem de posar aquí? I penseu que molts d'aquests països tenen ja règims de comunitat de béns; és a dir, que ja està, de fet, més protegit, però aquí a casa nostra no n'hi ha ni una.

També hem de dir que fins i tot en aquestes recomanacions que fa el Comitè de Ministres del Consell d'Europa n'hi ha alguna que és exacta pràcticament que les nostres esmenes; és a dir, va més lluny, perquè diu que: «Tot acte» –tradueixo del francès per no llegir aquí en francès directament– «que s'hagi fet de vendre el domicili familiar podrà ser anul·lat»; és a dir, que fins i tot va més lluny que el que demanem nosaltres; és a dir que es pot anul·lar i que es reservin sempre els drets en la persona que ha sigut perjudicada.

El tercer punt pel qual hem presentat esmenes torna a ser el tema de la parella de fet. Deia abans el meu company del Grup Socialista, el senyor Abelló, que són un tipus d'esmenes molt suaus i molt *light* que han presentat ells, i així ho hem fet nosaltres. No demanem aquí cap reconeixement de la parella de fet, però crec que aquesta esmena té molta transcendència i jo demanaria que es pensés bé si acceptar-la o no. Perquè nosaltres només diem: «tindrà la consideració d'habitatge familiar i, per tant, gaudirà de la mateixa protecció regulada en els paràgrafs anteriors l'habitatge habitual de les parelles que visquin maritalment». Pensem que molt sovint, pràcticament sempre, aquestes parelles també tenen fills i en aquests moments s'està absolutament desprotegint aquesta gent. Aquests problemes, a més, són habituals. Cert és que quan anem als tribunals i ens trobem un jutge de caràcter més progressista sovint ens dona aquest tipus de protecció, però el que nosaltres voldríem és que aquesta protecció fos una cosa realment per a tothom.

Aquí no fem cap reconeixement de la parella de fet, però sí que donem els drets a les persones que es trobin en aquesta situació. Que les persones que es troben en aquesta situació són moltes, perquè jo suposo que tots els diputats d'aquesta cambra sabem com funcionen els tribunals

d'aquest país, i hi ha moltes parelles que es volen casar i tenen fills, i es volen casar en un futur, però és que els plets de divorci duren anys i anys i entretant la gent s'aparella, entretant la gent té fills amb una altra persona, i nosaltres no som qui per jutjar moralment si això està bé o no està bé, aquest és un problema individual de cadascú. Però aquestes persones i aquestes parelles tenen el problema com els altres, exactament igual, i quan sorgeix aquest problema, què diem?, què direm a les criatures que es puguin trobar al carrer perquè els seus pares no s'han casat? On està aquest problema?, què se'ls pot dir?, per què no resollem això? Aquí no ve cap consideració, no vindrà... Jo suposo que el senyor Escudé, quan es referia abans a consideracions morals, hi està d'acord, que aquestes criatures no poden anar al carrer.

Llavors, per què no tenim la valentia de regular aquí aquest tema?, que, a més, és un tema que s'està regulant a tot Europa i que no planteja absolutament cap problema tècnic de competències, com molt bé ha dit el Consell Consultiu, i que, és més, en tot cas entra totalment dintre de la nova regulació del Tribunal Constitucional que ens diu –i ho repeteixo– que la família que ha de protegir la legislació no és la família de papers només sinó la família que suposa un nucli de convivència humana.

Per tant, demanaríem l'aprovació d'aquestes esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra a les esmenes de l'article novè: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Aquest conjunt d'esmenes, com deia la senyora representant del Grup d'Iniciativa per Catalunya –i això no havia sortit massa en el debat de totalitat–, les esmenes a l'article 9 o l'article 9 en ell mateix és una de les grans innovacions de la Llei. La senyora Oranich ho treu, i ho creu, i ho trobo justificat pel que ella explica de la seva pròpia experiència, que és insuficient la regulació i és possible que sigui així, però realment és un dels canvis importants pel que era fins ara, doncs, el règim d'absoluta separació habitual a casa nostra.

De tota manera, val a dir –i d'això no se n'ha parlat gaire– que algun d'aquests eminents oradors, millor dit, eminents juristes que han citat algun dels oradors, jo recordo que en una reunió va explicar que en aquests moments a Catalunya el 97% dels pisos que es compren per viure es compren en règim indivís, d'igualtat de situació entre home i dona. Per tant, tampoc desmesurem el tema com si en tots els casos de conflicte, de ruptura conjugal hi hagués un problema amb l'habitatge conjugal perquè –hi insisteixo– d'una forma massivament majoritària ja estan els pisos per llei en aquesta situació.

En tot cas, és un tema important, és un canvi important en aquella línia de prudència, de cautela que dèiem, ens ha semblat a nosaltres que anar més enllà del que regula la llei, que deixa moltes portes obertes a l'abús, és cert, no hi podríem anar en les circumstàncies actuals, cal veure l'aplicació cap a on porta, quines dificultats sorgeixen. Perquè no

perdem de vista una cosa: que sigui quina sigui la fórmula que nosaltres proposem, o que proposa el Govern i nosaltres li donem suport, o les que fonamentalment la senyora Oranich proposa..., perquè potser val a dir que les esmenes del Grup Popular i del Grup Socialista són més d'ordre terminològic, de substituir l'expressió –diguem-ne– per indicar l'abús de manifestació expressa i falsa, que diu el text; o parla el senyor Pujol d'errònia o falsa, o per passiva; el senyor Abelló, d'adquirent de bona fe..., qui entra en el contingut, diguem-ne, és la senyora Oranich. Aleshores, és clar, aquí, a nosaltres ens sembla criticable, millorable –però no n'hem sabut més– el que diu el Projecte de Llei del Govern. La idea central, la recull –la protecció–, ara, és clar, diu: «no afectarà la validesa de la transmissió onerosa, sens perjudici de les responsabilitats civils o penals en què haurà incorregut aquest cònjuge, d'acord amb la legislació aplicable.» Llavors, el que vol la senyora Oranich és concretar més, especialment en el terreny registral, aquesta qüestió. Encara que la senyora Oranich ha fet referències al Dictamen del Consell Consultiu, jo tinc els meus dubtes, i bastant grossos, sobre si des del Parlament de Catalunya podem determinar, podem regular l'activitat del Registre de la Propietat, sobre el qual es pot inscriure quina acta i quina forma ha de tenir l'acte inscrivible.

Per altra banda, l'esmena número 15 parla que «comportarà la nul·litat de l'acte». Després, ella ha fet referència que en l'esmena següent, la 16 –que era la 17 de Ponència o de Comissió–, diu que és incorrecte el que diu que l'acte no serà nul, sinó que ha de dir: «l'acte serà nul». Bé, no acabo de veure massa la diferència en un tema i l'altre, però, en definitiva, el que voldria dir és que entenem que nosaltres no podem decretar, en el cas dels béns immobles, que un acte de transmissió, d'acord amb la legislació hipotecària, amb l'existència d'un tercer registral de bona fe, doncs, que això pugui ser anul·lable. El camí que entenem únic possible és el que establim, de forma genèrica, de dir que d'acord amb la legislació aplicable segons el tipus de bé, doncs, es podrà demanar un perjudici, la compensació d'aquest perjudici i les responsabilitats fins i tot penals que pugui tenir.

Pel que fa a la darrera esmena, ella ja apuntava que és el tema de la parella de fet. N'hem parlat a bastament en el debat de totalitat i ens sembla que cal mantenir amb caràcter general al llarg de la Llei aquest criteri d'oposició a aquest reconeixement o aquesta regulació legal d'aquesta situació, i, per tant, com en totes les anteriors ocasions i posteriors que sortirà aquest tema, doncs, nosaltres també ens hi oposarem.

En definitiva, doncs, senyor president, tot i reconeixent que és perfectament viable i possible la situació, la regulació que demana la senyora Oranich, nosaltres entenem que amb l'estat de la qüestió en aquests moments seria molt arriscat, molt aventurat anar més enllà de les mesures que preveu el Projecte de Llei.

I, quant als altres textos, ja he explicat que potser, doncs, és una qüestió de preferència semàntica d'utilitzar una expressió o una altra, no hi donem més transcendència, però,

en aquesta situació, òbviament, ens decantaríem pel redactat que proposa el Projecte de Llei.

En definitiva, per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, a aquest conjunt de set esmenes, nosaltres no li donarem suport.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Votarem, en primer lloc, l'esmena número 13, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació...

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president!

El Sr. PRESIDENT: Sí? Separades?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Si és possible, la 15 i la 19, i la 16 i la 18.

El Sr. PRESIDENT: La 15 juntament amb la 19. (*Pausa.*) Molt bé. Però primer votarem les socialistes, que són la 14 i la 17. (*Pausa.*) Separades? Doncs, en primer lloc la 14, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 28 vots a favor, 63 en contra i cap abstenció.

A continuació, l'esmena 17, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 56 en contra i 11 abstencions.

A continuació, es voten les esmenes 15 i 19, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 56 en contra i 4 abstencions.

Acte seguit, se sotmeten a votació les esmenes números 16 i 18, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 36 vots a favor, 56 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota l'article 9.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article novè ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Passem a l'article... L'article 10 no té cap esmena, però hi ha, en relació amb aquest, una esmena, la número 20, del

Grup Socialista, que proposa un nou article. El senyor Abelló té la paraula per defensar-la.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, defensaríem conjuntament les esmenes 20, 26 i 27. Fonamentalment, les esmenes 20 i 27, el que pretenem amb aquestes és fer extensius els drets del company o companya en dos casos que hem discutit també en l'esmena a la totalitat. En concret, la 27 fa referència a l'any de plor. Nosaltres creiem que seria una manera que uns drets de les parelles estables s'introduïssin per aquesta via; no creiem que sigui un canvi molt important des del punt de vista de la regulació de les parelles estables, però sí que creiem que, des del nostre punt de vista, permetria introduir en una llei d'aquest tipus drets de les parelles estables.

L'esmena número 20 fa referència a una altra qüestió, també en aquesta línia de fer extensius els drets de les parelles estables. En aquest article estem parlant –nosaltres parlem d'un article 10 bis– de la propietat de la roba, del mobiliari, dels estris que constitueixen el que diríem el parament familiar; per tant, els drets que té un dels cònjuges sobrevivents en el cas de mort. Creiem que, en aquest sentit, aquest seria també un canvi, encara que fos moderat, però creiem que seria just, des del nostre punt de vista, que per aquesta via poguéssim començar a introduir canvis en els drets de les parelles estables.

Nosaltres hem presentat aquestes esmenes. No hi ha dubte que, des del Grup de la majoria, el problema segurament no és l'esmena en concret, sinó el plantejament global, que ja s'ha fet en el debat de les esmenes a la totalitat, però nosaltres seguim considerant que, més enllà de la necessitat o no de regular les parelles de fet, les parelles estables, és important que hi comencin a haver drets concrets per a aquestes.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra? (*Pausa.*) No vol agrupar totes les de l'article? Com vostè vulgui, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, com que, de fet, hi ha una esmena, que és la 20, que és un article addicional, potser valdria la pena, doncs, deixar debatudes totes aquestes qüestions que ha plantejat el senyor Abelló, perquè, en definitiva, estan molt interrelacionades, perquè fonamentalment gira a l'entorn del tema de la parella de fet. Perquè, en definitiva, quant a aquest article 10 bis, que vol introduir el Grup Socialista amb l'esmena número 20, és exactament o pràcticament el mateix que demanava la senyora Oranich en l'esmena 19; és el mateix però, fins i tot, la nostra oposició seria més grossa, en el sentit que la senyora Oranich, quan parlava de la parella de fet, hi ha una ambigüitat quant al sexe de la parella de fet; de paraula, ha dit: «que hi hagi fills», he sentit que parlava de fills; és clar, en el text no se'n parla, però hi ha una certa ambigüitat, perquè, és clar, no perdem de vista que hi ha països en què la seva societat, en aquests moments, que jo recordi o que sàpiga, hi ha Noruega i Dinamarca, que accepten la vida marital de parelles homosexuals –que no és el cas, diria, de la majoria de la societat catalana,

i, per tant, no ho acceptaríem–, però és que en el cas del Grup Socialista, aquest article 10 bis, el text precisament dóna bastant de peu a considerar aquesta possibilitat, perquè mentre quan parla del causant, parla o en masculí o en neutre, en canvi, quan parla de la parella, parla de company o companya; vol dir que hi cabria la possibilitat del company del premort. Per tant, hi hauria una parella homosexual.

Per tant, doncs, si ens hem oposat a la proposta que feia el Grup d'Iniciativa, em sembla que és més lògic que també amb més força, o almenys amb la mateixa força, ens opossem a l'adopció d'aquest article 10 bis, que –hi insisteixo– pretén exactament el mateix.

Quant a l'esmena 27, que és afegir un altre article 11 bis, és la tècnica que utilitza el Grup Socialista, que més que modificar pròpiament l'article en què el text regula la institució corresponent, crea un article bis on es regula la mateixa matèria però en relació amb la parella de fet. Bé, això és el que es fa en aquest article 11, i només pel que fa referència a l'any de plor. En definitiva, des de la nostra posició, la nostra opció contrària a la regulació dels efectes econòmics d'aquesta parella de fet, del tipus que sigui, del tipus que preconitza o que pot semblar que preconitza el Grup Socialista o altres forces polítiques, nosaltres ens hi oposarem.

I, finalment, hi ha l'esmena 26, que ens sembla que és més correcta, és més generosa la nostra proposta; potser en molts casos serà igual l'aplicació, perquè mentre el text parla de la negligència greu de l'ajuda als fills menors, sense distincions, l'esmena 26 pretén puntualitzar que siguin menors comuns o de qualsevol dels cònjuges i que convisquin amb el supervivent. Potser és bastant raonable, això, però entenem que tractant-se de menors és millor una màxima protecció, i aquest perill, aquest risc en què incorre el cònjuge supervivent de perdre l'any de plor si maltracta, si menysté els fills menors, de forma genèrica, com diu el text, ens sembla molt més clar i molt més net i que no pot generar cap problema. I per això mantindríem el text del Projecte de llei.

Per aquests motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes del Grup Socialista, tant d'afegir nous articles com de modificar l'article 10.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmenes números 21 i 25, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Senyor president, em sembla que són les esmenes 21, 23 –s'ha oblidat de la 23– i 25: 21, 23 i 25. D'acord?

El Sr. PRESIDENT: Ho estic comprovant. (*Pausa.*) Té la raó.

La Sra. ORANICH: Gràcies. Per dir-li que, la 25, la retirarem, i que, per tant, defensaré molt breument la 21 i la 23.

L'esmena 21, no cal amagar de l'esmena 21 que només té un canvi amb el text de la majoria: que nosaltres diem textualment que en el cas de mort d'un dels cònjuges el supervivent, si no és usufructuari, tindrà una sèrie de drets, i el text de la majoria, que segueix en la línia de l'actual Compi-

lació, parla de l'any de plor. No vull amagar que aquesta esmena és únicament i exclusivament en el sentit de modernitzar una mica el nostre dret i que això de l'any de plor és una mica, podríem dir, amb tot el respecte, «ridícul» quan es planteja a nivell internacional, que no sabem fins i tot ni com traduir-ho, i que, per tant, hem d'anar, quan es fan les reformes..., de fet, ja el cònjuge supervivent durant un any tindrà uns drets, i, llavors, el text de la majoria diu «anomenat "any de plor"». Sincerament, és una esmena en aquest sentit: de suprimir aquesta paraula, perquè és que hi ha vegades que no saps com arreglar-ho. Aquest és un punt.

La segona esmena, també molt breument, és una esmena de tipus molt tècnic, que allargàvem això que en diu la majoria «l'any de plor», i aquest dret, que no sabem com dir-li, doncs, el dret a aliments, que es perllongués en el supòsit que el cònjuge supervivent hagués demanat judicialment la quarta marital. Aquest «la quarta marital» és un dret que té el cònjuge supervivent —en aquests moments, tant l'home com la dona; amb l'anterior legislació només la tenia la dona— quan està en una situació econòmica molt dolenta. Entenem que si això és així i amb el que duren els plets, doncs, que d'alguna manera es pogués perllongar aquest dret fins que els tribunals decidissin.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Vol fer el torn en contra? (*Pausa.*) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Bé, la senyora Oranich, molt hàbilment, com ens té acostumats, ens explica primer que l'esmena..., bé, de fet, en certa manera ens desconcerta una mica als altres ponents, perquè a vegades fa referència a la numeració del Dictamen i a vegades de l'Informe, la qual cosa crea un ensurt al representant del Grup Socialista, perquè la senyora Oranich vol defensar esmenes que són del Grup Socialista quan fa referència a la numeració de l'Informe i no del Dictamen.

Bé, com deia, la senyora Oranich, amb l'habilitat que la caracteritza, en aquesta esmena 21, que era la 23 de l'Informe, ens diu que és un tema semàntic; un tema semàntic: «Home, és una mica ridícul això de l'any de plor...» És viu. És una de les fórmules, una de les frases típiques i molt expressives del que és. Se suposa que la vídua està com a mínim un any plorant l'espòs difunt. (*Remor de veus.*)

Bé, podríem entrar a discutir i podríem fins i tot acceptar una fórmula semàntica moderna i futurista del que s'entén per això, però és clar, em sembla intuir, i des d'aquesta intuïció també ens hi oposarem..., és clar, quan vostè després, senyora Oranich, ens surt amb l'esmena 23, aleshores ens diu: «En qualsevol cas, el dret d'aliments es perllongarà fins a la resolució definitiva.» Per tant, aquí del que es tracta és d'evitar que es parli d'un any, del període d'un any. I, és clar, això és el que ens sembla que no convé avui per avui modificar, més perquè el fet, i vostè ho ha dit, que s'allarguen els plets..., doncs, una manera d'allargar els plets és quan una de les parts té interès que s'allargassi el plet, i un estímul perquè s'allarguessin els plets és dir: amb el sistema

actual, al cap d'un any desapareix automàticament; en canvi, si acceptéssim aquesta esmena, es podria anar allargant una contesa jurídica amb incidents i recursos i apel·lacions, i mentrestant s'anirien rebent aquest beneficis patrimonials *post mortem*. I, per tant, doncs, per aquests motius, òbviament ens hi oposarem, perquè ens sembla que globalment la institució, en aquests moments, és correcta i no calen aquestes modificacions que se'ns demanen.

Per aquest motiu, també, com a la resta d'altres esmenes que hem dit que hi havia a aquest article número 11, nosaltres ens hi oposarem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Esmenes números 22 i 24, del Grup Popular. El Sr. Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'any de plor és una institució que consisteix en un remei d'urgència a favor del supervivent en un moment..., dins del primer any de viduitat, en un moment en què és més necessari, i entenem que és una institució pròpia dels règims de separació, ja que en el règim de comunitat el cònjuge supervivent té la meitat dels béns i drets, i també en el règim de participació en els guanys, si s'accepta la nostra esmena a l'article 23, aquesta participació podria arribar fins a la meitat. Tot i això, retirarem o retirem la nostra esmena número 22, ja que poden donar-se supòsits, especialment pels retards en el càlcul del crèdit de participació, en què aquesta solució d'urgència sigui convenient aplicar-la en auxili del cònjuge vidu fins que no es faci efectiu el crèdit de participació. De tota manera, vull posar de manifest que per fer veritablement eficaç aquesta institució s'hauria de concedir, per ministeri de la llei, de manera que el vidu prengui automàticament possessió dels béns sense reclamarlos judicialment, de la mateixa manera que en la tenuta es concedeix a la vídua per ministeri de llei la possessió dels béns del marit.

Pel que fa a l'esmena número 24, al paràgraf segon de l'article onzè, introdueix un element de protecció dels drets del cònjuge supervivent, ja que la separació de fet, amb la incorporació de la nostra esmena, haurà de constar de manera fefaent per qualsevol mitjà notarial, administratiu o judicial, perquè es perdin els drets d'habitatge i aliments que li atribueix l'any de plor.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. No faré el torn en contra de l'esmena 22, perquè he entès que el senyor Simó Pujol la retirava.

El Sr. PRESIDENT: L'ha retirat.

El Sr. ESCUDÉ: Sí que el faré quant a l'esmena 23, i és un tema, al meu entendre, una mica estrany, perquè aquí s'ha parlat de progressisme i de dretes i d'esquerres amb la parella de fet, però és que ara aquí jo no sé com qualificar això des de l'òptica de la ubicació de l'arc parlamentari...

El Sr. PRESIDENT: Deu voler dir 24, eh?, no 23...

El Sr. ESCUDÉ: 24, perdó; sí, sí, té raó, senyor president; la 24, que era la 26 de l'Informe..., quan aquí el que es demana és facilitar les separacions de fet. Perquè, és clar, què és el que diu el text?: que quan hi hagi separació de fet perd el dret a l'any de plor. Què vol el Grup Popular? Que només es pugui perjudicar, només es pugui sancionar, per la seva manca de confiança, el consort que ha abandonat, si la separació de fet és de mutu acord i que consti fefaentment. Vol dir que si una parella diu: «nosaltres, per raons de prestigi, per raons socials, no ens divorciem; ara, farem davant d'un notari, davant d'un secretari de jutjat, farem un document fefaent dient que estem separats de fet», llavors sí, llavors aquest perd el dret a aquesta institució. En canvi, si salvatgement abandona la família, aleshores aquest senyor, si s'admetés l'esmena, hauria, tindria dret a l'any de plor. Ens sembla totalment improcedent.

Per tant, nosaltres, conseqüents amb allò que entenem que és l'interès central i el sentir central de la població de Catalunya, entenem que l'any de plor s'ha de retirar en tots els casos, i especialment en aquells que no hi hagi acord. I, per tant, doncs, no acceptaríem la introducció d'aquesta modificació.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a les votacions. Votaríem conjuntament les esmenes números 20 i 26, del Grup Socialista. Conjuntament? *(Pausa.)* Separadament.

Doncs, en primer lloc, la número 20.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 50 en contra i cap abstenció.

Es vota l'esmena número 26, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 36 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació, votaríem les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya: 21 i 23. Conjuntament? *(Pausa.)* Doncs, conjuntament. *(El Sr. Morera demana per parlar.)* Sí, el senyor Morera? *(Pausa.)* Les vol separades...

El Sr. MORERA: Separades.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, en primer lloc, la 21.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 27 vots a favor, 66 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 23, d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 38 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena número 24, del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 27 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 10, que no té cap esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 10 ha quedat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 21 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'article 11 segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article onzè ha quedat aprovat per 66 vots a favor, cap en contra i 33 abstencions.

Passem a l'article 12.

El Grup Popular manté quatre esmenes. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Simon Pujol. Esmenes 28, 29, 31 i 32.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'esmena 132, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: 132?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí. No, l'esmena 32 -32-, entenc que la votació favorable al vot particular, doncs, l'ha fet decaure.

El Sr. PRESIDENT: Ha decaigut. Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: A l'esmena número 28 a l'apartat primer de l'article dotzè, es limita la llibertat de pacte de les disposicions capitulars a la igualtat de drets, per tal d'evitar tractes discriminatoris. *(Remor de veus.)*

A l'esmena número 29 es limiten en els temps la validesa dels capítols atorgats abans del matrimoni a un termini de dos anys sense que el matrimoni s'hagi arribat a celebrar, ja que mantenir la vigència d'un instrument que neix amb l'única finalitat de regular una situació matrimonial que no s'arriba a produir, dins d'un termini suficient com per considerar que no s'hagin produït modificacions en la manifestació de voluntats dels atorgants, pot originar conflictes.

Finalment, retirem la nostra esmena número 31, senyor president, ja que en el punt primer de l'article dotzè es tracta de l'objecte del capítol 1, en el punt segon, la capacitat, així doncs, la capacitat per atorgar aquesta institució contractual d'hereu a favor de qualsevol dels contraents, d'ambdós, dels fills o descendents d'aquests, i dels contraents entre ells amb caràcter mutual en capítols. Creiem que està ben regulat en les normes previstes a l'article 67 del nou Codi de successions.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Hi ha una altra esmena, que és la del Grup d'Iniciativa. En tot cas,

farà el torn en contra... (*Pausa.*) De totes, molt bé. Doncs, la senyora Oranich té la paraula per defensar l'esmena número 30.

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president, perquè aquesta esmena és molt curta, i diu que s'haurien de fer mitjançant capítols matrimonials, mitjançant capítols; que en tot cas s'haurien de..., les institucions regulades en la nostra Compilació de dret civil. De fet, n'hem parlat molt, d'aquestes institucions. Són les institucions, algunes d'elles arcaiques, que n'hem parlat ja molt en el text de votació a la totalitat, i, per tant, nosaltres, com que les veiem molt restrictives, com que les veiem que cada vegada s'utilitzen menys, creiem que de manera més clara seria que per tenir validesa, en tot cas, es fessin mitjançant els capítols matrimonials.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra: té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Quant a l'esmena 28, si comparem els textos, senyores i senyors diputats, entre l'esmena i el que diu o el que pretén que digui l'article 12, veurem que l'única variable és que mentre el Projecte de Llei –l'avui Dictamen– parla que no siguin contraris a la llei, el que pretén el senyor Pujol és que digui, a més a més, que tampoc siguin contraris als bons costums o limitatius en la igualtat dels cònjuges. A banda que tant els conceptes de «bons costums» i «limitatius en la igualtat» poden ser molt subjectius i molt variables, ens sembla que seria un cert menysteniment de la llei considerar que la llei és capaç de propiciar aspectes o actituds contràries als bons costums o lesives de la igualtat. Per tant, per aquesta doble raó, nosaltres entenem que limitar-nos a parlar del caràcter de «contrari a la llei» és totalment objectiu i totalment suficient.

Quant al tema –que després tornarà a sortir, en algun altre apartat– de fixar un termini concret de dos anys en deixar sense efecte els capítols matrimonials, bé, aquesta és una qüestió que a aquesta cambra ha vingut moltes vegades; per què un període de dos anys i no d'un o no de tres? Tampoc, per part del senyor Pujol, no se'ns ha justificat ni el fet ni molt menys el que sigui dos anys, i, per tant, no veiem argumentació sòlida suficient per fer-hi aquest afegit a base d'integrar-hi un nou paràgraf primer que digui això.

Quant a l'esmena número 30 –n'hem parlat d'esquitllada, però n'hem parlat en el debat de totalitat–, creiem que és una actitud més intel·ligent, de dir: no suprimim, sinó que és transformar-ho encara en més voluntari del que ja és. Bé, insisteixo en el que he dit abans: és una tècnica molt millor, però en definitiva també amb menys equitat, però també replanteja aquest tema d'aquestes venerables i velles institucions, que a nosaltres ens sembla que avui..., almenys el nostre Grup no està en condicions, en un tema tan complicat, tan complex, doncs, de prendre un determini clar i net, i preferiríem deixar tota aquesta qüestió de la regulació dels altres capítols d'aquest títol tercer per a un procés parlamentari posterior a l'actual. I només per aquest motiu, doncs, també ens hi oposarem.

L'esmena 31 ha estat retirada, i m'ha semblat entendre que l'esmena 32 es considerava decaiguda...

El Sr. PRESIDENT: Decaiguda.

El Sr. ESCUDÉ: ...amb l'aprovació del nostre vot particular. Per tant, doncs, ens oposarem a aquestes tres esmenes vives que queden a aquest article número 12.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

En primer lloc, votariem l'esmena 27, del Grup Socialista, que pretén un nou article i que no havia estat votada fins ara. De manera que esmena número 27, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

A continuació, sotmetrem a votació les esmenes 28 i 29, del Grup Popular.

El Sr. MORERA: Senyor president, demanaríem votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, en primer lloc, votarem la número 28.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 75 en contra i cap abstenció.

Esmena número 29, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 3 vots a favor, 61 en contra i 18 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 30, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 21 vots a favor, 58 en contra i 9 abstencions.

Es vota l'article 12 segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 83 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Passem a l'article 13.

El Grup d'Iniciativa manté l'esmena 33 i 39. Per a la seva defensa, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, entenem que..., hi ha l'esmena 33 i 39; a l'esmena 33 és un fet molt concret i que entenem que té bastant d'importància. A l'esmena 33 nosaltres demanem el mateix..., és a dir, equiparem la separació judicial al divorci, perquè el text de la majoria treu només la validesa dels capítols matrimonials en casos de divorci, i nosaltres entenem que també en casos de separació judicial... Cal tenir en compte que molts països no dis-

tingeixen ni tan sols entre separació i divorci, i no entenem per què uns capítols han de seguir vigents en parelles que només se separin i, en canvi, han de perdre validesa en casos de dissolució. Ja el mateix article dóna unes excepcions, amb les quals estem d'acord, i, per tant, només demanaríem que s'afegís aquest tema de la separació.

Quant a l'altra esmena que defensaria aquí és..., entenem també que és molt important, perquè les donacions haurien també de ser declarades..., quan un ha estat declarat culpable de separació o divorci, o el contraent de mala fe en els casos de matrimonis declarats nuls, entenem que aquest també és un cas en el qual haurien de perdre validesa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich.

Esmenes del Grup Socialista: 34, 36 –34 i 36. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. Defensaríem conjuntament la 36, 34 i la 40. Totes són esmenes de supressió. Nosaltres creiem que els conceptes que es defensen en aquests articles i que, per tant, nosaltres demanem les esmenes de supressió són conceptes superats, de la mateixa manera que quan hi ha hagut el debat, en l'article anterior, quan es parlava dels bons costums i d'altres qüestions, nosaltres creiem que, per exemple, en l'esmena número 40, quan demanem la supressió del paràgraf «ni contraris als fins del matrimoni», creiem que són conceptes que segurament seria molt complicat arribar a establir quins són precisament aquests fins. Per tant, la millor manera que aquests conceptes, en els quals sens dubte hi hauria posicions molt diferenciades dels diferents grups..., seria la supressió d'aquests.

I, per tant, en aquest sentit també van les altres dues esmenes, encara que fan referència a aspectes ben diferents.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló.

El Grup Popular té les esmenes 35 i 37 i 38. Té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, les nostres esmenes pretenen trencar la rigidesa que dóna en la ineficàcia dels heretaments el fet que l'afavorit hagi de continuar vivint a la casa i treballant per a ella, considerant que el fet de tenir cura de la descendència del matrimoni és suficient per mantenir-ne l'eficàcia, ja que altrament suposa condemnar civilment el beneficiari a una pena de confinament a la casa pairal, a petits pobles o a apartaments, en lloc de facilitar-li un nou rumb a la vida. En el que estarfem d'acord, per tal d'evitar situacions d'injustícies, seria a mantenir-ne l'eficàcia, que podria ser limitar-la als supòsits en què el beneficiari tingui efectivament cura de la descendència. Evidentment, això es podria fer amb una esmena tècnica, però no crec..., o desconec si el Grup de la majoria estaria per la labor.

Quant a l'esmena 38, es dirigeix a mantenir l'eficàcia del reconeixement de fills per qualsevol dels cònjuges en els supòsits d'ineficàcia de l'instrument, utilitzant, per fer-ho de manera que es pugui fer efectiu, el deure dels pares de prestar assistència de tot tipus als fills, per la mateixa importàn-

cia que té com a determinació legal de la filiació, de tal manera que permeti evitar actuacions posteriors de tramitació d'expedients, de reconeixement de la filiació, de major conflictivitat, per resoldre una situació que introduint aquesta esmena es pot resoldre de forma pacífica, tal com es fa també a l'article 741 del Codi civil respecte al reconeixement de fills en el testament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 33, lamento discrepar frontalment del que manifestava la senyora Magda Oranich, perquè a mi em sembla que hi ha quelcom d'essencial, de diferent, entre la mera separació i el divorci; el divorci, que suposa, que ja crea, engendra una situació de ruptura de matrimoni, és lògic que hi hagi una desaparició, una extinció del tractat en capítols matrimonials; en canvi, la separació, doncs, normalment és una fase prèvia i, en tot cas, el matrimoni, en certa manera, està hivernat, però no extingit i, per tant, no veiem per què calgui assimilar la separació amb el divorci.

Quant a l'esmena 34, el Grup Socialista fa referència a una matèria –l'article 35– que, com ja hem explicat, és d'aquelles institucions que no pretenem –el Govern no ho pretén, i nosaltres hi estem d'acord– modificar en aquests moments, i, per tant, quan arribi el cas, doncs, aleshores podríem plantejar aquesta petició d'excepcionalitat que demana el Grup Socialista, però ens sembla que aquí no és bo que en parlem.

La resta d'esmenes –o la majoria de la resta d'esmenes– fan referència a modificacions parcials del que és el condicionat d'una d'aquestes tantes institucions provectes, com en aquest cas l'heretament, en què s'intenta variar i és possible que en molts casos sigui correcte, però, seguint en aquesta línia de no modificar més que allò que veiem clarament que s'hagi de modificar, el fet de diferenciar –com fa el senyor Simó Pujol– que calgui suprimir que l'«afavorit continuï vivint a casa i treballant per a ella», o que calgui mantenir el «viure a casa» i només calgui suprimir el «treballar per a ella», que és el que fa la proposta de l'esmena del Grup Socialista, o en el cas de l'esmena 37, que exigeix d'aquesta modificació el fet que no hi hagi convivència..., ens sembla, en aquesta línia argumental que hem anat dient, que avui com avui és millor que aquesta institució de l'heretament i les donacions a favor d'un dels contraents, doncs, que continuï amb la mecànica actual. Si un dia hi ha un consens a l'hora de posar al dia totes aquestes institucions i haguem de modificar-ho, en aquest sentit o en altres sentits, arribarà el moment de fer-ho. Avui com avui, nosaltres no estem preparats per a aquesta modificació parcial –que cal dir que només és parcial.

Pel que fa a l'esmena 38, sobre reconeixement de fills, a nosaltres ens sembla que és una matèria que no és pròpia d'aquest text, que hi ha el Codi de filiacions que ja ho contempla i que, per tant, ja està regulat, jo crec que a satisfacció de tothom.

Finalment, pel que fa a les esmenes d'aquest article, hi ha l'esmena 39, del Grup d'Iniciativa, que, és clar, fa referència a una qüestió que, precisament, allò que passa, de les incoherències i contradiccions en les nostres posicions que tenim en un moment o altre tots, que aquí el Grup d'Iniciativa precisament fa referència a una cosa que està desapareixent del dret comparat, i que nosaltres entenem, en aquesta línia de progrés que es deia, que parlar de «culpables» de la separació ens sembla un xic fort i, per tant, doncs, no admetríem aquesta esmena..., tot i que reconeixem o que comprem la finalitat d'aquesta esmena, però conceptualment ens sembla que no seria bo que l'acceptéssim.

Finalment, deia, senyor president, hi ha l'esmena 40, que encara que és a un altre article, l'article 17 –perquè els articles 14, 15 i 16 no tenen esmenes–, com que és molt diferent del contingut de l'altra esmena d'aquest article 17, i ja que el senyor Abelló n'ha parlat, parlem-ne ara: el tema dels contraris als fins del matrimoni, i que aquí no es vegi, amb l'al·lusió que he fet abans a les contradiccions que tenim tots, que parli de contradiccions nostres. Em sembla que aquí no hi ha contradiccions; no és una actitud ètica extrajurídica, perquè, realment, estem d'acord, senyor Abelló, que la legislació civil podem dir que és òrfena de tota referència a aquest tema conceptual dels fins del matrimoni i, fins i tot, senyor Abelló, aquesta és una matèria de dret canònic, però, és clar, no perdem de vista que a Catalunya, amb l'ordenació del dret civil nostre, el dret canònic és una font supletòria del nostre dret i que en moltes matèries es pot i s'ha de tenir en compte.

I, finalment, hi ha un tema que ens sembla que és positiu, el manteniment del text de l'article 17 com està, que és evitar el frau de dret, perquè en aquests camps es poden produir –i es produeixen– els que de vostès intervenen en aquestes matèries saben que es poden produir, doncs, la referència a poder tenir en compte les limitacions o les contradiccions amb els fins del matrimoni, podria contribuir a evitar aquests abusos.

Per tots aquests motius, senyor president, ens oposarem tant a les esmenes prèviament comentades a l'article 13 com a aquesta darrera a l'article 17.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passaríem a les votacions.

Les esmenes a l'article 13. En primer lloc, les del Grup d'Iniciativa, les 33 i 39.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 20 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions.

A continuació es voten les esmenes socialistes, números 34 i 36, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 53 en contra i 5 abstencions.

A continuació es voten les esmenes del Grup Popular, que són les números 35, 37 i 38.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 5 vots a favor, 54 en contra i 21 abstencions.

A continuació es vota l'article 13 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 13 ha quedat aprovat per 60 vots a favor, cap en contra i 23 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 14, 15 i 16, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Aquests articles han quedat aprovats per unanimitat.

Passem a l'article 17: ja s'ha defensat una esmena socialista, la número 40; resta la número 41, del Grup Popular. El senyor Simon Pujol té la paraula per defensar-la.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, l'esmena 42, de modificació de l'apartat 2 de l'article 18...

El Sr. PRESIDENT: És la 41, eh?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: A l'article 18?

El Sr. PRESIDENT: A l'article 17.

(Pausa.)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No, aquesta la retiro, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ah, la retira. Molt bé; doncs, així, queda retirada..., i, per consegüent, no cal que faci torn en contra perquè ja l'ha fet el senyor Escudé, i, per tant, podem passar a la votació de l'única esmena viva d'aquest article 17, que és la 40, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 50 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota l'article 17 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 17 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem a debatre les esmenes de l'article 18; esmena número 42, del Grup Popular: el senyor Simon Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, els fraus s'han de solucionar amb accions i no amb prohibicions i limitacions, i, en tot cas, les que hagin d'existir han de ser mínimes. Així, el Projecte, de forma encertada, manté la capacitat dels cònjuges per contractar entre si –onerosament o gratuïtament–, emparant-los en la presumpció de bona fe i reduint els supòsits en què hagin de provar la realitat del negoci jurídic celebrat entre ells davant una impugnació judicial.

Tot i el que deia abans, la nostra realitat ens mostra clarament que la major part de situacions en què es produeixen donacions per tal d'actuar en frau de creditors, això es fa mitjançant societats interposades, la qual cosa fa convenient introduir en el número 2 de l'article 18 aquest afegit, que pretén aportar seguretat al tràfic.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol.

Esmena 43, del Grup Socialista: el senyor Abelló té la paraula per defensar-la.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. En aquesta esmena 43 —estem a l'article 18—, quan parlem dels negocis jurídics entre cònjuges, l'article, aquest article 18, té dos apartats clarament diferenciats. En un primer té com a antecedent l'article 12 de la mateixa Compilació i l'article 18.2 reproduceix textualment l'actual article 23 d'aquesta.

Nosaltres el que fem és afegir un nou punt; per tant, estariem d'acord amb els dos paràgrafs o els dos punts primers, el primer i el segon, i en el mateix parlem, en primer lloc, que cap dels cònjuges no pot atribuir la representació de l'altre. En segon lloc, en el següent paràgraf d'aquest mateix punt 3, nosaltres el que diem és que qualsevol dels cònjuges podrà en tot moment conferir a l'altre, expressament o tàcitament, l'administració dels seus béns. I, seguidament, el que fem és dir que la concessió, aquesta mateixa que es fa, es podrà revocar, restringir o condicionar en qualsevol moment, encara que el lliurament constés en escriptura pública.

I, finalment, a l'últim d'aquests paràgrafs, el punt 3, diem que el cònjuge que sigui administrador tindrà les mateixes obligacions i responsabilitats que el mandatari.

Creiem que, des d'aquest punt de vista, aquesta esmena d'addició i que, per tant, no entra en contradicció amb el que es fixa en els dos apartats, ajuda a regular millor aquest article, que fa referència als negocis jurídics de la parella.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra? *(Pausa.)* El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Les corrupteles sobre l'existència de societats intermèdies que denunciava el senyor Simó Pujol, té tota la raó, però quant a aquest tema concret, en l'article 18, entenem que la redacció genèrica que establim o que estableix el Projecte de llei dona ja camí lliure al jutge, que és a qui correspon definir quina és la situació objectivament acreditada. I també tenim el dubte —no ho sé—, però tenim el dubte que podríem entrar en col·lisió amb la legislació mercantil, pel fet que nosaltres aquí reguléssim la participació en societats. Per això ens hi oposarem.

També farem, per raons molt diferents, la mateixa oposició a l'esmena 43, perquè, com diu el senyor Abelló, és un tema que no canvia res sinó que afegeix. Però, és clar, què és el que afegeix? Uns criteris que són obvis, lògics, raonables i aplicats. Perquè, és clar, dir que cap dels cònjuges no pot dir que té una delegació de l'altre si no la té, o que qualsevol cònjuge que hagi donat una autorització a l'altre li pot retirar, o que el cònjuge que sigui administrador tindrà les responsabilitats en mandatari... Això, doncs, encara que no

vull parlar francès, com deia la senyora Oranich, però em sembla que són temes que tots van *de soi*, eh?, per ells mateixos, és ben evident que totes aquestes qüestions són perfectament aplicades i aplicables, sense necessitat que especifiquem aquestes obvietats. I fins i tot, doncs, per no afeixugar el text d'aquest article 18, que ja queda molt delimitat exactament, creiem que no seria bo que incorporéssim aquest nou paràgraf tercer, amb aquesta longitud, per donar constància d'una sèrie de coses que són òbvies i que cauen pel seu propi pes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a les votacions d'aquest article.

Esmena 42, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 58 en contra i 20 abstencions.

Esmena 43, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 53 en contra i cap abstenció.

Es vota l'article 18 segons el Dictamen.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'article 18 ha quedat aprovat per 59 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

Passem a l'article 19. Hi ha només dues esmenes, una del Grup Popular i una altra del Socialista. Esmena 44, del Grup Popular: el senyor Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: La retirem, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda retirada. El Grup Socialista, amb l'esmena 45: el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Per anunciar-ne la retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada.

Per consegüent, se sotmet a votació l'article 19 segons el Dictamen.

Vots a favor?

L'article 19 ha quedat aprovat per unanimitat.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i sis minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. de Alfonso i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques i de Justícia.

El Sr. PRESIDENT: Prosseguim amb el debat i corresponents votacions del Projecte de Llei de modificació de la Compilació en matèria de relacions patrimonials entre cònjuges.

Passem a l'article 20. Esmenes números 46 i 47, del Grup Popular. Té la paraula el diputat senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb les nostres esmenes números 46 i 47 fem desaparèixer de les potestats que l'article 20 reconeix a cada un dels cònjuges la d'administrar, ja que l'administració no és un dret sinó una càrrega i, per tant, no s'ha d'incloure, mentre que la possessió, que és un dret real que consisteix en una potestat d'immediata tinença i gaudiment i un poder immediat protegit davant de tots, s'ha d'incloure com una de les facultats dels cònjuges en el règim de separació de béns.

Respecte al manteniment de l'administració a l'article 20, creiem que els compiladors varen mantenir-la per tal de diferenciar la situació privilegiada de la dona catalana davant la que regia en el seu règim matrimonial pel dret comú; un cop desapareguts la llicència marital, els parafernals, etcètera, del Codi civil, és no només innecessari, sinó que tampoc no compleix la finalitat diferenciadora que buscaven els compiladors.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra? El senyor Cuatrecasas té la paraula.

El Sr. CUATRECASAS: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup, després de l'estudi d'aquestes dues esmenes presentades pel Grup Popular, s'ha centrat en el contingut d'aquest article, que no és altra cosa que la reproducció de l'article número 7 de la Compilació ara vigent en el seu apartat segon. Per tant, és un article que ja ha tingut una interpretació i que hi ha jurisprudència, si es podria dir, o més adequadament doctrina, sobre el seu contingut.

Quant a la primera esmena, considerem que l'article, tal com està redactat, no solament contempla el ple domini sinó també el domini, i que, d'alguna manera, el que pretén l'esmena del Grup Popular és innecessari.

Quant al segon aspecte, de suprimir la paraula «administració», gairebé reproduint les mateixes paraules que l'il·lustre representant del Grup Popular deia, creiem que, de moment, és millor mantenir-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cuatrecasas.

Passem a l'article 21: esmena 48, del Grup Popular... (*Remor de veus.*) Votarem en el moment oportú.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: L'esmena número 48, a l'article 21, la retirem, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. L'article 22 queda sense contingut. Article 23: el Grup Socialista té presentades diverses esmenes; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. Defensaríem les esmenes d'aquest article —en concret, les esmenes 49, 50, 54, 58 i 61.

Aquest, sens dubte, és un dels articles més importants del Projecte de Llei. El nostre Grup s'ha posicionat, en part, al començament del debat d'aquesta Llei, en la mesura que nosaltres demanàvem que el contingut de la compensació econòmica estigués a l'article 8, i, per tant, la primera de les esmenes va en el sentit de la supressió d'aquest article i de col·locar-lo en l'article número 8. De totes maneres, nosaltres ja érem conscients que, evidentment, aquest no era el plantejament del Grup de la majoria i, per tant, vam plantejar tot un conjunt d'esmenes de modificació d'aquest article.

Nosaltres ja hem dit que estem d'acord que hi hagi una compensació econòmica per al cònjuge que s'hagi dedicat a la casa o hagi treballat per a altre, i, per tant, l'article 23 el que fa és fixar-ho només en els casos de crisi matrimonial —per tant, quan hi hagi separació o nul·litat del matrimoni—, i, per tant, des d'aquest punt de vista —o també divorci—, nosaltres, el que demanem en la primera d'aquestes esmenes és que això s'ampliï no solament en els casos de crisi matrimonial, sinó també en aquells casos en què el règim econòmic s'extingeixi perquè hi hagi la mort d'un dels cònjuges.

Hem dit anteriorment que, des del nostre punt de vista, fa la sensació que en el redactat d'aquest article es doni més protecció a les persones que mantenen, precisament, una convivència des del punt de vista de crisi, de separació o divorci, i, en canvi, no a les persones que mantenen aquesta convivència fins al final de la relació, i, per tant, fins a la seva extinció. Per tant, des del nostre punt de vista, resulta bastant incomprensible que no es contemplin en aquest article —en concret, en aquest paràgraf— les dues situacions.

La segona de les esmenes va en el sentit de fixar límits a la compensació econòmica, que en el Projecte del Govern es deixa estrictament a mans del jutge. Nosaltres, el que diem és que no sigui superior a la meitat dels valors dels guanys obtinguts per l'altre cònjuge. Hi ha altres esmenes d'altres grups que fixen posicions semblants; nosaltres, si hi hagués alguna posició intermèdia per part del Grup de la majoria, hi estaríem d'acord.

I, finalment, les altres dues esmenes fan referència, una de les primeres, a l'acció per a aquesta compensació: nosaltres creiem que ha de prescriure en el termini d'un any. I, finalment, l'esmena número 61 és la supressió del tercer paràgraf, precisament en congruència amb el que nosaltres plantejàvem a l'anterior esmena, que parla precisament de la prescripció.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El Grup Popular manté cinc esmenes a aquest article 23; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Simón Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la nostra esmena número 51 es dirigeix a suplir la llacuna de l'article 23, d'inexistència de compensació en els supòsits de mort, en la seva actual redacció.

La novetat estrella del Projecte és la fixació d'una compensació econòmica a la liquidació del règim de separació, però no resulta d'aplicació als supòsits en què el matrimoni es dissol per mort d'un dels cònjuges, i això agreujat per un

marc legal que, segons allò que disposa el nostre Codi de successions, nega al supervivent la condició de legitimari en la successió del premort. Insisteixo, en aquest punt, en allò que vaig manifestar en la defensa de l'esmena a la totalitat quan deia: «Cal modificar el nostre dret successori per tal que, al cònjuge vidu, se'l situï en el primer lloc de la successió al costat dels fills.» Per tant, la nostra esmena va dirigida a conformar una equiparació dels esposos, tant en la liquidació del règim per divorci com per mort d'un dels cònjuges.

La transformació en el règim de separació de béns que introdueix l'article 23 suposa reconèixer que al costat dels principis inspiradors d'aquest règim de separació de titularitats, separació de facultats de disposició, separació de responsabilitats, s'hi ha d'afegir un principi bàsic, que és el de comunitat de vida que comporta el matrimoni i que s'enquadra en el marc del principi d'igualtat. Per tant, i tal com vaig posar de manifest en la defensa de l'esmena a la totalitat, els evidents avantatges del règim de separació que atribueix una total autonomia i independència patrimonial fan que es configuri com el sistema més eficient per aconseguir una major llibertat, realització personal i rendibilitat de recursos. Però s'han d'evitar els injustos desequilibris que es poden produir a l'extinció d'aquest per qualsevol causa. El matrimoni no és un negoci de *do ut des*, sinó que és un negoci de llarg recorregut, en el qual una de les parts –generalment, com ens mostra la realitat, la dona– no es dedica o no es dedica només a aquesta activitat externa, sinó que té cura de la llar familiar i, especialment, dels fills. Aquestes activitats familiars són una vessant de l'economia domèstica, és a dir, es generen en el si de la família béns i serveis que són susceptibles de ser adquirits en el mercat i, per tant, de ser valorats econòmicament. En conseqüència, la compensació de l'article 23 ha de poder arribar també per aquesta raó a la meitat dels béns en defecte d'acord, de tal manera que es temperin els efectes injustos del desequilibri patrimonial a l'extinció del règim de separació, aconseguint equiparar-lo als avantatges que el règim de participació té en el moment de l'extinció del règim. No és que el redactat del Dictamen de la Comissió no permeti d'arribar-hi, a la meitat per compensació, sinó que ha de quedar clar l'esperit del legislador. Amb la nostra proposta s'exclou que amb unes engrunes quedi acomplerta la compensació d'aquest article.

L'article 23, en el redactat del Projecte, conté un altre element que perjudica la part més feble i que cal resoldre: en el moment de fer el pagament, amb béns o diners, de la compensació econòmica, que s'ha de deixar en primer lloc l'acord de les parts, però en el supòsit que no hi hagi acord no és just que hagi de decidir qui ha de pagar, sinó que el jutge, atenent les particularitats de la situació, ha de dirimir la falta d'acord fixant si el pagament s'ha de fer amb béns o diners, per evitar abusos a la part més feble, com abans deia.

Finalment, la compensació econòmica és un dret ja adquirit per qui pateix el desequilibri del règim, i, per tant, s'ha de deixar clarament reflectit a la Llei. En aquest sentit, la nostra esmena exclou el còmput del cabal relict del cau-

sant, tot considerant la compensació com a béns propis del cònjuge *superstes*, que estaven a nom del premort.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. El Grup d'Iniciativa per Catalunya també té cinc esmenes a aquest article; per a la seva defensa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president. Nosaltres tenim cinc esmenes a l'article 23 i, com ha dit abans el senyor Abelló, pensem exactament igual: que és un dels articles més importants d'aquesta Llei, segurament el que més importància i incidència pràctica tindrà en la vida quotidiana de les persones en un futur. Per tant, creiem que l'hem de discutir amb molta cura.

A nivell personal, potser és l'article que més em preocupa, perquè cert és que hi ha alguns desacords –no tots– amb el Projecte de llei del Govern. Cert és que algun tema no s'aprova com voldríem, però hi ha problemes que crec que, a la llarga, potser es podran resoldre, com el tema de la parella de fet –no en va el mateix conseller de Justícia feia unes declaracions fa poc, dient que en un futur es regularia–, i tants altres aspectes que potser es podran solucionar. Però aquest tema, concretament, és a dir, el d'arreglar o, d'alguna manera, intentar pal·liar la injustícia en què queda la part més feble del matrimoni, donat el nostre règim econòmic de separació de béns a Catalunya, aquest és un tema que aquest matí, a més, teníem un consens important, que vèiem que realment no havíem de canviar el dret civil molt sovint. És a dir, que el que fem ara sembla que ha de quedar per anys. Per tant, aquí, tal com està redactat aquest article, entenem que no soluciona el problema –i també ho deia algun dels ponents que parlava abans que jo–, que realment serà una font de problemes, perquè es deixa només a mans del jutge decidir quin tipus d'indemnització s'ha de donar.

Hem fet en aquest article un seguit d'esmenes. Aniré a aquesta, que segurament és la fonamental, a com s'ha de veure aquesta compensació, amb la qual tots estem d'acord, perquè en això sí que hi ha hagut un consens: tots els grups d'aquesta cambra, des del Govern fins als altres quatre grups de l'oposició, hem demostrat que realment estem d'acord que hi havia una situació d'injustícia per a una de les dues parts, i que, per tant, això s'havia de regular. En aquest sentit, hi estem d'acord. En el que no estem d'acord, una vegada més, fent els mateixos arguments que dèiem abans en l'article 9, és que no es donen garanties d'aquest tema. Es diu: «s'indemnitzarà». Jo no sé, il·lustres diputats, si realment coneixen el funcionament dels tribunals, però deixar això així, obert d'aquesta manera, produirà una greu injustícia. Avui mateix, aquest matí, veia jo al migdia la inauguració de l'any judicial a Madrid, i era el mateix president del Tribunal Suprem qui parlava i deia que s'havien d'unificar criteris perquè cada tribunal no tingués un criteri diferent. I també recordo jo manifestacions, fa poc, d'en Miquel Roca i Junyent, quan deia que en aquests temes s'havien d'arreglar uns criteris uniformes. I aquí se'ns diu: «indemnitzarà», i veurem que si realment no fixem, com

tots els grups de l'oposició..., perquè en aquest sentit hem tingut els quatre grups de l'oposició manera diferent de redactar-ho, manera diferent de dir-ho, però tots hem coincidit que d'alguna manera s'havia de dir de quina manera s'havia d'indemnitzar: jo entenc que per meitats, el Grup Popular deia que no passaria de la meitat, altres que no arribés a la meitat, Esquerra Republicana, en plantejar ja, bé que aquí no fa esmenes, però planteja el règim de participació en guanys, parla, per tant, de meitats. Aquí, en deixar-ho d'aquesta manera, absolutament tan obert, no serà més que una font de problemes, i jo em temo molt que, a la llarga, tindrà poc efecte aquest article i que la situació d'injustícia per a la part més dèbil del matrimoni, econòmicament parlant, és a dir, les dones, seguirà essent pràcticament com ha sigut fins ara. I jo em refereixo també –i aquest matí hi estàvem molt d'acord el senyor Escudé i jo– que no serà tant ja la gent jove, que hi ha més igualtat a nivell de parelles, sinó la gent d'una edat ja més gran, que les dones s'han dedicat només a la casa, i és justament a qui, amb aquesta Llei, pretenem protegir.

Aleshores, altres grups ho han discutit de manera diferent. El nostre Grup, concretament –i ho diu la nostra esmena d'una manera molt clara–, entenem que s'hauria de dividir la indemnització, s'hauria de donar mitjançant els articles de participació en guanys, és a dir, per meitats, taxativament per meitats, perquè deixar la porta oberta a altre tipus de qüestions no produirà més que injustícies.

Després, aquests articles i aquestes lleis que aquí aprovem i que, de vegades, la majoria, malgrat l'oposició unànime de tots els grups, fa passar, després ens hem de trobar els professionals de la justícia amb com ho apliquem, i això realment serà de molt difícil aplicació, i m'agradaria molt equivocar-me i que realment aquesta legislació arreglés la situació.

Aniré a les altres esmenes que hem plantejat, una a una i de manera molt ràpida. Hi ha una de les esmenes en què, de manera molt concreta, diem que el treball remunerat fora de la llar familiar no presumirà la no-dedicació a la casa, perquè em temo molt, també, que la redacció paternalista d'aquest article vingui a dir que la dona que s'ha dedicat a la llar, que només ha treballat a casa i ha cuidat els fills, aquesta sí que se la podrà indemnitzar com li doni la gana al jutge, però que de totes maneres se la podrà indemnitzar, però l'altra, no. I, naturalment, nosaltres entenem que s'ha d'indemnitzar sempre que hi hagi una situació de desigualtat, i sobretot tenint en compte que la major part de les dones, bé que han realitzat una feina a fora, l'han realitzat també a casa, i que, quan la realitzen a fora cobren, en general, molts menys diners que l'home. Per tant, m'agradaria deixar-ho molt clar, bé que pot semblar una reiteració, què volem dir, qui s'ha d'indemnitzar, per què i per quins motius.

Hi ha un altre punt important a què fem esmena, i que també hi hem coincidit tots els grups, i el senyor Pujol en feia menció aquí fa uns moments. I vull recalcar, també, dir que tal era la unanimitat en aquest punt –tal era la unani-

mitat en aquest punt–, quan parlàvem en Comissió, que fins i tot ha provocat en molts dels punts de què estem parlant en aquesta Llei, que fins i tot va provocar la renúncia del ponent de la majoria a seguir portant aquesta Llei, perquè també tenia unanimitat en el que discutíem tots. Hi ha coses que, sincerament, provocaran moltes injustícies, i entenem que és greu, perquè encara estaríem a temps que no fos així.

Deia el senyor Pujol –i aquest és un tema que ens preocupa molt– que aquí es protegeix –d'alguna manera, bé que poc– el separat/separada, però s'oblida el vidu/vídua.

No és cert que estigui protegit per altra legislació: ni per la Llei de successió intestada ni per la Llei de successions. Són casos diferents. Parlàvem aquí d'uns casos molt concrets, de donar-los aquesta compensació, també, quan no han sigut hereus i quan hi ha un testament a favor d'altres persones, que aquest és el tracte, concretament, a què ens dirigim. I realment, entenem que el vidu, el vidu/vídua, aquí queda molt més desprotegit que el separat/separada, la qual cosa és una incongruència absoluta quant a protecció a la família que es vol donar. I aquest és un tema que, també, ho repeteixo, ha vist el nostre Grup i han vist també els altres grups de la Cambra, perquè hi presenta esmenes en aquest sentit el Grup Socialista i el senyor Simó Pujol n'ha fet esment fa un moment i s'hi ha referit de manera molt especial.

Bé. A l'últim, alguna de les nostres esmenes fa referència, una vegada més, concretament, que també tindran dret a rebre aquesta indemnització les parelles que hagin conviscut maritalment. Ja tornem a estar en el mateix, ja sabem quins seran els arguments: no es toca res. Aquí, nosaltres, que creiem que no s'han de regular les parelles de fet, sí que hem intentat dir, almenys durant tres anys..., hem agafat la xifra de convivència en tres anys, perquè és la xifra que a nivell europeu, en els projectes de llei que hem estudiat, de dret comparat, més es té en compte, i sobretot perquè propis projectes de llei del Govern espanyol porten ja també la xifra dels tres anys –com és el cas concret de la LAU, que aquest matí n'he parlat, de la Llei d'arrendaments urbans–, es tindrà en compte la parella que conviski tres anys i, per tant, hem volgut unificar criteris i, en aquest sentit, també hem posat el mateix temps. Entenem que totes les esmenes que hem presentat a aquest article són absolutament importants i, ho repeteixo, el fet de la quantificació de la indemnització que s'haurà de donar, deixar-ho en mans dels jutges, no serà més que uns problemes i que, el que volem resoldre amb aquesta Llei, que és una situació injusta en la qual queda una de les dues parts, seguirà essent exactament igual, excepte el criteri d'algun que altre jutge que en un moment donat vulgui donar un tipus d'indemnització diferent.

Això va en contra del que avui mateix ens deia el president del Tribunal Suprem i que realment creiem, que en totes les lleis s'han de donar uns certs criteris, perquè, amb els diferents criteris que tenen en aquests moments els jutges, ens podem trobar que a alguns se'ls indemnitzi per meitats i que a algú els doni una indemnització –em sembla que era el senyor Pujol que deia «mínima»..., no sé si deia exacta-

ment la paraula «escorrialles» o alguna cosa d'aquestes—que, realment, la cosa quedi en res. I el que preteníem amb aquesta Llei, de manera molt seriosa, era realment pal·liar i, d'alguna manera, corregir el que suposava el nostre dret, que volem seguir tenint la separació de béns, però que no produís cap cas d'injustícia, i em temo molt que, si tira endavant el Projecte de Llei com està, els seguirà produint.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra? Senyor Cuatrecasas, té la paraula.

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, com ja han advocat els il·lustres representants dels grups que m'han precedit en l'ús de la paraula, en l'argumentació de la defensa de les seves esmenes sobre aquest article, hi ha un acord que aquest contingut normatiu representa una modificació important i hi ha un consens que és una modificació positiva. La discrepància neix de com això s'haurà d'aplicar, l'abast que té, fins on pot arribar.

Convergència i Unió es complau en aquesta valoració positiva. Ha estat una preocupació del nostre Grup que aquestes situacions d'injustícia que es podien provocar —i segons el text de la Llei nosaltres només contemplem, d'acord amb el criteri del Govern, les situacions de separació, nul·litat i divorci—, aquestes injustícies han estat una preocupació constant de Convergència i Unió, i els seus representants en les Corts Generals —com ja és conegut— també han actuat per evitar moltes vegades la indefensió en què es trobava més d'alguna persona separada per l'impagament de les pensions a les quals tenien dret.

Què fa aquest article? Introduir aquesta valoració del treball a casa, o bé del treball fet fora de casa, però a favor de l'altre cònjuge, i això és un aspecte que em fa l'efecte que, d'alguna manera, hauria de tranquil·litzar la preocupació de la il·lustre representant d'Iniciativa per Catalunya en una de les seves esmenes, perquè no es contempla únicament i exclusivament, o de forma excloent l'una de l'altra, el treball fora i a dintre de casa, sinó que es consideren les dues vessants.

El cert és que, tal com està redactat, el plantejament de les esmenes per part dels diversos grups, evidentment, invita a la reflexió, i nosaltres ho hem fet, però el que sí que és cert és que introduir, per exemple —com s'ha demanat per part de més d'un—, la mecànica de la participació en guanys, mecànica que no té una experiència dintre de la nostra societat, pensem que el capítol aquest de participació en guanys també és una de les innovacions del Projecte, que, per tant, es veurà en el seu descabdellament si és un instrument que la societat assumeix i és un instrument operatiu, o hi ha el risc innegable que pugui ser també un instrument d'una certa «farragositat», eh?, per fer el càlcul inicial i final, inventarial, etcètera.

Tot això es veurà, i no tenim tampoc garanties que en països on aquest sistema ja s'aplica, com és l'alemany, que sigui un sistema que no tingui també els seus inconvenients. Per tant, aplicar aquesta fórmula aquí dins no ens semblava prudent. Com més d'un representant de grups de l'oposició

ha evocat, en temes de dret civil, el que es fa moltes vegades són propostes, però propostes que es desitja que ja estiguin basades sobre l'experiència de la mateixa societat, i que sigui la societat, realment, qui ho assumeixi. Si alguna institució jurídica, en temes de dret civil, nosaltres dictaminéssim aquí, legisléssim, i allò hagués de ser una eina absolutament inútil i erma, mal servei faríem.

Per tant, això que s'introdueix ara, aquest sistema nou de participació en guanys en el dret civil català, veurem què dóna de si, les seves possibilitats, i veurem les aplicacions concretes, i temps tindrem de millorar el dret que en aquest precís moment es pugui estatuir.

Hi havia també un altre aspecte plantejat per més d'una esmena, que era la incidència d'aquest article només prevista per als casos de separació, divorci i nul·litat. I es deia: «I la vídua o el vidu?», en el cas d'acabament del matrimoni per mort d'un dels dos cònjuges. Aquí pot produir-se —s'argumentava— una desigualtat. El nostre Grup no participa d'aquest criteri, però, a part de no participar-hi, hi ha un altre aspecte: la introducció precisament en aquest article —precisament en aquest article— del supòsit de la mort —de fet, estem ara parlant del capítol de règim de separació de béns—, es vulgui o no, seria introduir en aquest article 23 un sistema que transforma el règim de separació de béns en un règim, com a mínim, de participació en els guanys, i si molt m'hi obliguen, en un sistema de comunitat. Aleshores, això, que és —si vostès ho volen, i que estigui tranquil l'il·lustre representant que en aquest moment m'interpel·lava—, que és una hipòtesi maximalista, però se'ns pot admetre que podria ser així, aleshores, es pot arribar a situacions, eh?, que permetin, també, si alguna desigualtat es pogués produir, de corregir aquesta desigualtat, perquè el que suposo que ens preocupa a tots és que, si hi ha alguna desigualtat, es corregeixi.

Ara bé, a part que la situació que aquí es preveu és l'acabament del matrimoni per una situació gairebé traumàtica, com és la separació o el divorci, i en definitiva és el reconeixement del fracàs d'un projecte de vida en comú, el que es produeix per mort no té aquesta mateixa consideració: és el resultat final d'una determinada vida de dues persones en comú, on es podria estimar que hi ha unes determinades previsions. En defecte d'aquestes previsions, de totes maneres, el Codi de successions català —reformat i de forma molt positiva en aquest sentit— recull tota una sèrie de previsions que fins ara no han estat avaluades i que el nostre Grup voldria subratllar.

En el cas de la successió intestada, hi ha l'usdefruit universal per al sobrevivent, i si no hi ha fills la vídua és l'hereva. Per tant, diria que, en el cas de successió intestada, aquesta desigualtat no apareix enlloc. Es dirà: «Si es torna a casar...» Aquest és un altre aspecte, eh?, on entrariem en consideracions ja patrimonials, definitives, i aquest debat seria potser una mica llarg, i no és el moment, potser, adequat per tractar-ho.

Per tant, tenim, quant a la successió intestada, aquestes dues situacions que emparen el cònjuge sobrevivent —essen-

cialment, la vídua, que és valorada aquí com a situació de desigualtat. Què succeeix en la successió testada? Que si el marit –o la dona, eh?, perquè beneficia tant l'un com l'altra–, en el seu testament, no ha fet cap mena de previsió –cosa en principi extraordinària–, el que sí que hi ha és la previsió del Codi de successions, on s'estableix la quarta vidual. I si anem a valorar la quarta vidual, és un crèdit de la mateixa significació que el que aquí s'estableix en el cas de separació i divorci a través d'aquest article 23. I si anéssim a valorar el *quantum* d'aquest crèdit, probablement la quarta vidual sigui superior al que aquí, en aquest article, es preveu. Perquè aquest article, evidentment, no es pot deslligar al cent per cent de les previsions de separació i divorci tal com estan contemplades en l'article 97 del Codi civil. Per tant, serà una actuació en certa manera complementària –encara que diferent– del que ja preveu l'article 97 del Codi civil.

La resolució judicial, per tant..., aquí voldria anar a un dels altres aspectes que s'han invocat, quan s'ha dit: «Perquè no s'estableix una mecànica automàtica i es prescindeix de la intervenció judicial?» L'article 23 no exclou la possibilitat d'acord, però es diu –i malauradament l'experiència demostra que en aquests temes l'acord moltes vegades és difícil d'assolir–, aleshores hi ha la intervenció del jutge, i al jutge se li donen unes pautes que reconeixem que són mínimes, però que l'experiència jurisprudencial que al voltant d'això es vagi produint ens demostrarà la bondat d'aquest article, la seva aplicació, i les insuficiències que pugui contenir, i que en aquest moment són molt difícil de poder preveure, seran corregides en funció de la utilització que d'aquest instrument que en aquest moment es preveu en aquest article 23 es faci. Per tant, es dona al jutge una possibilitat d'actuació amb un ventall d'eines que té a les mans per a corregir una situació d'injustícia en el cas concret de separació i de divorci, com és que, al costat de les previsions de l'article 97, eh?, que ja preveu la dedicació a la família i al treball professional, etcètera, hi pugui afegir, quan allò no arriba al que és desitjable, aquest aspecte contemplat en l'article 23.

Hi insisteixo: creiem que aquest article és una previsió de cara al futur, que veurem la societat com va assumint la possible situació que algú ha qualificat –quantitativament, en el futur, per l'aplicació d'aquest article– de perjudici a la vídua o al vidu que no han estat contemplats en aquest supòsit, nosaltres creiem que no és tal, que a través del que ja hem argumentat de la successió testada i intestada hi han en el Codi de successions unes previsions prou completes sobre el tema. Si hi hagués realment en l'esdevenidor alguna real desigualtat que es plantegés, el nostre Grup seria el primer a demanar que se solucionés.

En funció de tot el que he argumentat, per tant, senyor president, ens oposarem a les esmenes presentades a aquest article 23.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cuatrecasas.

Procedirem a formular les votacions corresponents a les esmenes i articles des de l'article 20.

Esmena número 46, del Grup Popular; 46 i 47, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 20.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 20 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions.

Se sotmet a votació l'article 21, que ha quedat sense cap esmena per haver estat retirada pel Grup Popular la que hi havia presentada.

Vots a favor de l'article 21?

L'article 21 ha quedat aprovat per unanimitat.

Es vota l'article 22; encara que no tingui contingut s'ha de votar.

Vots a favor?

L'article 22 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem ara a l'article 23. Esmenes del Grup Socialista; són la 49, la 50, la 54, la 58 i la 61.

Es poden votar conjuntament?

Doncs, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 57 en contra i 10 abstencions.

Es voten les esmenes a aquest article 23, del Grup Popular, que són la 51, 55, 56, 62 i 63, conjuntament. (*La Sra. Oranich demana per parlar.*) Quines esmenes?

La Sra. ORANICH: La 51, i per separat la 56; o sigui, la 56 no voldríem que estigués junta amb les altres dues; per separat; és a dir, la 51 no tenim inconvenient a votar-la conjuntament amb la 55; la 56 per separat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ORANICH: No n'hi ha cap altra.

El Sr. PRESIDENT: Sí, hi ha la 62 i 63...

La Sra. ORANICH: La 62 i 63 podem votar-les conjuntament, també, amb tot el bloc.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament; molt bé. Doncs, en primer lloc, es votaran les esmenes del Grup Popular, número 51, 55, 62 i 63.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 22 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

Es vota a continuació l'esmena 56.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 61 en contra i 21 abstencions.

Resten per votar les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són la 52, 53, 57, 59 i 60. Es poden votar conjuntament? No. Digui, el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor President, la 53, la 57 i la 58 a part, conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: I les altres també amb un sol vot. Molt bé. Doncs, en primer lloc, votarem aquestes, 53, 57 i 58. (*Remor de veus.*) No, la 58, no. (*Pausa.*) Què? Ah!, 53..., i 57, exactament. Doncs, aquestes dues.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 62 en contra i 10 abstencions.

Ara votarem la resta d'esmenes d'Iniciativa per Catalunya a aquest article, que seran la 52, 59 i 60.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 30 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 23 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 62 ha quedat aprovat...; ai, l'article 23 ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 5 en contra i 25 abstencions.

Passem a l'article 24, que no té cap esmena, de manera que es pot votar en aquest moment.

Vots a favor?

L'article 24 ha quedat aprovat per unanimitat.

Passem a l'article 25. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té dues esmenes a aquest article.

El Sr. MORERA: Sí, gràcies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Són la 64 i la 67. Senyor Morera té la paraula.

El Sr. MORERA: Exacte, començarem per la darrera per dir que, finalment, la retirarem per entendre que ha estat incorporada en el text presentat finalment. I pel que fa a la 64, l'esmena que presenta Esquerra Republicana bàsicament és per entendre que el text antic o el text que ja contemplava la Compilació, al nostre entendre, era millor que l'actual, bàsicament, per l'expressió no massa entenedora de «tercers contraents», que en seu de la ineficàcia del pacte de supervivència, sobretot en tema d'arrendaments, no hi acabem de trobar massa sentit. Per tant, presentem aquesta esmena per excloure aquesta expressió i deixar senzillament «contraents» sense els «tercers».

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. L'altre grup esmenant a aquest article és el Popular. Té les esmenes 65 i 66. El Senyor Simón Pujol té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Gràcies, senyor president. La incorporació de la nostra primera esmena aconseguiria defensar el dret del beneficiari d'una compra amb pacte de supervivència, ja que, si l'embargament té lloc per un deute

contret amb posterioritat a la compra d'un bé amb pacte de supervivència, s'ha de requerir el consentiment previ de l'altre. I, en qualsevol cas, tant si el deute s'ha contret amb anterioritat o amb posterioritat, s'ha d'introduir com un element imprescindible de seguretat jurídica la notificació de l'embargament.

La ineficàcia del pacte de supervivència, segons la nostra esmena número 66, determina la cotitularitat no solament dels cònjuges o del supervivent i els hereus del premort, sinó també la cotitularitat del supervivent amb la persona que s'adjudiqui el bé per l'embargament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra. Senyor Cuatrecasas, té la paraula.

El Sr. CUATRECASAS: Gràcies, senyor president. Quant a l'esmena que queda viva presentada per Esquerra Republicana, els arguments que ens dóna no ens convencen i preferim mantenir la redacció actual.

Quant als arguments utilitzats pel Partit Popular en aquest pacte de supervivència, jo diria que la modificació que introdueixen d'alguna manera desnaturalitza aquest pacte de supervivència, tal com està entès, amb unes condicions que no sabem si realment farien millor l'efectivitat d'això que avui dia s'estatueix d'una forma bastant generalitzada o complicaria la situació. Per tant, en principi, no acceptaríem l'esmena primera i la segona, que és conseqüència de la primera.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cuatrecasas. El senyor Morera ha retirat la 64? Com? La 67...

El Sr. MORERA: La 67, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Doncs, votem la 64, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 47 en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació les esmenes 65 i 66, del Grup Popular, conjuntament.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 23 vots a favor, 50 en contra i 7 abstencions.

Es vota ara l'article 25 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 25 ha quedat aprovat per 52 vots a favor, 5 en contra i 24 abstencions.

Passem ara a l'article segon d'aquest Projecte de llei, que és la modificació a partir de l'article 49 de la Compilació.

Esmena 68 del Grup Socialista en l'article 49. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president, defensaríem conjuntament la 68 i la 70. La primera és una esmena d'addició; en aquest article i en els successius s'introdueix en la Compilació la regulació del règim econòmic de participació en els guanys, evidentment, des d'un punt de vista voluntari; sens dubte és un tema important en la mesura que aquest règim de participació no tenia antecedents directes en el dret català, encara que en algun moment hi havia a la Compilació els règims de comunitat. Nosaltres..., és una esmena estrictament tècnica d'addició en la qual fixem, en tant que ho permeti, la seva naturalesa específica.

El mateix podríem dir de l'esmena número 70, que és una esmena de modificació. Hi ha un nou redactat de l'article 50 en el primer paràgraf i hi ha uns afegits; en concret, parlem de gaudir. I en segon lloc també des del nostre punt de vista, afegim i, per tant, hi ha una modificació no essencial sinó des d'un punt de vista tècnic en aquells casos, en tots els que els pertanyin al moment de pactar aquest règim, com els que puguin adquirir després per qualsevol títol.

Nosaltres pensem que són dues esmenes, des d'un punt de vista tècnic i, per tant, des d'aquest punt de vista, les donem per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra, senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Hi ha hagut un moment d'esglai entre les senyores i els senyors diputats quan vostè, senyor president, ha dit «Ara passem a l'article segon.» És que hi ha molts diputats que no són potser massa conscients del fet que, d'aquests articles que hem fet, la numeració és de la Compilació i, per tant, era un article primer que reformava els articles del 7 al 25. Això no és..., també per aclarir a algun senyor i senyora diputada, en el moment en què ens trobem, sinó també perquè destaquem que ara, entrant a l'article segon, es modifiquen uns altres articles, però que comencen ja en el 49. Per això aquest matí parlàvem que hi ha totes unes altres institucions que el Projecte no tracta.

Aquesta diferenciació a mi em sembla important perquè, encara que tot el text de la Llei, evidentment, totes les institucions que es toquen, retoquen o modifiquen tenen la seva transcendència, realment, em sembla que tots som bastant conscients que els temes fonamentals de la Llei, sobretot els temes fonamentals de discrepància, han estat recollits en el debat de totalitat i en el debat de tots aquests articles que anaven recollits en el primer article de la Llei.

Ara –i el senyor Abelló ho ha dit correctament– estem parlant d'altres institucions, concretament del règim de participació de guanys de caràcter voluntari si pacten capítols, cosa que existia, però que ara es detalla per significar que també és possible, perfectament, pactar aquesta altra modalitat. Per això veuran vostès que, al llarg de les brevíssimes interpretacions o intervencions que farem el nostre Grup, doncs, les nostres discrepàncies són més semàntiques que altra cosa. I per això, i aquest és el cas, en l'esmena 68, és clar, afegir que «en tant que ho permeti la seva naturalesa

específica», és obvi, perquè si la seva naturalesa específica no permet allò, evidentment, no faria mal posar-ho, però ens sembla innecessari.

Pel que fa referència a l'esmena 70, i potser ja m'avanço per economia processal, perquè en certa manera l'esmena 70 del Grup Socialista, en part, diu el mateix amb unes altres paraules que l'esmena 69 d'Esquerra Republicana, però no em fa res fer el torn en contra perquè el tema en la part que és comuna a Esquerra Republicana i al Grup Socialista és un tema semàntic perquè, si vostès, senyores i senyors diputats, llegeixen el que diu el Dictamen en l'article 50 i llegeixen el que pretén modificar Esquerra Republicana o el que pretén modificar el Grup Socialista, diem el mateix amb un altre ordre, amb unes paraules potser no exactament iguals. L'article 50 parla que «el cònjuge podrà disposar dels seus béns i administrar-los lliurement»; Esquerra Republicana parla: «podrà administrar i, així com gaudir, disposar-ne», i el Grup Socialista diu: «podrà disposar, gaudir i administrar». Estem dient exactament el mateix.

El que sí que ja és diferent és la segona part de l'esmena 69, d'Esquerra Republicana, i sens perjudici de fer el torn en contra abans que es faci el torn a favor...

El Sr. PRESIDENT: Encara no l'han defensat.

El Sr. ESCUDÉ: Ah! ja l'han donat per defensada... (*Remor de veus.*) No, no, bé, bé, no tinc inconvenient a obrir el meu flanc a la crítica del senyor Morera, perquè realment el que diu la segona part, doncs, ja li ho explico i sap que, amb unes altres paraules, evidentment, el que vostè demana com a modificació en aquest segon apartat nou ja està contemplat en el número 3 de l'article 52 del mateix text i, per tant, també per raons semàntiques no ens sembla bé posar-ho aquí quan ja està d'una forma que a nosaltres ens és més agradable, potser perquè nosaltres hem participat en la seva elaboració, ens sembla més adequada. Vostè parla de «perjudicar l'altre», que és un tema d'intencionalitat, i en canvi l'article 52 del Projecte parla que l'altre «comprometi greument els interessos», això és que és una cosa més objectiva que no pas la intencionalitat de perjudicar.

Per aquests motius, i anticipant-me –i demano disculpes en el que convingui al senyor Morera–, tant a l'esmena 69 com a la 70, com a la 68, que he explicat abans, nosaltres ens hi oposarem.

I, finalment, hi ha una esmena 71 que esperaria a veure què fa la senyora Oranich, perquè em sembla una esmena més que innecessària, supèrflua, però bé, sentirem el que digui ella.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Votem l'esmena 68, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

L'esmena 68 ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 56 en contra i 7 abstencions.

Es vota l'article 49 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 49 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Article 51. Esquerra Republicana té l'esmena 72. La vol defensar el senyor Morera?

El Sr. MORERA: Sí, senyor president, moltes gràcies, i també defensaria, encara que sigui amb una mica de retard, perquè el senyor portaveu de la majoria ja s'ha avançat en tot cas amb la seva opinió respecte a la nostra esmena, l'esmena que tenim presentada a l'article 50, que és l'esmena 69, la 64..., perdoneu, 69, exactament. Si li sembla bé al senyor president, per no embolicar més el tema, defensaria la 69 i la..., em sembla que és la 72, pot ser? I la 72, totes dues; o sigui, les dels articles 50 i 51.

El Sr. PRESIDENT: La presidència ha saltat un article, ja se n'ha adonat el senyor Morera, eh?

El Sr. MORERA: Sí, si, ja me n'he adonat, ja...

El Sr. PRESIDENT: Estem a l'article 50 i a l'esmena 69.

El Sr. MORERA: Però, si li sembla, defensaré...

El Sr. PRESIDENT: El que passa és que la confusió ha vingut pel portaveu del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que s'ha anticipat a fer la rèplica de determinades esmenes.

Digui, digui, senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 69, i com ja s'ha comentat, tot i ja sabent que la votació, assegurada, serà en contra, nosaltres entenem, bàsicament, pel tercer paràgraf que adjuntem, que aquí, pel que fa al règim de participació en els guanys a l'hora de l'administració dels béns, feia falta una regla de seguretat afegida en el mateix article, no com el Projecte que presenta el Govern, sinó que és millor, en tècnica legislativa, posar-ho en el mateix article i, a diferència del projecte presentat, nosaltres entenem que és interessant destacar que per l'incompliment d'aquesta bona administració que s'ha de demanar entre els cònjuges s'ha de necessitar una intencionalitat; és a dir, una voluntat manifesta de perjudicar els altres, cosa que provocaria, sense cap mena de dubte —i és el mateix resultat que preveu el Projecte del Govern—, l'extinció anticipada del règim.

Pel que fa a l'esmena 72, nosaltres proposem, en aquest mateix règim de participació en els guanys, que aquí s'ha de recordar que es contempla com a un règim subsidiari, que és bo introduir, més que res perquè passa a la vida normal, a la realitat, el fet dels descendents, tant que siguin matrimonials com descendents d'una parella o d'una unió de fet i, per tant, entenem que també és un motiu de seguretat intervenir o fer intervenir aquests descendents amb els seus drets, que els són propis.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té una esmena, la número 71. La senyora Oranich té la paraula per defensar-la.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, però, acceptant absolutament el criteri del senyor Escudé, la retirem.

El Sr. PRESIDENT: Queda retirada. El senyor Escudé vol fer torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: En absolut, senyor president. Jo només faig torn en contra de les paraules de la senyora Oranich per exigències del guió i prou. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem a les votacions.

Esmena 69, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena 70, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 58 en contra i 9 abstencions.

Es vota a continuació l'article 50, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 50 ha quedat aprovat per 58 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions.

Passem a l'article 51: l'esmena 72, d'Esquerra Republicana de Catalunya, es deu donar per defensada, no?, senyor Morera? *(Pausa.)* Molt bé. Doncs, resta la 73, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. La senyora Oranich la pot defensar.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, i molt breument, perquè és una esmena de caràcter tècnic. Nosaltres creiem que era més correcte posar no només que es dividiria per igual entre els dos cònjuges, sinó amb igual percentatge, donat que estàvem parlant de la divisió dels béns amb el règim de participació amb guanys.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I el Grup Socialista té l'esmena 74; per defensar-la, el senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president, defensaríem conjuntament l'esmena 74, 76, 77, 78 i 79. L'esmena 74 és una esmena estrictament d'addició; per tant, la donaríem per defensada. I les altres quatre esmenes fan referència a les causes d'extinció. En aquest article estem discutint el règim de participació en els guanys, en concret les causes d'extinció. En el text que se'ns presenta és evident que s'inspira bastant en el que fixa el Codi civil, en concret els articles 1415, 1392 i 1395. I nosaltres el que voldríem en aquestes quatre esmenes és un conjunt de causes d'extinció que no es contenen en aquest article. Per tant, donat que aquestes causes d'extinció s'entenen perfectament, les donaríem per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Torn en contra: senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 72, d'Esquerra Republicana, entenem que restringeix excessivament la llibertat de pacte. Si, com hem

vist al llarg d'aquest debat i d'aquest Projecte de Llei, es pot pactar un règim de separació absoluta, ens sembla que establir mesures restrictives, com és la d'especificar que no hi ha d'haver descendents d'un altre matrimoni o unió, és totalment, doncs, inadequat en relació amb la filosofia bàsica de la Llei.

Pel que fa referència a l'esmena 73, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, ja ha quedat clar que és un tema semàntic i a nosaltres, doncs, ens sembla que queda prou clar de la manera que ho diu per parts, diguem-ne, per trencats i no per percentatges.

Quant a l'esmena 74, del Grup Socialista, és la mateixa reflexió que a l'esmena 72, del Grup d'Esquerra Republicana: si hi ha una llibertat de pacte, no veiem per què no es podrà convenir aquest tipus de participació que no sigui, precisament, per meitats en cas d'existir descendents no comuns; pot ser lògic. Però no veiem per què cal limitar la llibertat de pacte en capítols matrimonials en aquest cas que estem contemplant.

I quant a la resta d'esmenes del Grup Socialista, en definitiva, la nostra sensació és que els continguts que fa és establir algunes mesures prèvies a les mesures de separació judicial, perquè, tot això, ja el jutge decidirà què es fa amb aquesta temàtica. Prèviament ja hem vist una altra esmena similar a la del Grup Socialista, i, com allà, nosaltres ens hi oposarem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a les votacions d'aquest article 51.

Esmena 72, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 57 en contra i 4 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 73, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 57 en contra i 7 abstencions.

Es vota l'esmena 74, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 57 en contra i 11 abstencions.

Es vota l'article 51 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 51 ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 29 abstencions.

Passem a l'article 52: les esmenes socialistes ja han estat defensades. Restava només l'esmena 75, del Grup Popular: per defensar-la, té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Queda retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies; retirada, doncs.

El senyor Escudé, considera fet el torn en contra a les esmenes 76, 77, 78 i 79?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, passem a la votació. Es poden votar conjuntament les esmenes del Grup Socialista? (Pausa.) Doncs, se sotmeten a votació conjuntament la 76, 77, 78 i 79.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 58 en contra i 7 abstencions.

Se sotmet ara a votació l'article 52 segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article 52 ha quedat aprovat per 71 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

Article 53: hi ha una única esmena, que és la número 80, del Grup Popular. Senyor Pujol, té la paraula per defensar-la.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, en aquesta esmena nosaltres volem introduir un termini per a la determinació del crèdit de participació com a mesura per garantir la seva eficàcia, ja que altrament es deixa indefinida en el temps de la seva efectivitat. En aquest sentit, un cop extingit el règim i feta la liquidació a efectes dels guanys obtinguts per cada cònjuge durant la seva vigència, fixem un termini màxim d'un any des que s'hagi produït l'extinció com a més que suficient per portar a terme les actuacions necessàries per a la seva determinació.

O sigui, en resum, creiem que no queda en aquest article clar si no es posa la determinació de termini.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. És la tercera vegada que el Grup Popular, al llarg d'aquesta Llei, estableix un termini concret en alguna de les actuacions, drets, obligacions conjugals que estableix aquesta Llei. Una vegada més ens sembla que no hi ha una base objectiva per especificar, ni tan sols que hi hagi un termini, ni per què precisament en el termini d'un any i en funció de què: de les decisions dels consorts?, de la decisió judicial? Com poden influir els consorts en el compliment d'aquest termini, si s'acceptés d'un any? Per aquests motius, com en les ocasions anteriors, ens oposarem a aquesta fixació d'un termini concret.

Moltes gràcies, senyor president.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Pre-go silenci.

Passem a la votació de l'esmena 80, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 24 vots a favor, 59 en contra i 6 abstencions.

Es vota, a continuació, l'article 53, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 53 ha quedat aprovat per 84 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Passem a l'article 54. Esmena 81, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: la senyora Oranich té la paraula per defensar-la.

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president, perquè torna a ser una esmena de caràcter tècnic —com deia el senyor Escudé, a partir d'ara totes ho són—; nosaltres entenem que quedava més clar que es dividien tots els béns i drets de cada cònjuge, perquè no és el mateix, en tècnica jurídica, drets que béns. I, per tant, entenem que incloure, com hem fet amb aquesta esmena d'addició, la paraula «drets» era important i quedava la Llei —i l'article— molt més clar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El Grup Socialista té l'esmena 82: la vol defensar?

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president; defensaríem la 82, 83, 88, 89 i 90.

És evident que en aquests moments ja ens trobem en un moment del debat on aquest conjunt d'esmenes, fonamentalment, o són d'addició o modificació de caràcter tècnic i, per tant, les podríem fer conjuntament.

La primera és una esmena d'addició, per tant, no modifica el text de l'article. L'esmena 83 i 88, la primera és d'addició i la segona és una de modificació on estrictament hi ha un canvi entre..., en lloc de «podrà impugnar», «podrà rescindir». I a la següent, a la 89, nosaltres el que fem és restringir la caducitat de les accions. El projecte parla de quatre anys i nosaltres la fixem a dos anys. Creiem que és un termini més congruent.

I, finalment, l'última d'aquestes esmenes, fa referència a una esmena d'addició. Amb aquesta esmena el que volem és que el text es quedi com està, en aquests moments, a la Compilació. Per què ho volem? Perquè en l'article 58, en aquests moments, de la Compilació es parla que en l'agermanament, que és propi de la comarca de Tortosa, en aquells casos en què ja no es prevegin en els pactes de la seva constitució se'ns diu en aquest article 58 que serà aplicable el costum del lloc, i, en el seu defecte, li són aplicables les normes establertes per l'associació a compres i millores del Camp de Tarragona, en tant que ho permeti la seva naturalesa.

El que fa la nova redacció d'aquest article 60, el que s'ha fet és eliminar aquesta última part i, per tant, que siguin aplicables les normes establertes per l'associació de compres i millores del Camp de Tarragona. Creiem que s'ha fet

una substitució que no acabem d'entendre el sentit que té en aquest text i, per tant, des d'aquest punt de vista, en no haver-hi cap referència al règim de participació que regula el Projecte, nosaltres creiem que és millor que quedés el text com està a la Compilació.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Vol fer el torn en contra, ara? Doncs, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. A les esmenes a l'article 54 i, per fer-hi bona mesura, a la resta d'esmenes d'altres articles que ha defensat suara el senyor Abelló.

Quant a l'esmena 81, haig de fer una petita confessió personal, que és que si alguna esmena estiguéssim en ànim d'acceptar seria, precisament, aquesta esmena 81, perquè, encara que no necessària, el concepte de béns en sentit ampli ja inclou els drets, potser no hi faria mal aquest aclariment. Ara bé, com que per altra banda hi ha una esmena encara no defensada, que és l'esmena 85, que en l'article següent fa referència també al tema dels deutes contrets, bé, ens ha semblat no acabar de veure clara la problemàtica possible, desfavorable, que hi hagués darrere aquestes esmenes, quant a la claredat del text. Entenem, per tant..., la senyora Oranich parlava de qüestió semàntica i, per tant, ens limitarem a aquest tema de qüestió semàntica i entenem que tal com està el text ja queda cobert.

Quant a l'esmena 82, del Grup Socialista, entenem que aquesta precisió no és necessària, sobretot després que en Comissió —si no ho recordo malament, perquè en aquells moments jo no intervenia directament en la tramitació d'aquest text— es va acceptar una esmena 115, crec, del Grup d'Esquerra Republicana, que em sembla que permet clarificar aquesta qüestió.

Pel que fa referència a l'esmena 83, que ja és en l'article 55, no la podem acceptar perquè aquí hi ha una contradicció. El Grup Socialista parla de la valoració al temps de l'inici de vigència; en canvi, s'oblida —i no es fa objecte d'esmena— precisament de l'encapçalament d'aquest article, que diu: «i segons el seu valor al temps de la liquidació». Per tant, o es fa esmena als dos cantons i discutim si és millor agafar el temps de la liquidació o el temps inicial..., el valor, perdó, el valor del moment de la liquidació o de l'inici, o aquí hi ha una contradicció que ens sembla millor deixar-la resolta en el sentit que contempla l'article 55.

Pel que fa a l'esmena 88, és una esmena que ens sembla que no és apropiada, si més no semànticament, perquè parla que el creditor podrà rescindir les alienacions. En tot cas, em sembla que hauria de parlar de demanar la rescissió perquè el nostre ordenador jurídic, lògicament, no contempla que una de les parts, unilateralment, per decisió exclusiva seva, rescindeixi les alienacions.

I quant a l'esmena 89, tornem a estar amb un tema que abans comentava amb el senyor Simó Pujol, de la qüestió de fixació d'un termini. Aquí es parla de dos anys. De fet, com a mínim, entenem que és excessivament curt i recordaríem

que tradicionalment l'acció de rescissió, doncs, s'allarga quatre anys.

I finalment, en l'esmena 90, sobre el tema de la comarca de Tortosa, tot i que l'agermanament, el pacte de mig per mig de Tortosa és similar a l'associació de compres i millores del Camp de Tarragona, no és tan similar com perquè es substitueixi el que diu el Projecte de llei, que en el cas d'insuficiència de la regulació de l'agermanament de Tortosa s'aplicarà el costum de la pròpia comarca, que es faci com pretén l'esmena socialista, que, en tant que ho permeti la seva naturalesa específica, s'hi apliqui la normativa del Camp de Tarragona. Bé, jo crec que aquest imperialisme jurídic del Camp de Tarragona és innecessari i, per tant, doncs, tampoc admetríem aquesta esmena.

I per aquests motius, doncs, de moment anunciem en aquest article 55 l'oposició a aquest conjunt d'esmenes i després, quan hi hagin altres grups parlamentaris que defensin altres esmenes, hi afegirem l'argumentació per també oposar-nos a les esmenes als articles següents.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la votació de l'esmena 81, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Es vota l'article 82..., ai, l'esmena 82, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'article 54, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 54 ha quedat aprovat per 65 vots a favor, cap en contra i 22 abstencions.

Passem al debat de les esmenes de l'article 55.

Esmena número 84 i 85, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. La senyora Oranich té la paraula.

La Sra. ORANICH: Senyor president, també molt breument, perquè són dues esmenes d'addició a la liquidació del règim de participació en guanys, que nosaltres creiem que milloren el text, no tenen una contradicció amb el text, però que sí que aclareixen més el tema dels crèdits d'un dels cònjuges en el primer cas, i també en el segon, a què el senyor Escudé feia menció, en relació —no he entès ben bé per què— a l'esmena 81, que nosaltres entenem que els deutes contrets per l'adquisició dels béns comptabilitzats com a guanys també s'hauria de fer una esmena d'addició perquè podria quedar més clara aquesta liquidació del règim de participació en guanys.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 85 ja n'havíem parlat abans, i pel que fa a l'esmena 84, encara que, com diu bé la senyora Oranich, l'article 55 explica com es fa el còmput de les deduccions, és clar, afegir una cosa que és purament el que els francesos en diuen la *polissade* i el que els castellans en diuen una *perogrullada* i no sé en català com es podria dir —no sé si el senyor Carod-Rovira pot contribuir a aquest enriquiment lèxic—, però, és clar, senyores i senyors diputats, el que pretén el Grup d'Iniciativa és que es digui que en aquest còmput s'hi tindran en compte els crèdits que un dels cònjuges tingui enfront de l'altre. Diu: «Es computaran en els guanys obtinguts pel cònjuge creditor, i es deduiran del deutor.» Bé, això és obvi, és que no hi ha forma matemàtica de no compensar-ho si no és així. Per tant, tot i que és absolutament cert, entenem que és també absolutament superflu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la votació de les esmenes a l'article 55.

Esmena 83, del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 29 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

A continuació i conjuntament, les esmenes 84 i 85, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Es vota ara l'article 55, segons Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 55 ha quedat aprovat per 72 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació es vota l'article 56, que no té esmenes.

Vots a favor?

L'article 56 ha quedat aprovat per unanimitat.

A l'article 57 el Grup Popular hi té presentades dues esmenes. El senyor Simon Pujol té la paraula per defensar-les.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, enfront del principi contingut al primer paràgraf d'aquest article, segons el qual el crèdit de participació s'ha de pagar en diners, les nostres esmenes van dirigides a protegir la part més feble; és a dir, sempre que ho demani el creditor es procedirà judicialment a l'adjudicació de béns amb pagament del crèdit de participació, mentre que si ho demana el deutor el jutge podrà concedir-lo només si es tracta d'un interès que consideri que es pot atendre.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, nosaltres entenem que aquest conjunt d'esmenes és massa rígid i que, en certa manera, és contradictori al que nosaltres entenem que és correcte.

L'apartat primer de l'article 57, doncs, ja diu que s'ha de pagar amb diners. Aleshores, fer un afegitó dient que es pagui amb adjudicació de béns, sense haver modificat l'anterior, ens sembla una limitació i una contradicció. Com, per altra banda, en l'apartat segon del paràgraf número 3, doncs, ja es parla de l'adjudicació de béns i és allà on precisament el Grup Popular suprimeix el creditor.

A nosaltres ens sembla que ja que qui decideix, en definitiva, si es pot fer l'adjudicació en béns per comptes de la compensació econòmica és el jutge, entenem que ell mantindrà l'equilibri, i que aquí no es pot parlar que hi ha un deutor i un creditor, que un dels dos és més dèbil que l'altre.

Per aquest motiu, a nosaltres ens sembla que és més correcta la fórmula que estableix l'article 57, i per això ens oposarem a les modificacions interessades pel Grup Popular.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació d'aquestes esmenes, conjuntament: 86 i 87 del Grup Popular, a l'article 57.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 27 vots a favor, 57 en contra i 8 abstencions.

A continuació es vota l'article 57, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 57 ha quedat aprovat per 87 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A l'article 58 hi havien dues esmenes del Grup Socialista que han estat ja defensades, de manera que podem passar directament a la votació. Esmenes 88 i 89.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 29 vots a favor, 52 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'article 58, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 58 ha quedat aprovat per 63 vots a favor, cap en contra i 24 abstencions.

A continuació es vota l'article 59, que no té cap esmena.

Vots a favor?

L'article 59 ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article 60 té una única esmena, la 90, del Grup Socialista, que ja ha estat defensada i n'ha estat fet el torn en con-

tra. Per consegüent, passem directament a la votació d'aquesta esmena 90.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 53 en contra i 12 abstencions.

A continuació es vota l'article 60, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article 60 ha quedat aprovat per 68 vots a favor, cap en contra i 17 abstencions.

A continuació se sotmeten a votació els articles 61 i 62, que no tenen esmenes.

Vots a favor?

Els articles 61 i 62 han quedat aprovats per unanimitat.

El Grup Popular ha formulat una esmena a la rúbrica del capítol XI, la 91. El senyor Pujol té la paraula per defensar-la.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, tal com deia en la defensa de l'esmena a la totalitat, és cert que històricament aquestes modalitats, com l'agermanament, el pacte d'igualtat de béns i guanys, la mitja guanyeria, etcètera, apareixen com a excepcions locals al sistema de separació vigent al Principat, però l'oportunitat de la rúbrica que es proposa per agrupar-los en el capítol onzè em sembla molt qüestionable. Ja des de la Compilació del 1960, i molt clarament a la llum de la nova redacció que es vol donar a l'article 57, en què se suprimeix la limitació territorial de la diòcesi de Girona per pactar la igualtat de béns i guanys, és força evident que qualsevol d'aquests règims pot ser pactat en capítols per qualsevol matrimoni català, amb independència del veïnatge dels esposos. Per una altra banda, aquests règims de comunitat només regeixen si es pacten expressament; no tenen en cap cas –tampoc en les contradres d'origen– aplicabilitat *ex lege*. A més, estem modificant la Compilació del dret civil de Catalunya, com a òrgan sobirà que és, al Parlament de Catalunya. Ens podem referir històricament a règims econòmics d'àmbit local, però mantenir la denominació de «dret local» és posar un interrogant que l'únic dret, en democràcia, només pot ésser legislat pel Parlament.

Entenem, doncs, que l'enunciat proposat pel capítol onzè genera confusió i, per tant, s'ha de canviar per l'enunciat proposat a la nostra esmena.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Torn en contra, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor President. Aparentment, aquest era un tema semàntic, com altres que han anat sortint, però, de les manifestacions que acaba de fer el senyor Pujol, m'adono que no és així, perquè aquí el que ha defensat el senyor Pujol és que el dret democràtic només neix en el Parlament, en l'òrgan legislatiu de la cambra. En el poble català, com en els pobles anglosaxons, de memòria immemorial, sempre ha estat considerat secularment que és

una font de dret el costum; fins i tot admetíem el costum contra llei. Per tant, si a diversos indrets –al Camp de Tarragona, a Tortosa, al bisbat de Girona, a la Vall d'Aran, etcètera– hi ha unes peculiaritats locals, són, existeixen i han d'existir perquè secularment en aquestes zones han cregut que era bona aquesta modificació del règim general. I el que fem nosaltres no és relegislar sobre això, sinó, curosament, humilment, acceptar el veredicta secular del poble que, en aquests indrets de Catalunya, ha tingut aquests desitjos de particularitat. I, per tant, aquí es recull a efectes de regulació harmònica, però, en definitiva, entenem que, si es referendren aquests drets econòmics locals quant al règim matrimonial, ho fem per respecte a la tradició d'aquestes parts del nostre poble, no perquè nosaltres decidim fer una altra cosa, i la força d'obligar li ve del transcurs dels segles i no del que ara nosaltres diguem.

Per aquests motius..., potser és una manifestació molt d'origen transcendent i ideològic, però, bé, en definitiva, canviar el text «d'àmbit local» per «d'origen local» ens semblava a nosaltres que era indiferent, però, a la vista de la manifestació, ens sembla que és més correcte, doncs, mantenir el text, la rúbrica del capítol XI tal com preveu el Projecte de llei i que avui dia apareix en el Dictamen.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a la votació d'aquesta esmena 91, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 58 en contra i 20 abstencions.

Passem ara a l'article tercer del Projecte de llei. Esmena 92, del Grup Socialista. Senyor... (El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.) Sí?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Em sembla que s'hauria de votar la rúbrica, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: És que les votarem després totes.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Ah, molt bé, molt bé.

Sr. PRESIDENT: En les votacions finals ho farem global. Sí, el senyor...

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president, per defensar les esmenes 92, 93, 95 i 96. La primera d'aquestes esmenes és una esmena de supressió de l'article tercer. Nosaltres, el que considerem és que des d'un punt de vista de bona tècnica legislativa no sembla que la fórmula que s'adopta en aquest article tercer sigui la millor, ja que, per modificar una disposició, el que s'hauria de dir, simplement, és parlar de la disposició transitòria novena de la Compilació, i no fer aquest enunciat dient que «a partir de la setena es modifica aquesta».

Respecte a la segona, l'esmena 93, ja l'hem discutit abans; estem parlant del darrer paràgraf de l'article 35. Ja hem discutit que nosaltres creiem que és una qüestió desfada, quan estàvem parlant del tema de la dot, i, per tant, des d'aquest punt de vista la donem per defensada.

Finalment, entrariem en les dues esmenes que queden, la 96, que és l'addició d'una disposició transitòria que fixem nosaltres, i la disposició addicional, que és l'esmena 95. En aquesta esmena, nosaltres el que fem és definir el que entenem per «company» o «companya». Durant el debat, en alguns articles s'ha discutit el que s'estableix per «parella de fet». Nosaltres ja anunciem, mitjançant aquesta esmena d'addició, en la línia en què ja vam discutir el Codi de successions i en unes altres lleis, que per «company» o «companya» entenem aquella persona que ha conviscut amb el causant com a parella durant un mínim de tres anys immediatament anteriors a la seva mort. És evident que establim una excepció, que és quan, existint la relació de convivència en el moment de la mort, havia nascut un fill d'aquella o n'havien adoptat durant la dita relació. Creiem que és congruent, aquesta definició, amb el que hem defensat en tot el text de l'article, i, per tant, des del nostre punt de vista, les donariem per defensades.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Abelló, jo crec que aquesta esmena que ha defensat últimament ha quedat decaiguda, perquè aquí vostè vol aclarir, amb aquesta esmena, el significat de «company» i «companya», que en tot el text de la Llei no ha prosperat, aquest, la parella formada per aquests «companys»... De manera que... Però, vaja, jo no li he privat el dret a defensar-la.

Té la paraula el senyor portaveu del Grup majoritari, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Bé, com deia el senyor Abelló, de fet, les esmenes 92 i 96 apareixen interrelacionades, perquè, si de bursada, d'inici, a l'esmena 92 es demana la supressió de tot el text de l'article, el que aleshores després veiem en l'esmena 96 és que es restableix aquest text amb una altra presentació formal. Bé, potser jo no estic massa en condicions de discutir si, tècnicament, des d'una vessant estrictament jurídica, és millor el que fa el text, dient que la disposició transitòria setena passa a ser la novena i se li canvia el redactat, i després s'hi introdueix una novena, o fer unes disposicions transitòries sense numerar, una número 1 i una número 2, que és el que fa el senyor Abelló. A mi em sembla que, *grosso modo*, és indiferent una cosa o una altra.

Ara, malgrat això, sí que, veient el text, crec que hi ha algunes petites diferències entre el que –al marge de la presentació– fa, quant a aquesta situació transitòria, l'esmena 96 i el text del Projecte de llei. Òbviament, nosaltres ens decantem pel text literal que ha presentat el Govern de la Generalitat. Per tant, més enllà d'aquesta presentació més o menys afortunada –que això és opinable–, entenem i ens quedem amb el text de la proposta inicial.

Pel que fa referència a l'esmena 93, com apuntava el senyor Abelló –fa referència a l'article 35–, és una qüestió de dot que al llarg del debat hem anat dient que nosaltres no hi entrariem, perquè, doncs, hi ha tota una sèrie de raons que fa deixar-ho..., millor deixar-ho per altres circumstàncies.

I, finalment, l'esmena 95, òbviament i evidentment, és una definició diferent de la que feia Esquerra Republicana, ens agrada menys que la d'Esquerra Republicana, però, bé, en definitiva, com apuntava el senyor president, arribat aquest moment del debat, és un xic superflu que tornem a insistir que nosaltres no estem d'acord a regular una denominada situació de parella de fet en aquest text perquè, entre altres coses, com apuntava també el senyor president, en aquest nivell del debat, en els articles corresponents, les introduccions que es feien de la regulació d'aquesta situació, doncs, no han reeixit, i, per tant, seria un contrasentit i una circumstància totalment innecessària que ara especifiquésim què volíem dir amb una cosa que no existeix.

Per aquest motiu, a aquest conjunt d'esmenes, senyor president, hi votarem negativament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Hi ha una proposta de nova disposició addicional, que és l'esmena 94, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president. I defensariem conjuntament, perquè tenen la mateixa finalitat, la disposició addicional, l'addició d'una disposició addicional, i també l'addició d'una disposició final que està aquí amb el número 101.

El Sr. PRESIDENT: Que és la número 101.

La Sra. ORANICH: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ORANICH: Són les dues que volem... La finalitat d'aquestes dues esmenes és molt concreta, és una de molt concreta. En la primera pot semblar..., i el senyor Escudé em pot dir que ja s'entén, perquè on diem «l'acció que es deriva del dret de compensació econòmica establert en l'article 23 podrà ser exercida conjuntament amb les accions judicials de separació, divorci o nul·litat», després queda més aclarit amb l'altra esmena nostra. Però què volem dir amb això i què pretenem i què pretenc directament? Hi ha molta gent..., estem decidint aquí avui que fins ara hi ha hagut una situació injusta per a la part més dèbil del matrimoni, que en general és la dona. Què pretenc amb aquestes esmenes? Doncs, pretenc, sincerament, que qui ja tingui una separació, amb el nou plec de divorci, pugui acollir-se a aquesta llei.

És a dir, aquesta és la finalitat última d'aquestes dues esmenes. Reconeixem que hem tingut una situació injusta; hi ha moltes, milers de dones que han patit aquesta situació i que estan esperant un canvi; algunes d'elles ja estan amb els processos en marxa; aquí es diu de manera molt textual que on el procés hagi començat ja no se li poden aplicar els nous beneficis. I pretenc, si més no, amb aquesta modificació, que almenys en un nou procés de divorci corregeixin, si més no, aquesta injustícia que, pel retard a elaborar una llei, poden haver patit un nombre més important de persones.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquí lamento discrepar de la interpretació de la nostra actitud que

feia la senyora Oranich, perquè no és que s'entengui, és que precisament s'entén a l'inrevés. Que quedi clar: nosaltres no entenem que hi hagi un tractament processal paral·lel o unificat; és que són qüestions diferents. El procediment de separació, divorci o nul·litat entenem nosaltres que, amb la legislació processal aplicable a casa nostra, totes aquelles accions que dimanin del nou article 23 no tindran un tractament uniforme. No sols són procediments diferents, sinó que fins i tot —em sembla a mi— que entrariem en un tema de... És clar que es pot mirar de la doble manera: si és que nosaltres diem que una particularitat de dret català, com seria l'article 23, en regulem el seu aspecte processal, però el regulem de forma que l'incorporem a una mecànica processal estatal. També es podria veure de la manera inversa, de dir que modifiquem el tractament processal estatal per a incorporar-hi una altra cosa nostra. Per tant, és allò: mig vas ple i mig vas buit. Però, en definitiva, cabria la possibilitat bastant clara de considerar que no tenim competència per regular aquesta matèria d'aquesta forma concreta, d'obligar al tractament, l'acumulació d'accions judicials de separació, divorci i nul·litat amb l'article 23.

Per tant, volia deixar clar que d'inici i conceptualment són temes diferents que s'han de tractar diferent... Ja comprenc que a efectes pràctics seria molt millor l'acumulació, més econòmica, etcètera, però aquesta ens sembla, malauradament, ara per ara, que és la mecànica d'aplicació de l'article 23, el caràcter separat i independent de la tramitació de les accions judicials conegudes de separació, divorci o nul·litat. Aleshores, lògicament, l'esmena 101, doncs, als efectes nostres, no té raó de ser perquè, si no hi ha acumulació, no cal que hi fem una referència amb caràcter —diguem-ne— retroactiu, com pretén l'esmena 101. Per aquest motiu, senyor president, votarem en contra en el seu moment de cada una d'aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a la votació de l'esmena 92, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 20 vots a favor, 51 en contra i 10 abstencions.

Ara votem l'article tercer del Projecte.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article tercer ha quedat aprovat per 57 vots a favor, cap en contra i 25 abstencions.

A continuació es voten conjuntament les esmenes 93, 95 i 96, del Grup Socialista.

Sí, vol votació separada, senyor Morera?

El Sr. MORERA: De la 95, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: 95. Doncs, es vota en aquest moment la 95.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes 93 i 96, del Grup Socialista, conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 25 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

Ara se sotmet a votació l'esmena 94, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 58 en contra i 5 abstencions.

A continuació passem al debat de la disposició final, en què hi han presentades esmenes per diferents grups. El Grup Socialista té la 97 i la 98. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. La primera de les esmenes fa referència al moment que entri en vigor la Llei. El text del Govern ha fixat un període de tres mesos; nosaltres creiem que, donada la importància de la Llei, aquest període hauria de ser més curt i, per tant, fixem vint dies perquè la Llei entri en vigor. I la segona de les esmenes fa referència a l'excepció que el mateix text del Govern té. El text del Govern només parla de l'article 23 quant a l'aplicació el dia següent de la llei; nosaltres creiem que s'ha d'estendre a l'article primer quan nosaltres parlem de l'article 8, 9 i 23. I, per tant, també de l'article quart.

Nosaltres creiem que tots aquests articles tenen una importància cabdal i, per tant, la seva entrada en vigor ha de ser el dia següent de l'aprovació d'aquesta llei pel Parlament.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Abelló ha dit que era una llei important –hi estem tots d'acord– i ell justificava que per ser important havia de ser un termini d'entrada en vigor, una *vacatio legis* molt petita. La nostra idea és exactament al revés: precisament perquè és una llei important hauria de tenir una *vacatio legis* llarga. I, si no ho recordo malament, aquesta dels tres mesos ha estat bastant usual en les modificacions que hem anat introduint al llarg d'aquests anys en els temes de modificació de la Compilació del dret civil català.

Per tant, ens reafirmem amb els tres mesos, tot i reconeixent que aquests vint dies, doncs, és un precepte genèric, global, doncs, adequat. Però en aquest cas, precisament per les mateixes raons que deia el senyor Abelló, pensem al revés.

Quant a l'esmena 98, bé, exceptua no sols l'article 23, que és i s'ha convingut aquí... El senyor Simó Pujol ha par-

lat que era el tema estrella de l'article estrella –realment és la innovació: la senyora Magda Oranich també n'ha parlat. Doncs, ens sembla que el que cal regular més curosament, exceptuar d'aquest criteri de *vacatio legis* general dels tres mesos, precisament, és l'article 23.

El senyor Abelló –i no he sentit massa arguments favorables a aquest canvi– hi afegeix..., respecta l'article 23, evidentment, però hi afegeix el 8 i el 9. Però és que, en canvi, suprimeix una cosa que ens sembla important –i la senyora Oranich hi feia referència–, perquè no sols parlem de l'entrada en vigor, sinó que la disposició final del Dictamen diu que «només serà aplicable als casos de separació, divorci o nul·litat que s'iniciïn després d'aquesta data». Una precisió molt exacta perquè, com ara comentava amb el senyor Abelló *sotto voce*, jo, que fa molts anys que no exerceixo professionalment, ciutadans de la meua zona se m'han adreçat per saber exactament això com acabaria, perquè en procés de divorcis –la referència que hi feia la senyora Oranich–, doncs, volien saber si això se'ls aplica o no. I, per tant, doncs, aquí una altra crítica que faig a l'esmena 98 és que no sols hi incorpora, sense excessiva justificació, com deia, els articles 8 i 9, sinó que elimina aquesta precisió que crearia una certa confusió judicial saber exactament com s'aplica en els procediments de nul·litat, separació, divorci, etcètera, en funcionament en aquests moments.

Per aquests motius ens oposaríem a aquestes dues esmenes del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya manté a la disposició final l'esmena número 99. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, mantenim l'esmena 99 en què incorporem una modificació, en el seu segon apartat. Pel que fa a la *vacatio legis* general dels tres mesos, la mantenim, però també demanem una especificitat per als articles 9 i 23 i, en concret, per a l'article 9 nosaltres creiem que és absolutament necessari i indispensable que la seva entrada en vigor, tal com manifestem nosaltres, sigui el dia següent, perquè es pot produir una situació *de facto* gens desitjable, en la qual persones amb mala fe puguin vendre's el seu habitatge en detriment de l'altra persona de la parella.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Com ha explicat bé el senyor Morera, en aquesta esmena és molt més proper, o estem molt més propers, el text del Govern i el text d'Esquerra Republicana, perquè manté els tres mesos; manté el càlcul de l'aplicabilitat en els casos de l'article 23, i el que fa, com ell ens deia, és afegir-hi l'article 9. Al llarg del debat ha quedat bastant clar –em sembla que la senyora Oranich n'ha parlat molt–; l'article 9 és un canvi també important. Hem parlat molt més de l'article 23, però en

una sèrie de circumstàncies l'article 9 és important. I tots hem convingut –almenys jo ho he reconegut– que tant el text, la regulació, que finalment és la que està aprovada en aquests moments, que proposava el Govern, com les esmenes alternatives que proposaven els diversos grups, totes plantegen dificultats i problemes. És un tema complicat.

A l'article 23 serà un problema, si de cas, de difícil aplicació de criteri judicial, però el precepte legal queda clar i net. En canvi, a l'article 9 em sembla que hi haurà moltes més dificultats, i per això ens sembla més prudent adscriure l'aplicació de l'article 9 en aquest criteri general d'importància i d'estudi previ que necessitaran els juristes, els professionals de l'aplicació d'aquestes matèries, en els tres mesos. I per això, doncs, mantindrem la restricció de l'entrada en vigor immediata només a l'article 23 i no també a l'article 9, com ara ens demana el Grup d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Passem a les votacions d'aquestes esmenes.

En primer lloc, esmenes 97 i 98 del Grup Socialista.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president, l'esmena 100 ha estat defensada o retirada o...?

El Sr. PRESIDENT: És veritat. Queda, del Grup Popular, l'esmena número 100. Senyor Simon Pujol, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, aquesta esmena, la fem en coherència amb la introducció del supòsit de mort com una de les causes de dissolució del règim de separació de béns que donen dret a obtenir una compensació econòmica en les condicions exposades en la defensa de la nostra esmena número 51 a l'article 23.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol fer torn en contra el senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Bé, de fet, senyor president, si jo m'he permès intervenir cridant l'atenció sobre aquesta esmena..., és clar, era una esmena formalment viva; ara, jo entenc que en aquests moments ha decaigut perquè, com deia el senyor Simó Pujol, és la traducció a aquest nivell d'un precepte de variació de l'article 23 que no ha estat reeixit i, per tant, no hi ha la possibilitat de contemplar el supòsit de la mort d'un dels consorts. I, per tant, doncs, si es manté, la votarem negativament per coherència i, si no, doncs, estarem totalment d'acord que sigui considerada decaiguda.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. La manté, el senyor Simó Pujol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: No, senyor president; la retiro.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Doncs, ara sí, passem a la votació de les esmenes de la disposició final: 97 i 98, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 21 vots a favor, 58 en contra i 9 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 99, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 9 vots a favor, 59 en contra i 23 abstencions.

Finalment, es vota l'esmena 101, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 59 en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota la disposició final, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La disposició final ha quedat aprovada per 60 vots a favor, cap en contra i 32 abstencions.

Passem a l'exposició de motius.

Hi han esmenes del Grup d'Iniciativa i del Grup Socialista. Per defensar les del Grup d'Iniciativa, té la paraula la diputada senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Gràcies, senyor president. Hem presentat quatre esmenes a l'exposició de motius; dues d'elles, no val la pena defensar-les perquè, en no haver sigut admeses les nostres esmenes del text, no tindria cap sentit que en aquests moments defenséssim que s'incorporés això a l'exposició de motius. Amb això em refereixo concretament a la 102 i a la 108.

Una altra cosa és algunes que preteníem..., que enteníem un oblit, que quedava millor la redacció quan parlàvem, per exemple a l'esmena 104, de la limitació de la facultat de disposició de l'habitatge familiar; és a dir que concretava més quines eren les novetats de la Llei.

De totes maneres, no val la pena esforçar-s'hi –ho repetim–, unes perquè realment no han sigut admeses les nostres esmenes, i les altres perquè, com que tampoc s'admet res, doncs, era purament per, d'alguna manera, perfeccionar el text o que diguéssim més què es modificava, però que tampoc té una importància cabdal el fet d'explicar-ho.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, que les dóna per decaigudes totes.

La Sra. ORANICH: No, no; voldria que es votessin. No les defenso ja perquè no han sigut incorporades, però malgrat tot voldria que es votessin.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, que es votin la 104 i la 106.

La Sra. ORANICH: Podríem fer alguna cosa millor, senyor president: donar per decaigudes la 102 i la 108 i deixar que es votin les altres dues.

El Sr. PRESIDENT: La 104 i la 106. Molt bé. Doncs, vol fer el torn en contra ara? (Pausa.) Té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. En certa manera, em sembla indiferent fer el torn en contra ara com després, perquè la base, tant de les esmenes que ha defensat la senyora Oranich com de les que, sens dubte, defensarà d'aquí a uns moments el nostre company, el senyor Abelló, em sembla que és en el mateix origen.

En definitiva, jo respecto i accepto perfectament que amb una estricta tècnica jurídica es pretenguin introduir en l'explicació de motius —que ve a ser el guió, l'explicació del contingut de la Llei— aquelles coses, aquells principis que de forma paral·lela es pretenguin incorporar en el text. En aquest moment jo gairebé diria que és un engany que poguéssim acceptar, incoherentment per part nostra, aquestes coses que se'ns diu a les esmenes d'Iniciativa i les esmenes del Grup Socialista, perquè realment seria allò que se'n diu «més pa que formatge», tindríem un text que explicaria que hi ha unes coses i a l'hora de la veritat qui llegís el text no les hi trobaria perquè prèviament les hem votades en contra.

Jo m'havia anotat, més o menys, en cada una de les esmenes, quina esmena del text articulat és aquella que tenia relació i connexió amb els temes. La senyora Oranich aquí ha parlat de la 104. Bé, jo pensava que el fet de la delimitació del concepte de l'habitatge familiar, que ja en certa manera estava recollida en les esmenes de l'articulat, perquè si fos així també seria una tècnica una mica defectuosa que a través de l'exposició de motius es fessin declaracions substantives que no apareixerien en el text. Bé, en definitiva, fonamentalment, tots aquests temes són temes no recollits i que, per tant, doncs, ens semblaria incoherent que després d'haver votat en contra de la seva adopció substantiva al llarg de l'articulat acceptéssim ara introduir-ho, gairebé de forma fraudulenta, en l'exposició de motius.

I, per això, per coherència amb això que expliquem, donarem una votació negativa a tot aquest conjunt d'esmenes que van des de la 102 fins a la número 108 i última d'aquest Projecte de Llei.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Abelló vol defensar les esmenes a l'exposició de motius del Grup Socialista?

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Senyor president, per coherència amb la intervenció que ha tingut el senyor Escudé, les donaríem per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Passem, doncs, a votar les esmenes del Grup d'Iniciativa que es mantenen vives: 104 i 106.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 32 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les esmenes socialistes 103, 105 i 107.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 31 vots a favor, 61 en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'exposició de motius, segons el Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'exposició de motius ha quedat aprovada per 70 vots a favor, cap en contra i 27 abstencions.

Finalment, es vota el títol i títols o rúbriques de la Llei. (El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.) Sí.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Votant a banda la rúbrica onzena.

El Sr. PRESIDENT: El capítol XI, onzè. Molt bé.

Doncs, votem primer aquest títol o rúbrica.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El capítol onzè ha quedat aprovat per 93 vots a favor, 5 en contra i 5 abstencions.

Ara la resta de títols.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El títol i títols han quedat aprovats per 92 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

Si hi ha algun Grup que vol fer explicació de vot, ho podria fer en aquest moment.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, el Grup d'Iniciativa demanaria...

El Sr. PRESIDENT: Sí, té la paraula; cinc minuts com a màxim.

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president; voldria ni tan sols esmerçar aquests cinc minuts, però voldria lamentar profundament que una llei que és de dret civil català, una llei que s'hauria d'haver arribat a un consens, hagi arribat a aquest Ple amb cent esmenes i escaig de l'oposició..., que tots els grups de l'oposició hem anat a plantejar qüestions i que teníem obert el fet d'arribar a un consens —ho ha dit el senyor Abelló i ho repeteixo per part del nostre Grup—..., entenem segurament que raons extraparlamentàries no han possibilitat el fet d'arribar a aquest acord, que hi havia voluntat, jo diria, per part de tots els ponents, inclòs el ponent de la majoria, i que això ho lamento. I que dues institucions progressistes que s'han votat avui aquí en aquesta Llei, com és la protecció de l'habitatge familiar i com és també el fet de la compensació econòmica en casos en què protegeixi alguna injustícia el nostre règim de separació de béns, aquestes dues institucions no tinguin garanties sinó que només s'anomenin, només es parli d'elles per dir que hi són, però que realment no tinguin cap garantia d'aplicació.

I finalment lamentar, i de manera molt curta també, que alguns aspectes progressistes..., que el Parlament de Catalunya, en altres èpoques històriques, havia sigut capdavanter a tenir lleis progressistes, més progressistes que les de l'Estat;

en aquest cas estem votant lleis que aniran sempre a remolc i seran menys progressistes que les que voti el Parlament de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. El senyor Morera, per explicació de vot, té la paraula.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Intentaré ser breu, més que res per la gran estona que portem debatent aquesta Llei. Bé, igual com ha dit la senyora Oranich, Esquerra Republicana també entenem que amb l'aprovació d'aquesta Llei s'ha perdut, si més no, una gran oportunitat, una gran oportunitat per aprovar una llei també progressista al nostre Parlament, que podria haver tingut un cert ressò no només aquí sinó a fora, i que lamentablement, malgrat algunes dissensions que sembla que hi ha hagut al Grup de la majoria, no ha estat possible que això pogués ser. Ho lamentem profundament.

També lamentem la falta de consns que hi ha hagut, sobretot en el tractament d'esmenes puntuals, que a l'hora de la veritat n'han passades molt poques; també ho lamentem molt i, a més, semblava que hi havia una certa tradició d'acceptar esmenes de l'oposició pel que fa a legislació civil i, per tant, la possibilitat d'arribar a un consens. Sigui com sigui, i per acabar, dir el que he dit al principi: que aquesta és una llei que es queda a mig fer; que hauria pogut ésser una gran llei i que per falta de voluntat política, que no per tècnica i jurídica, que nosaltres entenem que està força bé i que precisament hem votat molts articles puntuals, però que per falta de voluntat política en conjunt ha estat una llei que, la veritat, entenem que podia haver estat molt millor.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera.

Projecte de llei de carreteres

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre el Projecte de llei de carreteres i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple. La Comissió de Política Territorial ha acabat els seus treballs i ha emès el Dictamen. Un membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? *(Pausa.)* Té la paraula l'honorable conseller senyor Cullerell.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Josep M. Cullerell): Moltes gràcies. Senyor president, senyores i senyors diputats, la Generalitat de Catalunya va assumir a partir del Decret de traspassos, de 31 de juliol de 1980, les competències exclusives que en matèria de carreteres li atorga l'article 9.14 del nostre Estatut d'autonomia. En el camp legislatiu aquesta assumpció de competències es concretà, en una etapa inicial, en l'aprovació de la Llei 16/85, de l'11 de juliol, d'ordenació de carreteres de Catalunya, que va introduir com a principals innovacions l'establiment d'una nova classificació de carreteres, d'un pla de carreteres de Catalunya i la integració de

la planificació viària en l'ordenació integral del territori com a pla sectorial.

En compliment de les previsions establertes en aquesta Llei, es va promulgar el Decret 311/85, del 25 d'octubre, pel qual s'aprovà el vigent Pla de carreteres de Catalunya que va fixar els objectius i criteris per desenvolupar equilibradament una política eficaç en matèria de carreteres fins a un horitzó determinat que finalitzarà l'any 2001. És necessari remarcar que, en aquesta matèria, no s'ha produït cap tipus de conflictes competencials destacables en el pla normatiu i que, a nivell dels actes d'execució, la conflictivitat ha estat també molt reduïda i escassa.

En aquesta etapa inicial, la normativa específica de la Generalitat s'ha vingut articulant, per una banda, amb la normativa pròpia d'un àmbit més general, com són les disposicions en matèria d'ordenació territorial, però també, i a manca d'una regulació completa de la matèria, amb la normativa estatal sobre carreteres que s'ha vingut aplicant supletòriament.

Tal com queda exposat en el preàmbul del Projecte de llei que avui presento, els canvis normatius que s'han produït en aquest període, tant en la legislació especial com en el marc regulador de l'ordenació territorial, així com el desenvolupament de les carreteres com a infraestructures de transport decisives per al creixement socio-econòmic del país, han posat en evidència la necessitat de disposar d'un instrument legal propi amb vocació de permanència que s'adeqüi a les exigències específiques que planteja el territori de Catalunya, exigències sorgides com a conseqüència de l'evolució que ha experimentat en els últims temps el paper de la xarxa de comunicacions com a element decisiu de desenvolupament i vertebració del territori.

El Projecte de llei que es presenta pretén oferir, a diferència de la Llei del 16/85, una regulació completa de la matèria, així com definir el marc legal en què s'haurà d'enquadrar la planificació, la construcció i la gestió de les carreteres que transcorren íntegrament en el territori de Catalunya. Atesa la total coincidència entre els diferents grups parlamentaris respecte a la necessitat de disposar d'una llei de carreteres pròpia adaptada a les particularitats del nostre territori, s'han efectuat els esforços necessaris per tal que la seva aprovació respongués a un consens entre els diferents grups. En aquest sentit, hi cap la satisfacció que han quedat incorporades en el text originari un gran nombre de les esmenes presentades en el tràmit parlamentari. També voldria dir que el Dictamen emès pel Consell Consultiu en relació amb el text de la Comissió de Política Territorial és inequívoc respecte de la constitucionalitat del Projecte de llei.

Entrant en el contingut del Projecte de llei, cal destacar que els trets més substantius i innovadors són els següents: en el títol primer es perfecciona la classificació tècnica i funcional de les carreteres introduint el concepte de via preferent, es regula el catàleg de carreteres de la Generalitat, que haurà de mantenir-se permanentment actualitzat, i es consagra el principi de coordinació que haurà de presidir

les actuacions de les diverses administracions en la xarxa de carreteres de Catalunya vetllant per la coherència del model d'ordenació territorial.

En l'apartat de planificació i projecte es ratifica el Pla de carreteres de Catalunya com un instrument bàsic en l'ordenació del sistema de carreteres, es regula la tipologia dels documents tècnics i es reforça la protecció del medi ambient ampliant els supòsits en què els projectes han de sotmetre's al procediment d'avaluació de l'impacte ambiental, anant, en aquest sentit, molt més enllà del que està establert en les normatives tant comunitàries com estatals.

Pel que fa al finançament i explotació de les carreteres, la Llei defineix les diferents modalitats de finançament introduint la possibilitat d'imposar contribucions especials en els casos concrets en què de l'execució de les obres se'n derivi un benefici especial a favor de persones físiques o jurídiques. D'altra banda, en el capítol referent a l'explotació s'estableix la necessitat d'assegurar la integració de la via en el seu entorn mitjançant actuacions dirigides a la defensa de la via i a la millora del seu ús.

Quant al règim d'ús i de protecció, destaca per innovadora la impossibilitat d'autoritzar la utilització del subsòl en una franja d'un metre en la part més externa de la zona de domini públic per a la implantació o construcció de les infraestructures imprescindibles per a la prestació de serveis públics essencials.

En matèria de publicitat, s'estableix la seva prohibició amb l'objecte de garantir la major seguretat en la circulació en el marc d'un règim estricte de protecció de les carreteres. Cal assenyalar que els trams urbans i travesseres són objecte de regulació especial en funció de les seves característiques específiques.

La Llei reforça, finalment, les mesures de protecció de la legalitat i el seu règim sancionador i actualitza els imports de les sancions a aplicar. En el règim transitori s'ha de fer referència que la Llei preveu l'assumpció per la Generalitat de la titularitat de les carreteres que avui gestionen les diputacions catalanes, d'acord amb les previsions de la Llei 5/87, de 4 d'abril.

En definitiva, la Llei que presentem constitueix, crec jo, una fita destacable en el context del desenvolupament de les competències exclusives en matèria de carreteres que transcorren dintre del nostre territori, ja que articularà una regulació pròpia i específica d'aquest sector d'una manera sistemàtica i completa.

L'aprovació d'aquesta Llei coincideix, tanmateix, amb el relleu del senyor Jaume Amat com a director general de Carreteres. En Jaume Amat, el senyor Amat, per ser més precís, ha estat director general de Carreteres durant més de dotze anys. Vaig tenir la sort d'anar-lo a buscar i poder-li oferir una direcció general per estrenar, inexistent, per allà l'any 80. Durant més de dotze anys el seu caràcter afable, la seva extrema delicadesa, la seva educació han estat les característiques d'una labor caracteritzada per l'eficàcia, pel rigor i per l'honestat. Senyores i senyors diputats, vostès podran estar o no d'acord amb la política de Carreteres que

des de la Direcció General dirigida pel senyor Amat s'ha impulsat, però és obvi que ningú que l'hagi pogut conèixer podrà deixar d'estar-li agraït pel seu treball que, amb tanta diligència i esperit de servei, ha desenvolupat aquests dotze anys. Jo almenys no ho faré, d'oblidar-me d'això. Jo vull aprofitar avui, aquí, públicament, des d'aquesta tribuna, per retre-li el meu petit homenatge i expressar-li públicament i ben sincerament el meu agraïment, que espero que sigui el de tots vostès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al debat del Projecte de Llei. La primera esmena és a l'article primer, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Tomàs, Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, senyor Amat, i als il·lustres representants de la Conselleria que en aquest moment, encara, al llarg de tot un dia, ens estan esperant per seguir un debat d'una llei de carreteres que és un dels debats segurament més importants de l'actual legislatura. I és un debat pendent perquè ja fa molts anys que en aquest Parlament parlem d'una nova llei de carreteres; ja fa molts anys que parlem d'alguna regulació moderna que posi les nostres carreteres en el marc legislatiu d'una llei d'aquelles altres que s'anaven ja legislant, que s'anaven ja produint, que s'anaven aprovant en els altres parlaments, en les altres instàncies, les quals nosaltres no podíem ser menys, tenint en compte que Catalunya disposa d'una xarxa de carreteres molt important, amb molts quilòmetres, molt diversificada i amb una xarxa d'autopistes i de vies ràpides que, doncs, està al mateix nivell que els millors països del nostre entorn.

Recordo que l'any 85 es va aprovar una llei de carreteres, d'ordenació de carreteres molt insuficient. Nosaltres, com totes les lleis que signifiquen la regulació de la vida catalana, recordo que la vam votar bastant a favor, en general, però era una llei molt disminuïda, de tres articles, que intentava una primera sortida de la situació, doncs, precària que aleshores teníem, però que no era una llei que responia a la que després hem vist. Hem vist la Llei de l'Estat, la Llei del País Basc, la llei d'altres comunitats autònomes, que ja són lleis que regulen coses tan importants com una classificació funcional de les nostres carreteres, com una classificació tècnica adequada al moment actual; que incorpori un catàleg, i aquest catàleg és el que recull l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei; que estableixin una tipologia dels estudis i dels projectes, perquè el procediment sigui àgil, perquè el procediment sigui intel·ligible, perquè la regulació i la discussió d'aquests procediments siguin seguits per la majoria de la població sense dificultats; que estableixi la utilització de les zones de domini públic; en fi, que reguli els trams urbans, les travesseres, és a dir, un conjunt que és el que ha de reflectir.

Però també hauria de reflectir, una llei d'aquesta naturalesa, temes tan importants en la vida actual nostra com és el

tema de la seguretat viària; avui una de les màximes preocupacions de la ciutadania catalana, de tot arreu, però de la catalana, és que la seguretat viària ha de configurar, ha de formar part del cos d'una llei, tenint en compte que el nombre d'accidents és molt important, que el nombre de víctimes d'aquests accidents és una xifra molt important, i tenint en compte que, a més a més, a Catalunya, dissortadament, sembla que tenim un 24 o un 25% del conjunt dels accidents de l'Estat.

Per tant, són lleis que a més a més, diguem... De noves carreteres en el conjunt de Catalunya difícilment en farem; en farem algunes, però difícilment..., tenim una xarxa ja molt dissenyada, per tant, aquesta xarxa el que hem de fer és millorar-la, conservar-la, senyalitzar-la, és a dir, adequar-la constantment, perfeccionar-la, i en aquesta Llei també hi trobàvem a faltar una certa ressenya d'unes polítiques de manteniment i de conservació, com altres petites mancances o grans mancances, com la incorporació de l'aplicació de la Llei de disminució, de supressió de barreres arquitectòniques de cara als disminuïts, etcètera.

Aleshores, per tant, ens trobàvem davant d'un text molt important, davant d'un text molt precís que calia millorar, i el nostre Grup Parlamentari —els ho haig de comunicar, amb tota la satisfacció de formar part d'aquest Grup— ha treballat molt a fons aquestes esmenes. Ens vam prendre aquesta Llei molt seriosament. Els nostres col·lectius hi han treballat nit i dia per oferir una alternativa, no a la totalitat, perquè no era el cas, però sí una alternativa en forma d'esmenes parcials que millorés aquest text. I també haig de dir, amb tota sinceritat i satisfacció, que les nostres posicions han estat molt ben acollides per part del Grup de la majoria i que vam configurar amb la majoria i amb els altres grups parlamentaris un nivell de treball, un assoliment en un conjunt d'acords que ha fet que el treball d'aquest diputat, en nom del Grup Socialista, hagi sigut un treball molt, molt satisfactori. A més a més, és un treball que ha durat des de fa uns mesos, que jo recordi d'abans de l'estiu, fins, diguem-ne, no sé si encara ha acabat, és a dir, encara es continua, doncs, tractant de millorar algunes posicions, no sé si arribarem definitivament a acord en alguns temes, però que fins fa, doncs, cinc minuts estem intentant de buscar textos que millorin el text que anem a sotmetre a la votació d'aquesta cambra.

Dit això, també voldria agrair, perquè crec que ens ha anat molt bé, el treball acurat del Servei de Documentació i Estudis del Parlament, que ens ha presentat uns textos, una recopilació que ha permès i ha facilitat el treball d'aquest diputat i del Grup Socialista en general, que a més a més ens ha permès fer un estudi molt, també molt precís dels textos que regulen les carreteres d'altres estats, d'altres nacions, d'altres països i que, lògicament, tot això ha fet que el treball hagi estat molt més satisfactori. A tots ells, moltes gràcies en nom del Grup Socialista, ho dic per endavant perquè així podem entrar ja directament en el tema de la discussió de l'articulat.

Del senyor Amat, el nostre Grup se n'acomiarà amb satisfacció quan acabem el debat de la Llei de carreteres per

si..., perquè encara considerem que és el director general *in vivo* i, per tant, encara subjecte que la seva opinió, si pot ser, si al final ha d'intervenir en alguna modificació, doncs, conjuntament amb el conseller, podem arribar a algun acord.

Dit això, nosaltres proposaríem que el debat d'aquesta Llei es fes per capítols. Seria una fórmula de discussió, i segurament de reducció, també, del debat, però també d'agrupació de temaris que significaria la presentació i la defensa —per això jo m'estic allargant, senyor president, una mica en el temps que segurament tinc per cada esmena—, la conjunció de..., concentrar la discussió en capítols, la votació posterior per agilitar el debat d'una llei que tècnicament és una mica complexa.

I, en aquest sentit, dir-los que passaria ja a la defensa de l'esmena de l'article primer, l'esmena número 1 del nostre Grup. Què diu aquesta esmena, senyores i senyors diputats? El Projecte de llei diu: «És objecte d'aquesta Llei la regulació de les carreteres de Catalunya no reservades a la titularitat de l'Estat.» Lògicament, és una definició que és clara; és a dir, tot allò que no sigui de l'Estat serà regulat per aquesta Llei. Nosaltres considerem que això no passa a cap altra llei; és a dir la Llei de carreteres de l'Estat diu: «La Llei de carreteres de l'Estat regula les carreteres de l'Estat.» I la llei de carreteres del País Basc regula les carreteres —crec que diu— que han estat incloses en el Pla general de carreteres del País Basc.

Nosaltres considerem com un acte de sobirania, com un acte de definició, que aquesta Llei el que ha de dir és que l'objecte d'aquesta Llei és regular les carreteres de les quals tenim la competència exclusiva. És una definició que segurament milloraria el text; no s'entén que ho fem de l'altra manera, s'entén des de la perspectiva... No passa res; és a dir, la Llei no es modifica, el contingut és el mateix, el sentit de la Llei és igual, però ens sembla que al començament d'una llei aprovada de forma sobirana per aquest Parlament que digui que regula «les carreteres no reservades a la titularitat de l'Estat» no és el millor dels començaments d'aquesta llei. I nosaltres el que proposem en la nostra esmena és precisament això, que digui exactament: «sobre les quals la Generalitat té competència exclusiva», etcètera.

Creiem que si les senyores i senyors diputats, i especialment els diputats de la majoria, ho creguessin convenient, crec que un canvi de denominació no afectaria en absolut el bon sentit ni el bon contingut de la Llei i, en canvi, sí que seria una afirmació, perquè si aquest concepte s'introdueix en aquesta Llei segurament no entendríem que quan parléssim de lleis d'educació diguéssim: «Escolti, aquesta Llei d'educació regula tot allò que no regula el Ministeri de no sé què.» —«Aquesta llei de sanitat regula tot allò que no regula no sé què...» I així, successivament: «Aquesta política de sanejament regula allò que no regula l'altra Administració.» I no és allò que diu l'Estatut d'autonomia, ni és allò que nosaltres, com a diputats, hem de voler.

Per tant, la nostra esmena és molt clara. Volem que es canviï el sentit de l'objecte de la llei dient: «no reservades a l'activitat de l'Estat, sobre les quals la Generalitat té compe-

tències exclusives», en el decurs de la presentació d'aquest capítol, i encara hi ha temps suficient com perquè el Grup de la majoria pugui fer un vot favorable en aquest sentit.

En l'apartat 2, que és l'àmbit d'aplicació..., en l'àmbit d'aplicació tenim l'esmena número 3. La número 3 comença a introduir un dels temes que és fonamental per al Grup Socialista, que és el catàleg de carreteres. Totes les lleis modernes de carreteres tenen darrere, com a annex, un catàleg; totes, les modernes, les eficaces, les que volen sortir –diguem-ne– d'una rutina legislativa més pròpia, o bé perquè no hi ha grans continguts darrere, en la llei, o bé, perquè no hi ha una aspiració de modernitzar la legislació actual.

Nosaltres el que proposem és que en l'àmbit d'aplicació de la Llei, quan diu –en el text de la llei, que no toquem–: «Es consideren carreteres les vies de domini i ús públics projectades i construïdes fonamentalment per a la circulació de vehicles automòbils», nosaltres diem: «i que estiguin contingudes en el catàleg de carreteres de la Generalitat». Des del Grup de la majoria i amb els seus criteris, que jo no replicaré en aquest moment, s'ha dit: «Home, fer un catàleg de carreteres de la Generalitat, si a més a més volem actualitzar el llenguatge tècnic, volem classificar-les de forma diferent, fins i tot, podríem començar a pensar a numerar-les de forma diferent, necessitem dos anys o tres anys perquè això sigui així.» D'acord, no sé si aquest és el temps precís, no sé si aquest seria el temps que nosaltres donaríem si tinguéssim la responsabilitat de governar i, per tant, de dirigir els destins del Departament de Política Territorial, però és que nosaltres no diem..., no parlem de temps, simplement diem que en l'àmbit de l'aplicació de la Llei quedi molt clar que les carreteres, perquè és on s'aplica, és el marc físic on s'aplica, i el marc físic de la Llei de carreteres ve concretat per un catàleg. I el que nosaltres demanem..., no diem si aquest catàleg s'ha de fer, en aquesta esmena, en sis mesos, en un any o en dos anys, el que demanem simplement és que consti aquesta edició en el text perquè quedi molt clar que l'àmbit d'aplicació serà el catàleg. Per tant, no proposem que aquest catàleg, en aquesta esmena, sigui aprovat en sis mesos ni en un any sinó simplement que hi figuri la paraula «catàleg» i, per tant, que li donem cos, li donem categoria a la definició de l'àmbit d'aplicació d'aquesta Llei.

En l'esmena número 4, que és la que fa referència als camins rurals, els he de dir, senyores i senyors diputats, que ha estat un dels temes estrella de la discussió interna del nostre Grup i també ha estat una de les discussions estrella en les discussions amb els altres grups, perquè considerem que una llei de carreteres, i una llei de carreteres moderna, no pot oblidar una de les trames viàries més importants de la nostra nació, que són les xarxes rurals, no ho pot oblidar. I, a més a més, tenint en compte que va ser una de les estrelles en la discussió de la Llei del 85 que incorporava la xarxa rural. Catalunya disposa de molts mils de quilòmetres de xarxa rural, molta d'aquesta xarxa rural –potser, senyores i senyors diputats, vostès ho saben, hi passen; nosaltres ens movem, connectem amb el poble cada dia–, moltes d'aquestes xarxes rurals són obsoletes o ja no tenen molta importàn-

cia, però n'hi ha d'altres, d'aquesta xarxa rural, que tenen molta importància i que, a més a més, han posat en comunicació molts municipis, moltes localitats que no són municipis però que formen part del municipi, especialment a moltes de les comarques més agràries de Catalunya, que gràcies a aquesta xarxa rural s'ha permès un cert desenvolupament social i econòmic.

Per tant, creiem que en aquesta Llei hi ha de formar part la xarxa de carreteres i de camins rurals. En aquest article i en posteriors toquem aquest tema, però també haig de dir que el Grup de la majoria ens ha ofert, en aquest sentit, una esmena que ens sembla força correcta, una transacció molt assenyada; no seria segurament allò que nosaltres hauríem volgut, però molt assenyada i, per tant, estarem a l'espera de la presentació d'aquesta esmena transaccional. I si el text és el que nosaltres coneixem, i suposo que sí, aleshores, nosaltres retirariem aquestes esmenes de la xarxa rural a favor d'una transacció tenint en compte que aquestes esmenes transaccionals van indicades en el sentit de reconèixer, en primer lloc, la xarxa rural; en segon lloc, de la seva regulació tècnica posterior, i en tercer lloc, que aquesta xarxa rural quedi incorporada en la classificació, en la vertebració de les xarxes viàries del conjunt del llarg i l'ample del nostre país.

Tenim l'esmena, en l'apartat 2.3... L'apartat 2.3, que també parla de l'àmbit d'aplicació, és quan comencen a introduir un dels temes innovadors d'aquesta Llei, que és l'aplicació de la més recent legislació internacional, bàsicament europea, dels estudis d'impacte ambiental per preservar que aquest tipus d'obres, doncs, siguin respectuoses amb el medi pel qual circulen. Aquest pacte ambiental –com vostès saben a bastament, perquè aquest tema és un tema que n'hem parlat, sortosament, molt en aquest Parlament– s'aplica a les noves carreteres, a les carreteres de nova circulació i, per tant, nosaltres teníem una preocupació que els grans desdoblaments de les carreteres quedessin exempts de l'aplicació de la normativa mediambiental, i això era una preocupació que teníem. I també haig de dir que, amb satisfacció, la nostra –diguem-n'hi– aspiració –no exclusivament nostra, sinó d'altres grups– podrà culminar segurament també amb una proposta de transacció que, si és així, ens satisfarà i retirariem l'esmena encaminada a resoldre un dels problemes que marca el punt 2.3.

Passo ja a l'article tercer, que és el tema dels conceptes tècnics. És important; aquesta Llei comença a introduir conceptes tècnics i entre aquests conceptes tècnics tenim el tema de les àrees de servei, les arestes exteriors de la calçada, l'aresta exterior de l'explanació, els elements funcionals de la carretera, les estacions de servei i unitats de subministrament. És a dir, un conjunt de definicions tècniques que, segurament, doncs, si no s'està al cas es pot pensar que això no té gaire importància, però per a la gent que treballa en els projectes és un tema molt important que quedin definits els conceptes tècnics.

Però, tot i així, tot i així, què ens passa? I és el que diem a l'esmena número 10. A la número 10 diem que «les àrees

de serveis només es podran aplicar en les zones confrontants amb les vies segregades». Aquí comença a introduir un tema nou que per vostès, potser, doncs, en la discussió..., via segregada és aquella via que té una separació respecte a l'entorn, etcètera: autopistes, autovies, etcètera.

Aleshores, nosaltres considerem que si les àrees de servei es poden posar a qualsevol lloc, pot passar alguna de les coses que jo ara diré. A l'article 21 trobem la definició de les àrees de servei, diu: «Àrees de servei.» Diu: «Les carreteres han d'estar dotades de serveis sanitaris d'ús públic», cosa molt lloable, però, a més a més, «podran incloure estacions de servei, unitats de subministrament de carburants, tallers de reparació, hotels, restaurants i altres similars.» A les carreteres hi ha molts establiments de molts tipus: «altres similars». Aleshores, resulta que si acceptéssim que les àrees de servei es poden posar a totes les carreteres, no només a les segregades, segurament hi hauria..., no dic que sigui aquesta la intencionalitat potser del legislador, però, si no queda clar, el que podria passar en l'execució de les carreteres és que això lesionés profundament —profundament— l'actual estructuració i vertebració d'aquells municipis pels quals circulen carreteres que no siguin segregades. I ens podem trobar que, per una decisió del Departament, s'ubiquin hotels, restaurants, tallers mecànics, etcètera, en llocs diferents d'on ara hi ha els hotels de les poblacions, els restaurants, els tallers mecànics, etcètera. Jo no dic que això sigui la intenció, però tal com queda redactat es podria interpretar d'aquesta manera. I nosaltres creiem que estem d'acord amb les àrees de servei, creiem que les àrees de servei són uns magnífics serveis que calen en les àrees segregades, en autopistes, en autovies, o com vostès vulguin dir-ne, però que no cal que parlem d'àrees de serveis en les àrees no segregades —en les àrees normals—, perquè aquestes àrees de serveis, aquests complexos hotelers, etcètera, ja formen part de la política diària dels plans d'urbanisme, de les decisions dels ajuntaments, de les decisions dels ajuntaments amb l'Executiu.

Per tant, la nostra esmena només va a limitar que aquestes àrees de servei es puguin posar només a les vies segregades, no a tot arreu, només a les vies segregades.

I crec, senyores i senyors diputats, que faríem bé de rumiar abans de votar aquesta esmena i, per tant, el text del Projecte, perquè podria generar molta preocupació en els àmbits econòmics de les nostres localitats si, per una via, tercera via, es podien començar a traslladar tots aquest tipus de serveis, de restauració, d'hotels, de tallers, en unes àrees molt concretes, per una decisió que pugui vindre del Departament de Política Territorial. Simplement, si no es toca, nosaltres quedarem amb la preocupació que això pot ser així i, en qualsevol cas, agrairíem que quedés molt clar si no és així, però veiem que en l'actual text li hem donat moltes voltes, ho hem pensat pel davant i pel darrere, hem estat meticulosos, hem llegit lletra per lletra, coma per coma, i amb l'actual redactat la preocupació, l'espasa de Dàmocles damunt de les nostres localitats continua viva. Espero que en el debat, i potser amb l'aprovació de la nostra esmena,

aquests tipus de temes quedaran resolts de forma positiva i afortunada per al conjunt de la planificació territorial del país.

A l'article 4, que hi ha la classificació funcional, cal dir que nosaltres tenim una esmena, la número 15, que parlava de la inclusió de la xarxa rural. Ja he manifestat abans que si hi ha aquesta esmena transaccional que parla de la incorporació a xarxa rural, nosaltres, aquesta esmena, la retiràrem en favor de la transaccional.

I vull manifestar, senyores i senyors diputats, que en aquest article 4, a la classificació funcional, s'incorpora un concepte nou que ha estat de procedència del nostre Grup, però que avui ja es procedència del conjunt de la ponència i de la Comissió de Política Territorial, quan introduïm un concepte realment innovador, que és la xarxa arterial. Per primera vegada, en una llei de carreteres de qualsevol comunitat de l'Estat o la mateixa Llei de carreteres de l'Estat o de moltes lleis de carreteres de l'exterior, d'altres estats, s'incorpora el concepte de xarxa arterial que està integrada per... —ho llegiré perquè el concepte és innovador i val la pena que sortim d'aquest debat tenint clar que hem fet una bona aportació en la classificació—, que diem que «està integrada per les vies segregades d'accés als nuclis de població que, passant totalment o parcialment per zones urbanes, tenen com a funció compatibilitzar el trànsit local i el trànsit de pas». És una xarxa arterial que ve a definir xarxes com les rondes, però que en el seu dia —ja està en procés— definirà xarxes d'altres localitats importants del nostre país, i segurament feia falta aquest tipus de definicions que segurament tindrà una gran aplicació i una gran transcendència en el desplegament, com a mínim legislatiu, de la xarxa viària de Catalunya.

A l'apartat 4 de la classificació tècnica de l'esmena de l'article cinquè, si m'ho permeten, els faria una reflexió: a l'article cinquè parlem de vies segregades —i torno a recollir el que jo abans he manifestat quan parlava del que era una via segregada. És clar, les vies segregades i les que anomenem vies preferents.

Resulta que en l'actualització del llenguatge de la nova classificació de carreteres, doncs, s'hi estan introduint nous conceptes, noves semàntiques, noves paraules que caldria precisar, perquè tal com queda el text... Perquè segurament és difícil de trobar paraules diferents, un text que no reconeix expressions populars com és «autopista», com és «via ràpida», o «via exprés», que no les reconeix, perquè s'intenta buscar una versió catalana al que podia ser aquesta autovia, i perquè segurament la paraula «autovia», doncs, potser recorda només autovies tipus l'Atmetlla o tipus Castelldefels, que són carreteres projectades molts anys enrere i que ara ja no tenen la consideració que avui mereix una via segregada, per la raó que sigui, que ja ens ha estat explicat a bastament, però que tal, no es troba una paraula... Es podia quedar que en el futur haurem de dir, si no trobem un redactat més afortunat, «vés per la via segregada número tal, i quan et trobis amb la cruïlla amb la via preferent número tal, aleshores, gira a la dreta...» És clar, són expressions que no formen part del lèxic del nostre poble. Aleshores, no sé si

hi som a temps, però jo el que demanaria és que són expressions que caldria donar-los un nom, no tenen cognom, hem de donar-los un nom i cognom quan volem dir via segregada o via preferent; si no en diem «autopista» o no en diem «autovia», què en direm?, «via segregada»? Sincerament, ens sembla que això no es correspon amb el llenguatge diari, i per això nosaltres, l'únic que fèiem en la nostra esmena és dir: «Escolti, si el llenguatge normal del carrer és que la gent coneix autopistes i autovies, diguem-ne novament «autovies» a allò que és una via segregada, que té unes condicions tècniques que definim en la nostra esmena.» Aquest és el sentit de la nostra esmena.

I, finalment, ja entrem en l'article 6. En l'article 6 tenim el que fa referència al catàleg de carreteres de la Generalitat. En primer lloc, tenim una esmena que nega la possibilitat, l'esmena, que el catàleg sigui aprovat a proposta del Departament de Política Territorial i, per tant, posteriorment, pel Consell Executiu. Nosaltres creiem que el catàleg d'una llei de carreteres l'ha d'aprovar aquest Parlament; és un acte de sobirania nacional, és un acte de sobirania parlamentària, en una llei de carreteres, i aquest és el seu àmbit d'aplicació. I això és el que s'ha fet en la Llei, per exemple, de l'Estat. S'aprova una llei de carreteres i les carreteres que depenen de l'Estat són aquestes, i les va aprovar el Congrés de Diputats. I al País Basc, igual, les va aprovar el Parlament del País Basc.

Nosaltres voldríem que aquest catàleg no l'aprovés el Consell Executiu, que és el que l'ha d'elaborar, el que l'ha de tractar, però qui l'ha d'aprovar definitivament, com a incorporació a la Llei, és aquest Parlament. Per això nosaltres diem que no estem d'acord que sigui l'Executiu, sinó que qui ha d'aprovar aquest catàleg és el Parlament. Aquest és el sentit de la nostra esmena.

I també en l'esmena, una altra esmena que tenim, que és l'esmena número 18, el que demanem és que també en el catàleg ja no demanem ni sobirania ni terminis, sinó simplement que com a figura que ha de contenir aquest catàleg, a part de les que hi ha establertes, hi figuri la relació de trams urbans i de travesseres urbanes que són molt importants a Catalunya i que convindria que també estiguessin detallades en aquest catàleg. I si ho demanem, i ja que el catàleg no s'aprovarà en el debat que avui comencem, i que se'ns diu que aquest catàleg serà elaborat en dos anys, perquè la complexitat de la posada al dia és molta —ens ho creiem—, doncs en dos anys hi ha temps d'incorporar a aquest catàleg coses com les que demanem que en aquest catàleg també hi figurin: la relació dels trams urbans i de les travesseres urbanes, perquè, doncs, a partir d'aquí, quan el legislador o el gestor de l'Administració local o els vinculats al món de l'empresa, el que sigui, puguin trobar reflectit i, per tant, faciliti el tràmit en qualsevol dels sentits que vostès puguin imaginar-se, ha de quedar molt clar que aquella travessera, que aquell tram urbà, etcètera, està catalogat en el catàleg de carreteres de la Generalitat.

Entrem ja a l'article setè i vuitè d'aquest primer capítol. En l'article setè nosaltres tenim l'esmena 22, que ja li co-

munico, senyor president, que retirem; l'esmena 24, que també retirem...

El Sr. PRESIDENT: La 22, la retiren?

El Sr. TOMÀS I TORRENS: I la 24, també...

El Sr. PRESIDENT: 22 i 24...

El Sr. TOMÀS I TORRENS: I que ens queda l'esmena 25, que fonamentalment pretén que es puguin constituir convenis, acords interinstitucionals que facilitin la construcció, la gestió, qualsevol de les variants, de la nostra xarxa viària.

En aquest sentit també he de dir que, satisfactòriament, hi ha un acord amb el Grup de la majoria, de presentació d'una esmena transaccional, i si aquesta esmena és la que és, nosaltres retirarem l'esmena 25 en favor d'aquesta esmena transaccional. I entrem, només, ja definitivament a l'article número 8. A l'article número 8 nosaltres tenim una esmena en forma de 8 bis, que és on parlem de la seguretat viària.

He dit al principi de la meua intervenció que una llei moderna de carreteres ha de contemplar el tema de la seguretat viària, és una de les grans preocupacions de la ciutadania catalana en general, que el tema de la seguretat viària cada dia vagi millor, per evitar, per limitar, per reduir l'índex d'accidents que patim. I una llei, almenys, ha de fer l'explicació, la política que hi ha una voluntat del Govern, a través de l'aplicació de la llei, que la seguretat viària serà tinguda molt en compte.

I afortunadament, nosaltres vam presentar un text que millora el text ja inicialment presentat pel Consell Executiu, en el qual nosaltres diem: «Nosaltres volem una lectura que digui que el projecte de qualsevol nova infraestructura viària ha de contemplar tots els requisits necessaris en matèria de seguretat.» És una declaració de principis que ha d'estar incorporada, al nostre entendre, en el Projecte de llei. Demanem també que el manteniment de la xarxa viària a casa nostra sigui objecte, a través d'aquesta Llei, de prioritats en aquelles obres i actuacions que l'Executiu porti endavant per assegurar la millora i la seguretat viària. I també demanem, com a conseqüència, que el Consell Executiu elabori, ha d'elaborar i ha d'aprovar anualment un pla de millora dels trams que tinguin major índex d'accidentalitat i que això ha de ser comunicat al Parlament, perquè creiem que el Parlament s'ha de fer ressò que anem millorant la nostra capacitat d'evitar accidents en el país, d'assegurar més bones prestacions en la nostra xarxa viària i que el Parlament ha de conèixer si això avança o no, tenint en compte que és una de les màximes preocupacions de la nostra preocupació entorn a una llei, com és una llei de carreteres, entorn del manteniment, del millorament de la nostra xarxa de comunicacions principal, que és la xarxa de carreteres. I per tant, proposem no una esmena, un punt més en el buit, sinó que hi hagi un apartat, un article específic que digui: «article sobre seguretat viària», que contempli, almenys, aquests principis que jo els acabo de llegir, els acabo d'explicar.

Finalment, ja arribo al darrer article, que és l'article 9, en el qual considerem que és bo que la col·laboració entre totes

les administracions que intervenen en el nostre territori, totes les administracions..., hi hagi una bona coordinació; que la relació entre totes elles no sigui mai una comunicació de conflicte, sinó que sigui una relació de fidelitat, de responsabilitat, de voluntat mútua, que sigui quin sigui el competent d'un tram determinat, quan es troba amb un altre tram determinat en què és competent una altra administració, això es faci per la via del diàleg i no per la via de la picabaralla. I la nostra esmena anava en aquest sentit, que la Generalitat, doncs, facilitarà a altres administracions i demanarà totes aquelles informacions que assegurin al màxim els principis de coordinació.

Cal dir que en el Projecte de llei això ja està explicitat, simplement la nostra esmena considerem que millora la voluntat que l'Executiu ha volgut demostrar a través del seu propi articulat.

Dit això, senyores i senyors diputats, deixaria la meua intervenció aquí perquè s'han acabat ja tots els articles que fan referència al capítol primer, i espero, doncs, amb molta atenció, les respostes a aquestes esmenes, l'acceptació i les esmenes transaccionals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Els portaveus del Grup de Convergència i Unió desitgen fer els torns en contra després d'haver defensat totes les esmenes, o per cada Grup, com vulguin.

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president, preferiríem la primera opció, que tots els grups presentin les seves esmenes i nosaltres farem la resposta a totes elles.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cuatrecasas. Doncs correspon ara al Grup Popular la defensa de les esmenes a aquest títol primer. Té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Ja que ara entrem a parlar de totes les esmenes, i si vostè no hi té cap inconvenient i volgués prendre nota, jo ja li donaria totes les esmenes que retirem el Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MONTSERRAT: Nosaltres retirarem l'esmena 66, la 85, la 89, la 90, la 94, la 96, la 97, la 100, la 102, la 103, la 106, la 115, la 117, la 118 i la 125. Com vostès podran comprovar, pràcticament totes aquestes esmenes fan referència a l'Administració titular; en aquest sentit, nosaltres hem retirat aquestes esmenes.

Dit això, ja passo a agrupar les esmenes que pertanyen, des de l'article primer fins a l'article novè, al Grup Popular.

L'esmena número 2, que fa referència a l'article primer, que és l'objecte, el Grup Popular creiem que en el contingut, doncs, dintre que en principi hi estem d'acord, el redactat era millor el que presentàvem nosaltres, ja que aquesta present Llei que avui intentem d'aprovar, doncs, ha d'incorporar la planificació, l'elaboració dels projectes, la construcció, la conservació, el finançament, així com l'ús i l'explotació de totes les carreteres de Catalunya no reservades, i com va continuant la resta de l'article primer.

El que fa referència a l'esmena número 7, després d'haver tingut una petita entrevista abans de començar aquest debat del Projecte de llei d'avui, sembla ser que hi ha una transaccional amb les esmenes números 6, del Grup Socialista, la número 7, que és la nostra, la número 8 i la número 9, que són del Grup d'Esquerra Republicana. Per tant, si aquesta transaccional arriba a fi de bé, nosaltres hi donarem suport.

Pel que fa referència a les esmenes número 11 i número 12, van encaminades i pertanyen a l'article 3, sobre els conceptes tècnics, i més que res fan referència a les àrees de servei. En aquests moments –i més endavant ho veurem–, aquest Projecte de llei, que fins i tot l'honorable conseller ha fet esment que aquest projecte tan important de les carreteres és un element importantíssim al transport, pràcticament nosaltres hem intentat incorporar algunes esmenes, que no són acceptades. Si tinguéssim en consideració el transport en aquest Projecte de llei, ben segur que a l'hora de contemplar, amb els conceptes tècnics, les àrees del servei, tindríem en compte el transport per carretera. I per què dic això? En aquests moments tenim moltes àrees de servei que no contemplen el transport de mercaderies per carretera, la seva normativa espanyola i la seva normativa de la Comunitat Europea. I, fins i tot, no contempla aquelles mercaderies perilloses que transcorren pel territori de Catalunya. I tots podran veure –i el Grup de la majoria, perquè vostès hi fan moltes reunions– com a l'àrea de Bellaterra hi ha molts camions d'inflamables que estan allà aparcats, i que el cap de setmana fins i tot estan sols, sense el seu propi conductor, o desenganxats, el semiremolc, on porten verdaderes mercaderies perilloses, sense la tractora que hauria d'aguantar aquest semiremolc.

Per què dic això? No és correcte, no és normal que en les àrees de servei no es contempli que els conductors de mercaderies, siguin del tipus que siguin, estan condicionats a portar el tacògraf, i el tacògraf marca una normativa de descans. Per tant, aquestes àrees de servei han de contemplar uns llocs determinats per al seu descans. I per què dic això? Perquè el seu descans hauria d'estar una mica separat de la resta. El que no podem permetre és que al costat d'un vehicle carregat amb matèries inflamables, tòxiques i perilloses hi hagi un autocar descansant, perquè el conductor d'aquell autocar, per la normativa espanyola, europea i catalana –ja que el servei discrecional de carreteres també té la seva pròpia llei catalana–, està obligat a fer el descans que li marca el tacògraf. En aquest sentit, nosaltres hem introduït aquestes dues esmenes perquè es contemplin, perquè, si vostès en aquesta Llei no contemplen el transport, on contemplarem com han de descansar aquests vehicles en les àrees de servei?

Dit això, passo a l'esmena número 14, que fa referència al suport interior del municipi, en el sentit que vostès parlen que el trànsit –és una esmena, a nosaltres ens sembla, tècnica–..., vostès parlen del trànsit intermunicipal i a nosaltres ens sembla o creiem que és millor parlar del trànsit interior del municipi.

En l'esmena número 16, que parla de les categories, vostès parlen només de la categoria primària i secundària. Nosaltres creiem que també s'hauria de contemplar la categoria terciària. No és una novetat, ja que altres lleis ja aprovades de comunitats autònomes també contemplen la categoria terciària.

En l'esmena número 21, que fa referència a l'article 6, creiem que és molt important..., vostès parlen del catàleg de carreteres de la Generalitat, hem escoltat l'il·lustre diputat que m'ha precedit, que ha donat la importància, evidentment, que té al catàleg de les carreteres, i nosaltres entenem que, ja que s'ha de fer aquest catàleg de carreteres, tenint en compte que, dels 11.000 quilòmetres de carretera de xarxa viària que tenim a Catalunya, 4.596 quilòmetres pertanyen a les diputacions, entenem que quan es faci aquest catàleg s'ha de contemplar..., perquè les diputacions, evidentment, saben perfectament quines necessitats i quins projectes s'han de dur a terme. Per tant, nosaltres entenem que se'ls ha d'ajudar amb els mitjans necessaris per a l'elaboració d'aquest catàleg.

L'esmena 26 és la..., pràcticament, la 26 i la 32, jo els diria que el Grup Popular hem introduït la paraula «i del transport». I per què? Pel que els deia abans: si estem parlant d'un projecte de llei tan important, un projecte de llei que connecta amb Europa a través de les carreteres, amb la resta d'Espanya, que ha de connectar les nostres comarques les unes amb les altres, que ha de connectar tots els sistemes, en parlar de les comarques, dels polígons industrials..., com no tenir en compte el transport en aquest Projecte de llei? No és una cosa innovadora: altres comunitats autònomes contemplen, amb la normativa específica –com vostès diuen– en la matèria –i aquí acaben–, la del transport. Nosaltres creiem que és molt important; fins i tot vostès em van acceptar una esmena ja en comissió sobre aquest tema del transport i em van dir que, com que quedava recollida en aquell article, ja n'hi havia prou, que era l'article 10, que en aquests moments no n'han de parlar, però ja que parlo de transports sí que n'haig de fer esment. Tenint en compte que fins i tot crec que més endavant hi haurà unes esmenes que seran transaccionals i se'n sortiran per no tenir de contemplar la paraula «del transport», ara, doncs, més que mai, amb aquesta esmena, la 26, la 32, haig de defensar que vostès incorporin en aquest Projecte de llei, en parlar de la normativa específica en la matèria, també la del transport.

I per acabar, dintre, doncs, d'aquests articles, arribant ja a l'article 9.1, nosaltres, com vostès poden veure, hem introduït una esmena d'addició de principis de coordinació, col·laboració i un respecte mutu d'àmbit competencial, que més aviat és una esmena tècnica.

Esperem, doncs, que el Grup de la majoria sigui sensible al que he expressat i pugui aprovar algunes d'aquestes esmenes, per no dir totes, del Grup Popular.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, per defen-

sar les esmenes del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Portabella. *(Pausa.)* Vostè només té quatre esmenes, eh?

El Sr. PORTABELLA: Sí, no tinc massa esmenes al títol primer.

El Sr. PRESIDENT: No tant temps com els altres, eh?, no tant temps.

El Sr. PORTABELLA: Molt bé. Encara que sigui en absència del conseller de Política Territorial, sí que voldria comentar que aquesta ha estat una llei també molt important per al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, en tant que entenem que la xarxa de carreteres representa una infraestructura fonamental per al desenvolupament socio-econòmic d'un país i de reequilibrament territorial. També pensem que tot el que és la part vinculada a la xarxa de carreteres té una gran incidència sobre el modelatge del paisatge i que té aquesta vessant d'una incidència molt gran, sobretot en el tema dels turismes, que cal tenir en compte. I per últim, encara que aquest aspecte no sigui gaire positiu, malauradament també s'ha de reconèixer que té una gran incidència sobre la mortalitat dels catalans i les catalanes. I això ho dic perquè, com tots vostès saben, hi ha molta gent que cada cap de setmana es mor a les carreteres, i probablement aquest és un dels aspectes que està menys ben solucionat de la Llei. Nosaltres hem trobat a faltar, també, com ja ha esmentat algun altre grup parlamentari, alguna referència o alguns articles que fessin referència a la seguretat viària. Nosaltres havíem pensat a incloure qüestions diferencials, per exemple, a les carreteres que habitualment tenen boira i que són de visibilitat complicada; havíem pensat a introduir variables sobre carreteres que van per zones on la pluviometria és molt alta i a conseqüència d'això són especialment reliscoses, etcètera, etcètera. Voldria dir que aquest és un dels punts que més hem trobat a faltar entre aquesta Llei.

Passaria a defensar directament les esmenes que estan incloses en el títol primer. Començaria per l'esmena 8 i l'esmena 9, que fan referència a l'article 2. Nosaltres aquí..., bé, aquestes esmenes fan referència als desdoblaments. Nosaltres pensem que els desdoblaments sovint prenen una importància molt gran i poden tenir característiques pròpies de nova carretera i que, per tant, s'haurien d'haver inclòs com a nova carretera. Se'ns ha ofert o hi ha un compromís de transaccional en aquest aspecte, perquè no hem estat nosaltres l'únic Grup parlamentari que ha posat èmfasi en el tema dels desdoblaments, i, si es compleix i es porta aquesta transaccional, com esperem que així sigui, nosaltres retiràrem de votació l'esmena 8 i 9 i donaríem suport i acceptaríem aquesta transaccional. De fet, el que succeeix, a més a més, en aquests articles és que hi ha una confusió important sobre ben bé com queden entesos els desdoblaments dintre la xarxa viària. Això..., hi ha una certa contradicció entre l'article 2 i l'article 12 i 13, i nosaltres pensem que aquesta transaccional que es presentarà ho aclareix i deixa clar quin és el paper dels desdoblaments.

La següent esmena que defenso és l'esmena 23, referent a l'article 7, i aquest fa referència a la necessitat, per nosal-

tres, pel nostre Grup Parlamentari, de fixar de manera clara les obligacions mínimes d'explotació, gestió i conservació que s'han de tenir per explotar una via de comunicació per a automòbils, encara que sigui privada. Com vostès saben, hi ha un percentatge bastant elevat, a Catalunya, de la xarxa viària que és de peatge –podrien ser autopistes, túnels, etcètera, ara vies segregades, en el cas de les autopistes– i que poden degradar-se en el seu ferm durant un període de temps molt alt i ningú actua sobre elles. Nosaltres considerem que és necessari que tot el que és una qüestió d'estudi –amb quina periodicitat es fa el manteniment, amb quines condicions es fa aquest manteniment, en quins casos es pot allargar la concessió d'un túnel o d'una autopista– ha d'estar concretat en la Llei. I els posaré per exemple un cas sorprenent, als ulls del meu Grup Parlamentari, que s'ha produït aquests darrers dies: a l'autopista Terrassa-Manresa, aquests darrers dies s'ha dit que es continuaria..., s'amplificava el període d'explotació d'aquesta autopista a canvi de fer uns petits descomptes en el peatge d'aquesta autopista. Clar, això d'alguna manera ha d'estar contemplat; no pot ser que d'una manera, diguem-ne, que desconeix l'oposició es vagin prolongant, com de fet passa amb totes i cada una de les concessions en les autopistes que hi han, en funció d'una sèrie de paràmetres que cada vegada són canviants.

Ara defensaria, en relació amb l'article 8, l'esmena 27 i, en relació amb la disposició addicional segona, l'esmena 129, perquè estan correlacionades, i que fan referència a la senyalització o la retolació de senyals de les carreteres. Nosaltres defensem que siguin íntegrament en català i que a la Vall d'Aran sigui en aranès. Que sigui en aranès ha estat contemplat posteriorment i, per tant, ens donem per satisfets, ja que ha estat inclòs en la Llei, i, d'altra banda, en el tema del català, doncs, no hem estat de fortuna; nosaltres sabem que és justament ara un dels temes punyents que hi ha, però trobem que com a mínim s'hauria d'assegurar sempre que els senyals estiguessin en català, i no només quan coincideixi o sigui el mateix mot el que identifica una qüestió, com per exemple podria ser la boira, en català o en castellà.

D'altra banda, també hem fet aquesta esmena per incidir sobre les qüestions de toponímia. Nosaltres estem una mica desesperats i cansats de dir que, com tots vostès saben, les majúscules en català també s'accentuen. I com vostès saben, quan s'entra en un municipi, amb les lletres amb majúscula, gairebé cap està accentuat; i per tant, considerem que això és una cosa que s'ha de tenir cura, ja que si la nostra llengua s'accentua, en català, doncs, els rètols d'identificació d'una vila o d'un municipi han d'estar accentuats. I en aquest sentit anaven les esmenes 27 i 129.

I amb aquestes esmenes acabo les que fan referència al títol primer.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, absent en aquests moments, així com el senyor Amat, el Grup d'Iniciativa per Catalunya,

com que en aquest capítol només tenim dues esmenes, permetin-me també fer un comentari de tipus general. El nostre Grup considera, efectivament, que aquesta és una llei important, que va arribar el seu avantprojecte en unes condicions suficientment acceptables com perquè en aquests moments ja de discussió es constati que cap Grup ha mantingut cap esmena a la totalitat, i, per tant, vol dir que el conjunt de grups, almenys el nostre també, vam considerar que era una eina suficient com per poder-hi treballar.

Jo també coincideixo amb alguns, amb molts dels comentaris que ha fet el diputat senyor Esteve Tomàs, en el sentit que voldria també fer constar la meua felicitació al Servei de Documentació, que ens va permetre poder tenir, als que potser no hem seguit tants anys l'evolució de la legislació en aquest camp, una visió panoràmica del conjunt de legislació de l'Estat espanyol i de les comunitats autònomes, així com les referències a la legislació comunitària i a alguns altres països que per alguna característica creiem o es creia que era important fer conèixer aquesta legislació. Realment, això ho ha facilitat i, per tant, la nostra tasca també ha pogut estar emmarcada en una reflexió del conjunt de legislació.

Nosaltres entenem que aquesta Llei ha estat –i esperem que a través d'aquesta discussió es pugui anar millorant– un instrument vàlid. Era necessari actualitzar i modernitzar la legislació; era necessari actualitzar-ho des d'un punt de vista tècnic, després de l'aparició d'altres textos legislatius de nivell estatal, i, per tant, era necessari també actualitzar i modernitzar el nostre instrumental legal, i també perquè es contempla –i en aquest sentit espero que la voluntat de transacció, la voluntat de trobar el comú denominador que, especialment en aquests darrers dies, s'ha explicitat d'una manera més clara i ens ha permès fer un salt endavant en el nivell de consens dels diferents grups, pugui acabar bé–, perquè aborda, posa sobre la taula un dels grans temes que jo crec que tots els grups parlamentaris som conscients que tenim plantejats en el nostre país en matèria de carreteres. I és, tal com també s'hi ha fet referència, l'existència de la important xarxa de carreteres de les diputacions catalanes, que són aproximadament el 50% i, per tant, fruit de la importància del paper que tenen les comunicacions des del punt de vista de vertebració, des del punt de vista d'ordenació del territori, des del punt de vista de poder fer eficaces polítiques de foment, des del punt de vista de poder racionalitzar la utilització i el funcionament del territori, la necessitat que aquesta xarxa de carreteres, que avui està dividida diríem que quasi al 50%, avenci d'una manera decidida cap a una sola mà; per raons tècniques, però també –cal recordar-ho– per raons polítiques, perquè el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en dues ocasions, ha presentat iniciatives legislatives en aquesta Cambra demanant que, precisament, la Generalitat de Catalunya assumís la gestió, es fes càrrec de la xarxa de carreteres de les diputacions.

Cal dir que en la segona ocasió que aquest diputat que els parla va ser el qui ho va defensar, per part del Grup de la majoria se'ns va constestar que s'estava treballant amb una

lleï sectorial i que, en el marc d'aquesta lleï sectorial, s'abordaria, es plantejaria aquesta qüestió. De la mateixa manera que en altres ocasions que se'ns han compromès coses, que s'han promès determinades actuacions i no s'han complert, i nosaltres hem pujat aquí a denunciar-les, jo crec que tampoc no es tracta de portar la contra per sistema, i que quan es compleix una cosa callar-la, sinó que jo crec que, també, perquè hi hagi un joc net i que hi hagi, fins i tot, major contundència quan pugem a denunciar determinats incompliments, crec que és bo de constatar que en aquest cas el Grup de la majoria ha complert aquest compromís, i que avui tenim una proposta que, tal com està en el text, almenys per part nostra no és acceptable, però que en aquests moments hi ha un esforç important per trobar un enfocament que sigui comú o que pugui ser comú en el màxim nombre de grups de la Cambra esperem –hi insisteixo– que al llarg d'aquest debat pugui trobar-se aquesta solució i puguem cloure aquesta Llei de carreteres amb un acord respecte a com vehicular l'assignatura pendent i urgent de poder passar a una sola mà el conjunt o pràcticament la totalitat de la xarxa de carreteres del nostre país.

Per tant, valorem positivament aquests aspectes com el fet que en capítols o en títols, en alguns títols d'aquesta Llei realment importants, pràcticament no hi hagin hagut esmenes, i ho dic també perquè no acostuma a ser així. Fins i tot, en temes tant importants com pot ser el règim disciplinari o de sancions, que sempre resulten temes espinosos, si no ho recordo malament, em sembla que ni tan sols hi va haver esmenes en el conjunt d'articles que formen aquest títol, i per tant nosaltres també ho celebrem i creiem que és un bon exercici d'intentar parlamentar, d'arribar a acords en qüestions que, fins i tot, de cara a la ciutadania, com a postura fàcil políticament parlant, seria senzill de desmarcar-se'n, i jo crec que hi ha hagut un exercici de responsabilitat també per al conjunt de grups de l'oposició, també, de no desmarcar-se en temes que a vegades responen més potser o podrien respondre a posicions més electorals o més de rendibilitat política que no d'allò que realment s'ha de fer.

Dit això, en aquest títol –i perquè, a més a més, coincidim amb moltes de les altres esmenes que han presentat alguns dels grups–, nosaltres reduïm les nostres esmenes a la número 19, que fa referència a l'article 6.1. L'article 6.1 parla que el catàleg de carreteres de la Generalitat conté la relació detallada i la classificació per categories de totes les carreteres de les quals és titular la Generalitat de Catalunya, amb l'expressió de les circumstàncies necessàries per identificar-les. Nosaltres proposem la substitució d'una paraula –però no ens enganyem, no és un problema semàntic és un problema de continguts– de substituir la paraula «de les quals la Generalitat n'és titular», per l'expressió de «de totes les carreteres que són de la seva competència».

Nosaltres entenem que la Generalitat de Catalunya té ja la competència exclusiva en matèria de carreteres i, per tant, aquí i en tot cas, el tema pendent és com s'assumeix la titularitat de la xarxa de carreteres, però no la competència; reduir, en l'actual redacció, el catàleg al de la titularitat de la

Generalitat, nosaltres almenys entenem que és reduir el catàleg a la xarxa de carreteres que avui està gestionant la Generalitat de Catalunya, i per tant, si partim de la base que només és el 50% –per parlar amb números rodons– de l'actual xarxa de carreteres, entenem que, llavors, el catàleg, que coincidim en les valoracions que s'han fet amb altres grups, que és un important instrument per poder fer totes les funcions de catalogació, d'ordenació, queda sense sentit, perquè el que no podria ser de cap manera és tenir un catàleg de carreteres que només reflectís la meitat de la xarxa viària que avui hi ha a Catalunya.

Per tant, nosaltres... –i en això quan parlem d'altres temes intentarem mantenir la posició conseqüent–, es tracta de partir de la base que la Generalitat té la competència exclusiva i, per tant, no ens podem limitar a la titularitat, i tant és així que el mateix partit que dóna suport al Govern, en el mateix preàmbul, a l'exposició de motius i en la intervenció del conseller, ha començat recordant-nos que, efectivament, la Generalitat de Catalunya té la competència exclusiva en matèria de carreteres. Per tant, nosaltres entenem que aquesta esmena és una esmena que té relació amb la definició estatutària i el tema dels traspassos i que, per tant, s'hauria de recollir.

I l'altra fa referència al punt novè, que és una esmena, també, pràcticament coincident amb una que ha presentat el Grup Popular –la 29, del Grup Popular; la 30, d'Iniciativa per Catalunya–, que quan es parla de les tasques de coordinació en el seu punt primer i que, per tant, i com que hi han també carreteres de l'Administració de l'Estat, es diu i es fa una manifestació que l'actuació de les diferents administracions ha de basar-se en els principis de coordinació, col·laboració i informació, nosaltres, d'una manera expressa i perquè també coincidim que la manera de treballar no és anar pel món amb picabaralles sistemàtiques, nosaltres introduïm –i en aquest sentit coincidim– l'expressió «amb respecte mutu de l'àmbit competencial», lògicament referit a cada una de les administracions que en són titulars.

Per tant, nosaltres també pensem que això no solament pot ajudar a clarificar, sinó a pacificar a vegades determinades gestions i administracions, i és en aquest sentit, doncs, que esperem que puguin ser recollides pel Grup de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra: senyor Llibert Cuatrecasas, té la paraula.

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, en primer terme, ja que el conseller ha fet una referència força entranyable, jo voldria, en nom del company ponent Eudald Casadesús i de tot el Grup de Convergència i Unió, de transmetre al senyor Amat el sentiment del nostre afecte per tot el treball que ell ha realitzat. Per tant, tant per al senyor Casadesús com per a mi mateix ha estat un plaer i un honor poder treballar amb ell.

Entrant en el tema d'aquesta Llei i de totes les consideracions d'ordre general que s'han fet, sembla lògic començar per això que s'ha dit de l'article primer, on hi ha una coincidència d'esmenes que intenten modificar aquest article i ex-

plicitar, en comptes del concepte titularitat, «competència». Nosaltres ens hem oposat a la modificació d'aquest article perquè del que es tracta amb aquesta Llei, precisament, és d'establir la normativa jurídica i el quadre general pel qual la Generalitat de Catalunya exerceix la seva competència exclusiva, que ja està reconegut per l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia i que, per tant, aquesta competència ja la té la Generalitat des del moment de la promulgació de l'Estatut, però que, evidentment a través de la titularitat el que es fa amb aquesta Llei és perfilar, determinar i concretar aquesta competència en el marc sobre el qual s'ha d'exercir.

I per què es diu «la regulació de les carreteres de Catalunya no regulades a la titularitat de l'Estat»? Perquè, tot i la competència exclusiva que té la Generalitat sobre totes les carreteres de l'interior de Catalunya, és cert que l'Estat, en el moment dels traspassos, per consideracions de política de defensa o del tantes vegades invocat interès general, es va fer una reserva de determinades carreteres o trams de carreteres que estan concretats perfectament.

Són, per tant, aquestes carreteres reservades a la titularitat de l'Estat, una cosa taxada, un *numerus clausus*, que consten en la mateixa Llei de l'Estat, i això explicaria aquest aspecte que tantes vegades ha subratllat el ponent socialista, que la Llei de l'Estat té l'annex on explicita quines són les seves carreteres. Evidentment, perquè en molts casos aquestes carreteres estan dintre de determinades comunitats autònomes i, per tant, en aquest aspecte, la competència de l'Estat quant a carreteres és una cosa taxada que no pot entrar en contradicció ni envair les competències exclusives que, com Catalunya, puguin tenir determinades comunitats autònomes.

El nostre cas és evident i en funció d'això creiem que és important subratllar l'aspecte de la titularitat; titularitat que, evidentment, la Generalitat té, excepte aquesta excepció que s'acaba de mencionar, sobre la totalitat de les carreteres de Catalunya. I aquí es diu, malgrat alguna observació que s'ha fet per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, ben clarament que per aquesta Llei la Generalitat assumeix la titularitat de les carreteres que són de les diputacions. Però, evidentment, seguint el procediment marcat quan es va aprovar la Llei de l'any 85, que fa referència al règim de les diputacions catalanes, per poder fer efectiva aquesta titularitat s'ha de procedir als traspassos a través de la Comissió Mixta prevista en aquella disposició. Si es pot trobar una fórmula que satisfaci tots els grups, nosaltres serem els primers en estar satisfets per la nostra banda d'aquest resultat, però el que sí que és cert és que no se'ns pot acusar, quan anunciàvem que amb una llei sectorial es resoldria aquest tema, de no haver aconseguit, perquè això s'assumeix amb aquesta Llei. L'única cosa que de la mateixa manera que s'assumeix amb aquesta Llei s'ha de complimentar el que preveia la Llei de l'any 85 en temes que el senyor Farrés sap perfectament que no són fàcils de resoldre, sobretot quan s'arriba a aspecte financers. Aleshores, això està perfectament delimitat en aquesta Llei i és el contingut marc que explicita l'article primer que ara acabem de comentar.

Certament, hi han altres aspectes que s'han anat mencionant. Hi ha, per exemple, quant a l'àmbit d'aplicació, una referència concreta d'exclusió que és la que fa referència als camins rurals, la xarxa rural. Evidentment, el plantejament que per part d'algun grup de l'oposició s'ha fet de per què això s'exclou té una explicació ben senzilla. La problemàtica dels camins rurals és completament diferent de la problemàtica de les carreteres i, per tant, ha de ser tractada de forma singular, i per part del Govern hi hauria la corresponent proposta de normativa que defineixi clarament i exactament tota aquesta temàtica dels camins rurals. En aquest sentit, i perquè d'això en quedi constància, a la Llei havíem preparat –i el ponent socialista ja n'ha fet menció– d'una esmena transaccional amb les 4, 15 i 149, del Grup Socialista que, com a disposició final segona, estableix que la xarxa de camins rurals es regularà per la normativa específica sobre, per tant, aquesta qüestió que dicti la Generalitat de Catalunya.

Senyor president... (*Pausa.*)

De la mateixa manera, en l'article segon, que ara estem comentant des d'un punt de vista d'àmbit d'aplicació, hi havia les consideracions que es feien en l'últim apartat, 2.3, que també ha estat comentat i que, per tant, jo, per no cansar la cambra reiterant aspectes que ja s'han dit..., s'ha estudiat en profunditat la significació d'aquest apartat que estava en relació amb altres preceptes previstos en l'article 12.2, i en funció d'això nosaltres retiràvem, demanàvem la supressió d'aquest punt 2.3, amb el benentès que a l'article 12.2 hi haurà un nou redactat que introduirà l'expressió normativa d'aquell precepte en congruència amb la supressió que ara es fa. Això, per tant, faria referència a les esmenes número 6, del Grup Socialista; 8 i 9, d'Esquerra Republicana de Catalunya, i número 7, del Partit Popular. I seria una transaccional referida a les esmenes presentades per aquests grups que acabo d'anomenar. (*Pausa.*)

Hi ha també l'aspecte que tantes vegades s'ha reiterat, sobretot per part del Grup Socialista, del tema del catàleg de carreteres que, en l'esmena que plantegen, demanen que estigui com a annex a la present Llei. I ha citat com a exemple el cas concret de l'Estat. Ja he explicat les motivacions, al nostre entendre, que l'Estat hagi fet la seva llei amb aquestes carreteres, que totes elles se situen en territoris de comunitats autònomes i que creiem que és un número taxat en funció de la mateixa legislació, no solament estatal, sinó de les diferents comunitats i que, en canvi, excepte el País Basc, totes les altres comunitats autònomes que tenen lleis de carreteres no tenen aquest annex concretament publicat amb el seu articulat normatiu de carreteres dels seus específics àmbits.

Però no tenim, de totes maneres, inconvenient que, en l'article 6, per complementar tot això que ja es diu, com que, evidentment, no hi ha per part del Govern cap mena de voluntat de sostroure en el debat d'aquest Parlament el catàleg que en coherència amb aquesta Llei es confeccionarà, de presentar una esmena transaccional amb la número 18 del Grup Socialista, que substituiria l'apartat 2 de l'article 6

dient el següent: «Correspon al Parlament de Catalunya, a proposta del Govern de la Generalitat, aprovar el catàleg de carreteres de la Generalitat». (Rialles.) Esmena 20; bé. (Pausa.)

Anant ara a resseguir de forma més circumstanciada, després d'aquestes consideracions d'ordre general, les esmenes plantejades als diversos articles, voldríem també fer menció que l'esmena número 23...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Cuatrecasas; em passa aquesta transaccional, que és a la 18, del Grup Socialista? Però hi diu article 6.2, i la 18 fa referència al 6.1.

El Sr. CUATRECASAS: No, no, ha estat un error de transcripció; és la 20; perdó.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, pot continuar, eh?

El Sr. CUATRECASAS: Hi ha l'esmena número 23, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que fa un redactat del qual nosaltres admetríem la part final, per coherència fins i tot amb el text, perquè això s'hauria d'incloure dintre de l'article, no com ell proposa de l'article 7, sinó que, si no hi tenen inconvenient, nosaltres ho posaríem com el tercer apartat del número 20 *in fine*; després del que diu a l'apartat 20.3, diria: «Serà necessari, en tot cas, establir les obligacions de gestió i conservació que correspondran al concessionari.»

Retornant als articles corresponents d'aquest capítol que ara estem debatent, i fent referència concretament a l'esmena 25 del Grup Socialista, presentaríem també una esmena transaccional a l'article 7 que, com a 7.2, tindria el redactat que, sens perjudici d'allò que estableix la normativa del mateix article 7, «per al desenvolupament de les funcions esmentades es podran establir, en la forma i amb els efectes previstos en la normativa vigent, convenis o d'altres mecanismes de col·laboració interadministrativa».

En el tema de col·laboració interadministrativa podran estar d'acord —jo crec— amb el Grup de Convergència i Unió que durant el treball de ponència i durant el treball de comissió s'ha fet un esforç notable per a garantir aquesta col·laboració interadministrativa, i ja n'és una evidència el mateix Dictamen de comissió. En aquest aspecte, l'esmena transaccional que acabo de plantejar complementa aquest punt.

Hi han d'altres dos articles que fan també referència a la col·laboració desitjable entre les diverses administracions públiques; hi ha una esmena del Grup Socialista que fa referència a l'articulat que es concreta en l'article 9, quant a la coordinació amb l'Administració de l'Estat. Probablement, al Grup Socialista, el to imperatiu que manté aquest apartat 2 no li plaïa i ens va fer una proposta d'esmena que nosaltres no vam acceptar, i que certament el Tribunal... —no arriba a aquest nivell—, el Consell Consultiu en funcions, per tant, l'element de valoració constitucional, a través del dictamen que ha emès, ha definit clarament que l'article 9.2 és perfectament constitucional. Aquest to imperatiu, d'altra banda, en la mateixa Llei de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú, promulgada per les Corts Generals, estableix clarament en el

seu article 4 de forma imperativa la paraula «deberán». Per tant, aquesta obligació d'informació i de comunicació és evident.

Però, de la mateixa manera que nosaltres mantenim aquest aspecte que ara acabo d'indicar, sembla també lògic que en l'article número 10, on es fa referència... Perdó, les meves notes en aquest moment em traeixen. (Pausa.) Hi retornaré després.

Seguint amb les esmenes invocades, a l'article que es proposava com a 8 bis, referit a la seguretat viària, estimem que de la proposta que se'ns feia d'esmena per part del Grup Socialista hi havien paràgrafs que podien ser perfectament acceptables i, en aquest sentit, hem determinat una transaccional a aquesta esmena mencionada, 28, del Grup Socialista que, com a article 8 bis, diria el següent:

«El projecte de qualsevol nova infraestructura viària haurà de contemplar tots els requisits necessaris en matèria de seguretat.

»El manteniment de la xarxa viària objecte de la present Llei donarà sempre prioritat a totes aquelles obres i actuacions que incideixin en la millora de la seguretat viària.

»El Govern de la Generalitat elaborarà i aprovarà anualment un pla de millora dels trams amb major índex d'accidentabilitat que comunicarà al Parlament».

Entrant en un altre aspecte, que és l'esmena número 16, que planteja el Grup Socialista, en faríem una acceptació parcial a base de suprimir del text a partir d'on diu «així com les àrees de serveis i instal·lacions de venda...»

El Sr. PRESIDENT: La 16 és del Grup Popular, eh?

El Sr. CUATRECASAS: Havia agafat, senyor president, l'antiga numeració; rectifico: és la 13.

El Sr. PRESIDENT: La 13 és socialista.

El Sr. CUATRECASAS: Això mateix. L'expressió *in fine* que diu «així com les àrees de servei i instal·lacions de venda de carburants incloses en els projectes que aprovi l'Administració». Seria, per tant, una acceptació parcial d'aquesta esmena en el sentit que acabo d'indicar.

També en aquest aspecte admetríem les esmenes 29 i 30; 29, del Grup Popular, i 30, del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que s'havia plantejat en els comentaris que havia fet el ponent socialista en aquest sentit.

I, pel que fa referència a aquest capítol i a reserva d'altres esmenes concordants que hi poguessin incidir, res més de moment, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cuatrecasas. A veure, jo prego, per aclarir una mica les votacions, que cada portaveu em digui quines són les esmenes que considera vives, que no estan incloses en les transaccionals presentades pel senyor portaveu del Grup de la majoria.

Va, comenci el Grup Socialista, que és el que en té més. La 1, comenci per la 1; la considera vigent, oi?

El Sr. TOMÀS I TORRENS: sí, senyor president, la número 1 queda viva...

El Sr. PRESIDENT: Vagi seguint. La 3, també.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: També queda viva, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La 4, no.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: La 4 queda...

El Sr. PRESIDENT: La 4, la retira per donar lloc a tramitar la transaccional.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: I prengui nota, senyor president; la 15 i la 149, també.

El Sr. PRESIDENT: 4, 15 i 149.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: 4, 15 i 149; aquestes queden retirades en favor d'aquest text alternatiu.

El Sr. PRESIDENT: Exacte.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: D'acord?

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, vagi seguint. La 5, la considera viva?

El Sr. TOMÀS I TORRENS: La 5, la considero viva, sí. (*Remor de veus.*) La 6, hi ha una transaccional...

El Sr. PRESIDENT: No, la 6, sí. Però jo vull dir...

El Sr. TOMÀS I TORRENS: La 5 està viva. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Està viva, molt bé. La 10, també?

El Sr. TOMÀS I TORRENS: La 10... La 10 també, sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. La 13, no. La 15, tampoc.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: La 13..., és que la 13, no sé com el portaveu de...

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una acceptació parcial.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Sí, que és el vot d'una part de l'esmena i el...

El Sr. PRESIDENT: Hi ha una acceptació parcial.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Per tant, votem l'esmena i ja està, no?

El Sr. PRESIDENT: La 15 està transaccionada.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: La 15, transaccionada.

El Sr. PRESIDENT: La 17 està viva...

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Viva...

El Sr. PRESIDENT: La 18, també.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: També. La 20 està transaccionada.

El Sr. PRESIDENT: Transaccionada. La 22...

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Retirada. La 24, també; a la 25 hi ha un text transaccional...; a la 28 hi ha el text transaccional que acaba de llegir el ponent de Convergència i Unió.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor. I la 31 està viva.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: I la 31 està viva.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El mateix, si és tan amable, el senyor portaveu del Grup Popular..., la senyora portaveu.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president, si no ho he entès malament, veritat que hi ha transaccional, senyor ponent, entre la 29 i la 30 –la 29 del Grup Popular i la del Grup d'Iniciativa?

El Sr. PRESIDENT: No, no, no hi ha transaccional... Són acceptades.

La Sra. MONTSERRAT: Ah, acceptades! Perfecte. Així, vives, la 2..., l'11, la 12, la 14, la 16, la 21, la 26 i la 32, perquè la 7 és una transaccional i la 29 ha quedat aprovada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El mateix demanaria al senyor Portabella, d'Esquerra Republicana.

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president, a nosaltres només ens queden la 27 i la 129.

El Sr. PRESIDENT: Com diu? (*Rialles.*)

El Sr. PORTABELLA: Doncs, he dit, senyor president, que ens quedaven les esmenes 27 i 129 per sotmetre a votació. Les altres han estat transaccionades i, per tant, no les sotmetem a votació. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: I el Grup d'Iniciativa?

El Sr. FARRÉS: La 19, perquè la 30 està acceptada.

El Sr. PRESIDENT: La 19. Molt bé. Moltes gràcies.

En primer lloc votarem les esmenes del Grup Socialista... Es poden votar conjuntament? És que llavors ho facilitarien molt... (*Pausa.*) Les de cada grup... O no?

El Sr. PORTABELLA: No... Senyor president, ho lamento molt, però el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, senyor president, voldria demanar votació separada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, votarem en primer lloc: 1, 3 i 5, del Grup Socialista. Es poden votar conjuntament? (*Pausa.*) No.

El Sr. FARRÉS: No. La 1 i la 3 es poden votar conjuntament, per part d'Iniciativa, però la 5, separada.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Portabella...

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president, pel Grup Parlamentari d'Esquerra, la 1 hauria d'anar separada.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, les votarem totes separades.

En primer lloc, la número 1, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 18 vots a favor, 64 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 3, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra, i cap abstenció.

Esmena número 5, també del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació es votarà l'esmena número 2, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

A continuació es votarà la transaccional a la número 4, socialista, que serà llegida en aquest moment per un senyor..., una senyora secretària.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Esmena transaccional a les esmenes número 4, 15 i 149, del Grup Socialista.

Disposició final segona: «La xarxa de camins rurals es regularà per la normativa específica que dicti la Generalitat de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT: Doncs, es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació se sotmetrà a votació l'esmena transaccional, que serà llegida a continuació, a les esmenes números 6, del Grup Socialista; 8 i 9, d'Esquerra Republicana, i 7, del Grup Popular.

Senyor secretari, farà el favor de donar lectura a aquesta transaccional?

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional, article 2.3, «supressió de la totalitat de l'apartat 2.3.»

Article 12.2: «L'elaboració del projecte de traçat és preceptiva...»

El Sr. PRESIDENT: Article 12?

El Sr. SECRETARI SEGON : Article 12.2. *(Pausa.)*

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president...

El Sr. SECRETARI SEGON: Article 2.3. «L'elaboració del projecte de traçat és preceptiva, excepte quan es tracta d'executar actuacions que tinguin per objecte la millora i la conservació del ferm, la senyalització de la via, o l'execució d'elements tècnics complementaris. L'estudi informatiu previ s'ha de redactar sempre que ho aconsellin la naturalesa o les circumstàncies de l'actuació, per trobar la solució òptima del problema plantejat.»

El Sr. PRESIDENT: Sí, el senyor portaveu..., el senyor Cuatrecasas.

El Sr. CUATRECASAS: Senyor president, en el text transaccional que hem sotmès a la presidència hi ha la proposta de supressió de l'article 2.3, i després hi ha la nova redacció de l'article 12.2. Aleshores, entenem que el que hauríem de votar ara seria la supressió de l'apartat 2.3, amb el benentès que, quan s'arribi a l'article 12.2, evidentment, després del debat corresponent haurem de votar aquesta altra transaccional.

El Sr. PRESIDENT: Que és un article que no tenia cap esmena... *(Rialles.)*

El Sr. CUATRECASAS: Però, senyor president, aquest article feia referència específica a la normativa prevista en l'article 2.3. Per tant, si suprimim aquest article 2.3, l'article 12.2, per congruència, l'hem de rectificar.

El Sr. PRESIDENT: Es vota aquesta transaccional que consisteix a suprimir l'apartat 3 de l'article 2.

Vots a favor?

La transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'esmena número 10, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 26 vots a favor, 64 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota l'esmena número 11, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 64 en contra i 3 abstencions.

Es vota l'esmena número 12, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 17 vots a favor, 64 en contra i 8 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 14, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 63 en contra i 23 abstencions.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Senyor president, l'esmena número 13...?

El Sr. PRESIDENT: Sí, com que després votarem el text del Dictamen, en l'articulat, llavors farem la votació separada d'aquest.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: No, és que s'incorporen unes modificacions en el mateix text del Dictamen. O sigui, farà la votació en el text del Dictamen, de l'esmena 13?

El Sr. PRESIDENT: I llavors farem, d'aquest article, votació separada de la part que accepta el Grup de la majoria.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Esmena número 16, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 80 en contra i 5 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena 17, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 22 vots a favor, 62 en contra i 3 abstencions.

A continuació es vota l'esmena número 18, del Grup Socialista, a l'article 6.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor i 62 en contra.

A continuació l'esmena 19, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 23 vots a favor, 62 en contra i 2 abstencions.

A continuació se sotmet a votació l'esmena transaccional, que serà llegida a continuació, a l'esmena núm. 20, del Grup Socialista.

Vol donar-hi lectura, que no s'ha llegit?

El Sr. SECRETARI QUART: Article 6.2. «Correspon al Parlament de Catalunya, a proposta del Govern, d'aprovar el catàleg de carreteres de la Generalitat.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es vota aquest text transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transacció ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota l'article 21, del Grup Popular; esmena 21, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 62 en contra i 20 abstencions.

La 22, socialista, ha estat retirada; la 23, d'Esquerra Republicana, té una transaccional, que serà llegida a continuació.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional a l'esmena 23. Afegir al final de l'article 20.3 el text següent: «Autopistes de peatge. Serà necessari, en tot cas, establir les obligacions de gestió i conservació que correspondran al concessionari.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per unanimitat.

La 24, socialista, ha quedat retirada. A la 25 hi ha una esmena, esmena transaccional, que serà llegida a continuació; a l'article 7.

El Sr. SECRETARI SEGON: Esmena transaccional a l'article 7, 7.2. «Sense perjudici d'allò que estableix l'apartat anterior, per al desenvolupament de les funcions esmentades, es podran establir en la forma i als efectes previstos en la normativa vigent, convenis o altres mecanismes de col·laboració interadministrativa.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor secretari.

Es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat... (Pausa.) Queda anul·lada la votació.

Vots a favor de la transaccional?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta transaccional ha quedat aprovada per 84 vots a favor, cap en contra i 3 abstencions.

Es vota ara l'esmena 26, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 25 vots a favor, 62 en contra i cap abstenció.

Esmena 27, d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

A continuació es votarà l'esmena transaccional a la 28, del Grup Socialista, a la qual es donarà lectura ara mateix.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Article 8 bis. «Seguereu viària. El projecte de qualsevol obra d'infraestructura viària haurà de contemplar tots els requisits necessaris en matèria de seguretat.

»El manteniment de la xarxa viària objecte de la present Llei donarà sempre prioritat a totes aquelles obres i actuacions que incideixin en la millora de la seguretat viària.

»El Govern de la Generalitat elaborarà i aprovarà anualment un pla de millora dels trams amb major índex d'accidentalitat, que comunicarà al Parlament.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Es vota aquesta transaccional.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

L'esmena 29..., la 29 i 30, del Grup Popular, es poden votar juntes perquè les accepta la majoria? (Pausa.)

Les accepta el Grup de la majoria, per tant, es poden votar juntes...

El Sr. CUATRECASAS : Sí, d'acord, senyor president, si els dos grups..., perquè una és del Grup Popular i l'altra és d'Iniciativa per Catalunya. Si hi estan d'acord, nosaltres no hi tenim inconvenient.

El Sr. PRESIDENT: Doncs es voten conjuntament: 29 i 30. No, el senyor Portabella...

El Sr. PORTABELLA: Em sap molt greu, senyor president, però si es pogués votar per separat...

El Sr. PRESIDENT: Doncs votem la 29... (Pausa.) No, no són iguals. La 29.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació es vota la número 30, del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per 82 vots a favor, cap en contra i 5 abstencions.

A continuació es vota l'esmena 31, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 15 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions.

La 32, del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 2 vots a favor, 62 en contra i 23 abstencions.

Ara votarem l'articulat, segons el Dictamen.

Article primer.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article primer ha quedat aprovat per 67 vots a favor, cap en contra i 20 abstencions.

Se sotmet a votació l'article segon.

Vots a favor?

L'article segon ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article tercer, que dividirem en dues votacions. El senyor portaveu del Grup de la majoria dirà quins...

El Sr. CUATRECASAS: Votació separada del punt a), només.

El Sr. PRESIDENT: Del punt...?

El Sr. CUATRECASAS: Del punt a).

El Sr. PRESIDENT: Del punt a). Molt bé.

El Sr. CUATRECASAS: De totes maneres, ja que havíem manifestat la nostra acceptació parcial d'una esmena del Grup Socialista, proposaríem també que de l'apartat d), on diu: «elements funcionals de la carretera», es voti separatament el final, a partir de l'expressió «i també les àrees de servei i les instal·lacions de venda», sobre les quals es demana supressió.

El Sr. PRESIDENT: Això és l'apartat d). En primer lloc, es vota l'apartat a).

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat ha quedat aprovat per 62 vots a favor, 18 en contra i 7 abstencions.

A continuació es vota, de l'apartat d), la part que ha assenyalat el senyor Cuatrecasas. Queda clar? (Pausa.) Vots a favor de l'apartat d), suprimint les paraules que ha dit el senyor Cuatrecasas. (Remor de veus.)

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest apartat ha quedat aprovat per 82 vots a favor, cap en contra i 6 abstencions.

A continuació es vota... De l'apartat d)..., ha quedat aprovat amb la supressió aquesta.

I ara la resta de l'article 3.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta d'aquest article tercer ha quedat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Article quart.

Vots a favor?

L'article quart ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article cinquè.

Vots a favor?

L'article cinquè ha quedat aprovat per unanimitat.

L'article sisè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article sisè ha quedat aprovat per 79 vots a favor, 3 en contra i 6 abstencions.

Es vota l'article setè.

Vots a favor?

L'article setè ha quedat aprovat per unanimitat.

Es vota ara l'article vuitè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 80 vots a favor, 6 en contra i 2 abstencions.

Finalment, es vota l'article novè.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

L'article novè ha quedat aprovat per 80 vots a favor, cap en contra i 8 abstencions.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les nou del vespre i tres minuts.)

